

Saraph & Niketan
Vatapalem
19/6/51

మరింత అందంగా

మా కందరికీ అనందంగా

“జ్యోతి”

మద్రాసునుంచి రావాలని మా ఆకాంక్ష

ASIATIC TRADERS

Congress Office Road

VIJAYAWADA-2

సీనిమా

కళాశ్రీ

సీనిమా ఎలా తీస్తారు? శబ్ద గ్రహణం
 ఎలా చేస్తారు? డైరెక్ట్ చేయడం ఎలా? నటిగేటలు
 యంత్ర బస్కే గానం పాడడానికి తెరపేనుక్ జరిగే తంత్రం
 ఏమిటి? బేట్ డిర్ డూటర్ గీ ఎలా తీస్తారు? సముద్రంలో
 నడిచేటట్లు నాశనం చేయడానికి ప్రయత్నం చేసే
 టుట్లు మొదలైనట్టి కథాల్ని ఎలా తీస్తారు? డ్వి పాత్రాభి
 నయం తీపాత్రాభి నయం చేస్తే కరింబడం ఎలా?
 మీరు నటిగేటలు కావాలంటే సీనిమా రంగంలోకి ప్రవేశించాలంటే
 మీరేంటే? దానిని? బిల్డింగ్ విజయవంతంగా
 నడపడానికి కావల్సిన సాధనాలు ఏమిటి? యింకా
 విద్యాయనాల్ని మీరు ఏమి చేయాలి? ముప్పై
 నాల్గవేల ముప్పై అక్షరాల ఆర్డర్ నీయంగా
 వ్యవహరించే పద్ధతి ఏమిటి? సీనిమా బిల్డింగ్ డి-00లకు
 లక్షల రూపాయలు పడుతుంది. వి.పి.పి. పద్ధతి లేదు. ముందు రూ. 1000
 పంపిన వారికి రిజిస్ట్రేషన్ పొందడానికి వీలు ఉంటుంది.

కావాలి

29. బలరామరెడ్డి

47 నార్త్ స్ట్రీట్ రోడ్

మద్రాసు 17.

తొమ్మిది

చీవ మేజిస్ట్రేట్ నుండి దిక్లరేషన్ పొందడంలోనూ, రిజిస్టరు నెంబరు రావడంలోనూ జరిగిన జాప్యంవల్ల ఈ నందికను నకాలంలో అందించలేకపోయాము.

వత్రికను క్రమం తప్పకుండా నర్వాంగ నుండరంగా వెలువరించాలనుకోవడంవల్ల అన్ని హంగులు సమకూర్చుకోటానికి కాస్త కాలం పట్టొచ్చు. జూలై నందిక కూడా కొద్దిగా అలస్యంగా వెలువడుతుంది.

ఆ తరువాత నందికనుండి నకాలంలోనే అందించగలమని హామీ ఇస్తున్నాము.

• • •

మే నందికలో ప్రచురించిన "పీఠిచంద్రిక"ను విమర్శిస్తూ పాఠకులు ఉత్తరాలు వ్రాశారు. ఆ ఉత్తరాలన్నీ ప్రచురించితే ఉత్తరాల ప్రత్యేక నందిక అవుతుంది.

• • •

గారిద్ ఉత్తరాలకు శ్రీమతి లతగారి అనువాదాలు ఈ నందికలో ప్రాకంఠించాం.

వై.ఎ. రామకృష్ణ

వక్కడ
లైఫ్ బాయ్
 పున్నదో అక్కడ
 ఆరోగ్యం
 పున్నది

లైఫ్ బాయ్
 మురికితో గల సూక్ష్మ
 క్రిములను కడిగివేస్తుంది

లింకాన్ ౫, బెన్ ౭౭ ౭౫

హిందూస్థాన్ లిమిటెడ్ ౨౦౦ ఏ.ఎస్.ఆర్. రోడ్, బెన్గళూరు

సచిత్ర మాస పత్రిక
41.వి. ఐర్వేట్ రోడ్.
టి. నగర్. మద్రాసు-17.

విడి ప్రతి వెల

1 రూపాయి

ఏడాది చందా

పన్నెండు రూపాయలు

సంపుటి 8

జూన్ 1970

సంచిక 6

మేనేజింగ్ ఎడిటర్:

వి. వి. రాఘవయ్య.

ఉత్తరాలు

7

గరిష్ఠరాసిన ఉత్తరాలు

10

—శ్రీమతి లత

అఖిరి అకు

15

—కథంనేని రాధాకృష్ణమూర్తి

రాక్షసీ, సి. పేరు రాజకీయమా:

24

వర్ణిణ్ణి (సీరియల్) అదివిష్ణు

రవికముక్క

33

—ఎమ్. శ్రీధరమూర్తి

రుమాణమీసి గులాబి

42

—డి. ఎన్. ఎన్. మూర్తి

వరిగంచ వరికిణి

51

సి. వత్సవతి

ప్రగడ బ్రహ్మచర్యం

61

ప్రచండపాగరం

—వై. రాంబాబు యి. శాయి

అశల శిఖరాలు (సీరియల్)

62

—యద్దనపూడి ఎ. రోచనారాణి

క్యూ. రామకోటి

94

సినిమా

106

ముఖచిత్రం:

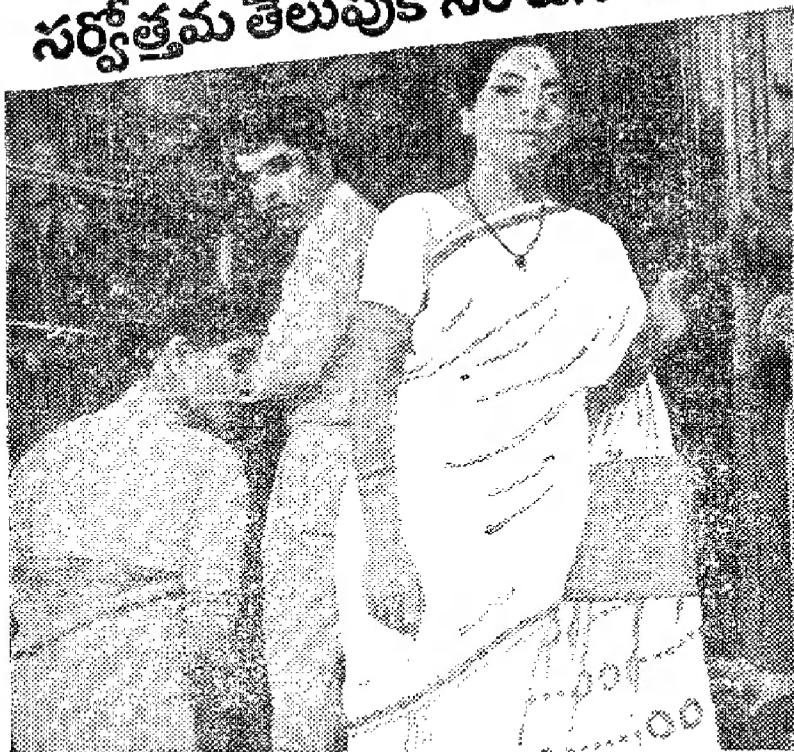
టి. సి. యస్. సిక్సర్స్

“జన్మ భూమి”లో

దృశ్యాలు

Edited and Published by V. V. Raghavaiah and Printed by K. Domodaram at Sri Kala-Printers, 83, Lake view Road, Madras-33-

చూడండి, మీకే తెలుస్తుంది...
సర్వోత్తమ తెలుపుకోసం టినోపాల్ !

వరితములను చూడండి, బట్టలను అవరు సారి జాడించినపుడు కొంతెను టినోపాల్ వేయండి అప్పుడు చూడండి, బట్టలు ఎంత తెల్లగా, కళ్ళ మీరుమిట్టగారిపేలా ఉన్నాయో! టినోపాల్ ఎంత తెల్లగా చేస్తుంది! మీ బాక్సాయి, ఫిరయ, నువ్వులు, తువళ్ళ మొదలైనవి మేరుస్తూ ఉంటాయి! దానికయే ఉచ్చు? బట్టకు ఒక పైసా చూడ బాదు! టినోపాల్ ను కొనండి, రెగ్యులర్ ప్యాక్, మిలవ్వయ ప్యాక్ మరియు బాట్లకి సరిపోయే పొద్దును... మూడు ప్యాకింగులలో లభిస్తోంది.

© టినోపాల్ కె.ఆర్. గ్రేడ్ ఎస్.ఎ. బర్
స్క్విరెలెండ్ వారి రెజిస్టర్డ్ ట్రేడ్ మార్కు.

మహ్మద్ నగర్ రిమిజెడ్,

పి.ఎ. బక్స్ 11050, కొండాలు 20 చి.అర్.

Shilpi SGT-1A/69 Tel

మగవాడు మగువపట్ల ఎంతటి గౌరవాన్ని చూపుతాడో తెలియపరుస్తుంది కదా విక (హరిప్రియ)

భార్యాభరణ సామరస్యాల పలికంగా స్వీట్ హోమ్ ఏర్పడక తప్పదు. కానీ కథాంతానికి రచయితగారు పౌరబద్ధులు.

నేను ధన్యుణ్ణి ప్రియా! మీర మీలలాదే కళ్ళతో భార్య ఎంత చూచాడు.

వీరి చంద్రిక కథానిక చదివేకొద్దీ అనన్యం వేస్తున్నది. అనన్యంగా ఉంది.

గోపాలం (మరిది) సుమతి (వదివ) ప్రబుద్ధులే అయితే తమపై ఎన్ని విందలు వచ్చినా సహించేవారు. చివరికి చచ్చేవారు అంతేగాని వింద ప్రకారమే కడమ కొంటారా (రచయిత దృష్టిలో వదివా మరుడులు ప్రబుద్ధులు).

ఈ కథానికి నేను, మా ఆయన చదివాం. ఎయిసు వచ్చిన ముగిది చదివాడు. నేనెలా దైర్యంతో మరిది ముఖంలోకి చూడఁజ్ను చెప్పండి! మా ఆయన ముప్పిష్యంలో ఏలాటి భావనలు చెలరేగుతాయో వూహించండి!

—తార
హైదరాబాద్-2

అర్యా! శోకాతి అభిప్రాయ వేదికలో ప్రచురించబడే ఉత్తరములను. చాలా విశేషంగా గ్రహించి. సవరణలుగాని. ప్రశంసలుగాని ఒక రీతిగా వేసికొంటారనే నమ్మకంతో నేను ఈ ఉత్తరం వ్రాస్తున్నాను. ఈ నెం (మే) శోకాతిలో ప్రచురించిన 'వీరి చంద్రిక' అనే కథ చదవడం జరిగింది. సదరు కథ మధ్యలో ఉద్వేగం కల్గించినా సమాప్తిలో చక్కని పానుభూతి సంపాదించుకుంటాయని అనిచాను. కానీ ఆ కథ ముగింపు చాలా అనన్యస్యంగానూ. మన హిందూ ధర్మానికి గొడ్డలిపెట్టుగానూ మారిందని చెప్పడానికి చాలా విచారిస్తున్నాను. ముఁషియొక్క వయస్సు, వ్యామోహాన్ని చిత్రించటానికి. రచయితకు ఆ మూడు పవిత్ర పాత్రలే కప్పించాయా! ఇంక ఏ పాత్రలూ కన్పించలేదా! అనలు అటువంటి రచన సాగించడం ఎంతంత నణలుగా లేదు.

అనాదిలో నై నా. ఆధునిక ప్రపంచంలో నయనా వదివ స్థానం ఉన్నతంగానే ఉన్నది. ఉంటుంది కూడా! ఇటుపై వదియచేసి. అటువంటి రచనలకు ప్రోత్సాహ

మివ్వవద్దని. అనేక పాఠకులలో నేనొక
డిగా కోరుకుంటున్నాను.

కె. వి. సన్యాసి నాయుడు

విశాఖ.

మే "జ్యోతి"లో ప్రచురించబడిన
మాదిరెడ్డి సులోచనగారు వ్రాసిన "హరి
ప్రియ" చాలా బాగుంది. ముగింపు చాలా
నేర్పుగా ఎంతో బాగుంది. ప్రకృతిలో
ప్రీతి పురుషుడికి, పురుషుడివల్ల ప్రీతి
కష్టసుఖాలు వున్నాయి అని వ్రాశారు. ఇది
ముఖ్యమైన విషయం రచయితగారు. మీకు
నా దస్యవాదాలు.

గాంధీజీ

హైదరాబాద్

మే "జ్యోతి"లో ప్రచురించిన కథ
లో శ్రీ శ్రీ విజయలక్ష్మిగారు రచించిన
"కానుక" కథ. శ్రీ అంబే గోపాల
కృష్ణగారు రచించిన "విషం" కథ చాలా
బాగున్నాయి. "వదికిరాని పరిజ్ఞానం"
"కార్టూన్లు" "జ్యోతి" ముఖ్యంగా
అందం చేకూర్చినవి. యద్దనపూడి సులో
చనరాణి వ్రాస్తున్న "అశల కథలు"
చాలా బాగుంది. జ్యోతి కార్యాలయం
మద్రాసుకు మార్చినందుకు నా అభి
వందనలు.

వి. కౌమేశ్వరగుప్త

అనకాపల్లి.

మే నెల జ్యోతిలో డా॥ పి. నా. రె.
గారి 'మనసు విప్పితే తెలుసింది' కవిత
చాలా బాగుంది. పిషం కథ విషాదాన్ని
కలిగించింది. 'కానుక' లాంటి కథ

ఎప్పుడో చదివినట్లు గుర్తు. అదీకా ఈ
రకం కథలు చాలా వెలువడ్డాయి. 'హరి
ప్రియ' కథ బాగుంది.

'ఎవరు మరలి' వ్యాసంతో ప్రతి
చిత్రం పట్టుమని పది వారాలు ఆడే
యోగ్యత కలిగి వుంటే బాగుంటుం
దన్నారు కానీ. ఈ రోజుల్లో ప్రతీ చిత్రం
ముచ్చటగా ముప్పు యా రోజులు ప్రదర్శించ
బడడమే కష్టంగా వుంది. ఈ రకం
వ్యాసాలు చదివి పాఠకులు విసుగెత్తిపో
య్యారు. ఇటువంటి వ్యాసాలు ప్రచు
రించేదనుకు. ఉత్తమ చిత్రాలు అంటే
ఏమిటి? ఎలాగ నిర్మించాలి లాంటి
వ్యాసాలు ప్రచురిస్తే మంచిదని నా అభి
ప్రాయం.

ఎమ్. రామారావు

బరంపురం-2.

మే నెల జ్యోతి చాలా అకర్షణీ
యంగా వెలువడింది.

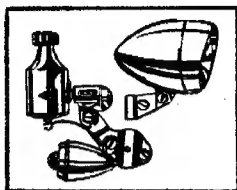
నీతి చంద్రిక. హరిప్రియ కథలు
చాలా బాగున్నవి. ఈ నెల సంచికలో
జోక్స్ చాలా తక్కువ వేశారు. 'అశల
కథలు' సీరియల్ చదువుతున్నంతసేపు
ఎంతో మంచి యాంట్రస్టింగ్ కలుగు
తోంది. యద్దనపూడి సులోచనా రాణిగారి
కలం నుండి వెలువడిన ఈ సీరియల్
చాలా బావుంది. మీరనుకున్న విధం
గానే ఈ నెల జ్యోతి చాలా ముందే
వచ్చింది. హృదయపూర్వకాభివందనలతో.

యం. చంద్రశేఖర్ రెడ్డి

జమ్మలమడుగు.

అతడి చురుకుదనాన్ని అతిశయింపజేస్తున్నది

మిల్లర్

డైనమో లాంప్

అతడు ఎప్పుడోన్నాకూడ ఎక్కువ చురుకుగా కనిపిస్తున్నాడు. అతడి నాగరికతను అతిశయింపజేస్తున్నది మిల్లర్ లాంప్ సౌఖ్యం. మిల్లర్ కొనటం తెలివైనదని. దిశాటం పనిచేసేటట్లు సమర్థంగా నిర్మించబడింది మిల్లర్ ఇది ఎక్కువ ప్రవాహవంతమైన, ఎక్కువ నిలకలైన వెలుగు నిస్తుంది చురుకుగా ఉండండి, నేడే ఒక మిల్లర్ లాంప్ కొనండి!

మిల్లర్ లాంప్ 50, రిమిడిట్,
ఇంగ్లండు వాచీ రిక్షర్స్
లండన్-మిల్లర్

మాత్రమే 18 నెలల వూచీ కలిగియుంది

ఇండియాలో కయారుచేయబడినది, కయారుచేసినవారు:

ఒక టిపి (77) ఉత్పత్తి.

టిపి మిల్లర్ లిమిటెడ్, మద్రాసు-1 వర్క్స్: అంబత్తూరు, మద్రాసు-53

PDSTIM1277TB

గొలిచుకొనిన ఉత్తరాలు

1

ఆగస్టు 1849.

హరీ మహరాజ్.

మీరు దయతో వ్రాసిన ఉత్తరం అందింది....మనసులో పెద్ద సంతోషం లేకపోయినా సంతోషపడ్డాను. నా స్వభావం నన్ను వదలబంలేదు హరీ. భట్రాజు నిహారంగంగా ఇంకా మారలేదు. నా రచనలోని పొందర్య తేవత భట్రాజుకాలేదు. ముస్తాఫాఖాన్ లాగా పొగడమంటావా అందరినీ; షిర్డార్ హిముద్దీన్ నిహారు హయా (ఃగు) అతను వ్రాసిన ప్రతి భూమికలోనూ అతికి దివానే హఫీజ్ లో కూడా ఒక్క వాక్యంలో మాత్రం కవిని గురించి పొగడి మిగతాదంతా తన్ని గురించే పొగుడు తున్నాడు. అతికి నేను భగవంతుడిని కూడా పొగడలేనుగదా ఒక మనిషిని పొగడ గలనా!

అది వదిలిపెట్టి నేను నిన్ను పొగడినంత యింకెవరిని పొగడలేను. నీవు మానవుడివి—నన్ను గురించి నా స్వభావం గురించి నీకు బాగా తెలుసు. ఇక్కడికే పొగడడమే ఎక్కువ. అక్కడికి నీ కోసం కొంచెం ఉద్దేశ్యం మార్చుకున్నాను. నువ్వు పూరికే రెచ్చిపోతావు. ఎవ్వరేమన్నా నీవు వివిపించుకోకు. కోకిల గీతాలు చెవిటి వాళ్ళకు వివిపించవు. అరిచి చప్పట్లు కొడితే బాగా కవిత్వం తెలుసునను కొనే కవిత్వ విపాసనపుణి ఎక్కువయినారు ఈ మధ్య.

మున్నీ సాహెబు జబ్బుకి నీ మందు పనిచెయ్యదు. హుసేన్ ఘన్ లో ఒక చిట్కా వుందిలే. అది అలసంగా పనిచేస్తుంది. నువ్వు త్రాగి చూడు....నేను మానలేదు. నువ్వు కూడా దాహం అయినప్పుడల్లా త్రాగేస్తూ వుండు బాగుంటుంది. ఇల్లా నువ్వు త్రాగుతూ ఉంటే సంవత్సరం లోపలే గొప్పవాడినై పోతావు.

పాపెట్ టీకి నలాములు. ఉంటాను.

నీ.

గాలిబ్.

తాయాహారీ:

నువ్వు వ్రాసిన కవిక భద్రవాను—బాగుంది. వ్రాసినవి నాకగు నాకాగలే అయినా చాలా బాగుంది. ఇక నువ్వు రెండో కవిక చెప్పనవసరం లేదు. నవ్వు: తాయా నవ్వు: అహారీ వ్రాసిన దిక్కుమాలిన పద్యంలో నందేహం వచ్చిందా? న.క అ హంగలోనేనా పదాన్ని పదివేల చోట్లయినా వాడివుంటాను. అందుకే అవర్ అదే పదం నువ్వనుకున్నంత గొప్పది కాదు. పర్షియన్ పద ప్రతిభ అదేగొప్ప పదం కావడకూడా గొప్పగానే వుంటుంది.

ఇక పేరు పెట్టడంలో కొంచెం శ్రద్ధ కనుపించాలి. కాప్రియంగా పేర్లు పెట్టాలనే యోచన ఇప్పుడేమీ కనుపించడం లేదు.

మహమ్మదరీఖాన్ అంటే చాణ—అదే బాగుంటుంది—నామధ్వయం పెట్టి అనాన్ని హరిగొట్టి ప్రయోజనం ఏమిటి? కాదు కానాలంటే మునియ్యదొలా మహమ్మదరీఖాన్ బహదూర్ క్లాత్ అవి తగలెయ్యి. అప్పటికీ వాడంటావా చిట్ట చివర ముక్క అవి కూడా తగిలించు. నీకు వివరంగా తెలిసి వుంటుంది గదా నీ యిష్టం మరి—అవసరం అయితే దివాన్ లో ప్రకటించుకో. ఈ ఉత్తరాన్ని ముస్లిం చూపించి అచ్చుకి వంపిస్తే మంచిది. తరువాత అక్బార్ లో ప్రకటిస్తే బాగుంటుంది. అది ముస్లిం హెడ్ ఇష్టం. నువ్వు చెప్పితే అతను నేస్తాడు. నువ్వన్నప్పుడు నేను వ్రాయాలా ఇంకా?

నీ.
గాలిబ్.

తాయా:

నేను నీకు ఉత్తరం వ్రాశాను హారీ: అంటే ఉంటుంది. చిన్న ఒక ఉత్తరం వచ్చింది. ఒక పెద్దమనిషి నన్ను చూడడానికి వచ్చాడు. అయిన పెద్ద కవి నవ్వాడు....నేను ఆ పేరు వినడం ఆయనంటుండగానే గాని అదినరకు వివలేడు. నువ్వు కూడా ఆ పెద్దమనిషి కవిత్వం చదువుకొని వంపిస్తున్నాను.

ఇక నువ్వు వ్రాసిన కవిత్వం చిన్న దిద్దుబాట్లతో అది మంచి కవిత్వం అవుతుంది. అది కాపీ అనడానికి ఎవరికీ ఏయలేదు. అలా లేవు కూడా.

నీ.
అసదుల్లా.

వేయి
గులాబుల
సారం..

**బందీ గార్డెన్
నం.1లో
చేయబడింది**

గార్డెన్ నం. 1 యొక్క
మృదు మజుకమైన గులాబీ
పరిచరం, స్నానం చేసిన తరువాత,
దాని పేద మీ వెనువెంట జారాడు
మీ ఉంటుంది. మీ గడ వంటి
దాని పుష్పం మృదు నురుగు
మీ చర్మాన్ని తాని మృదువి
దాని అరిక సౌందర్య
తంకిం చేస్తుంది.

గార్డెన్ నం.1ని ప్రారంభించి
మన్నిక గల సౌందర్య సమృద్ధి.

Later Pub U. S. No. 175A

బార్ల్ హెడ్ బండ్

[వనమూలికా శిరో తైలము]

బట్టతలకు భూలోక సంజీవిని!

ప్రతిస్థితియు వాడినచో

60 రోజులలో బట్టతలకు
తప్పక శిరోజములు మొలచును

జీవితాంతము యిక్క
బట్టతల రాదు...

చుండు, మెరుపులు, పేలు,

మొదలగు వాటిని

సమూలముగ నిర్మూలించి

చక్కని శిరోజములను

పెంపు జేయును.

సిరెంతో చల్లదనమును

కొనిగోని మృత్యుకాంతనమును

కొగించును.

పిల్లలు, పెద్దలు, స్త్రీలు, పురుషులు
యెల్లరు యెల్లప్పుడు వాడగలమా

"బార్ల్ హెడ్ బండ్"

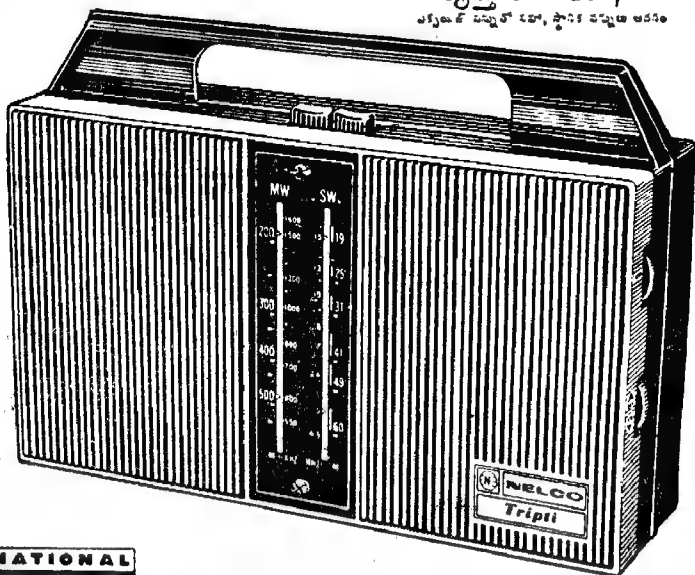
వయోబలమువారు నిలరాజ్ ప్రొడక్ట్స్ [రిజిస్టర్డ్]

1 B, చూత్రమేడు హైలోడ్ * మద్రాసు-24

**నెల్కో తృప్తి
ఋరదైన సెట్
కాదు నిజానికీ-
కాని మీకు
ఆ అనుభూతిని
ఇస్తుంది!**

- 8 ప్రాప్తి స్థల మరియూ తయారీ
- ప్రత్యేకమైన సర్క్యూట్/డికైన్ రిల్ల తక్కువ
బ్యాటరీ వోల్టేజీ తూటా నిర్వహణను కల్పిస్తాం
- నాలుగు 15 వాట్ల స్పీకర్స్ సైన్ మే చేస్తుంది
- మీడియం వేక్స్ ప్లాక్ వేక్స్ లోకల్ అనుకూలక
సెలెక్షన్ పరియోగ
- ఫుల్ బలన్ కాండ్ సిస్ట్
- అకర్షణతో, నిశచిగా ఉండే కయర్ స్పీకర్

**2-చాంక్ష ప్రాప్తి స్థల
తృప్తి-రూ. 175/-**
ఎక్స్టెండ్ వర్షువో లోహ, స్టాంప్ వర్షులు అవసరం

**NATIONAL
EKCO**

విద్యుదు

నెల్కో

శిల్ప మాధుర్యానికి మారుపేరు నెల్కో

బాగా ఎంక్ ట్రిక్
కంపెనీల పరికరాల్లో
అత్యుత్తమ ప్రతినిధిగా అలలు
తయారీచేస్తుంది

U.K.A. ME. 11 TEL

వేషసర్ లేడిమా అండ్ ఎలక్ట్రోనిక్స్ కి రి బాంబాయి • కలకత్తా • రిచీ • మద్రాసు

ఆఖరి ఆకు

కంఠంపై రాధాకృష్ణమూర్తి

అన్ని నగరాల్లోలాగే ఆ నగరంలో
 జాడ ఇవన్నీ పున్నాయి: రైల్వే
 స్టేషనులు, పోలీసు స్టేషనులు, బ్రెయిన్లు
 కారులు, రిజిస్ట్రేషన్లు, టెక్సాసు
 పూరిక్కు. ఐరలు పెంచిన అపీనర్లు,
 బొమ్మ పెరిగిన జాతి కుక్కలు. కొలా
 యలు, మురుగు కాలువలు, పోలీసులు,
 ముష్టివాళ్ళు, విద్యార్థులు. నేల టిక్కిట్టు
 ప్రేక్షకులు, వత్రికా అపీనులు, వ్యధివార
 గృహాలు, బాక్సర్లు రొడీసు, సానులు,
 మంత్ర సానులు, రాజకీయాల్లో పొర్రే
 నాయకులు, పెంటలు పండులు.
 అర్జిస్తులు, చిచ్చుగాళ్ళు, పతివ్రతలు, భూత
 వైద్యులు గ్రంథాలయాలు, దేవాలయాలు
 ఇల్లాంటివన్నీ...

కానీ ఇవన్నీ అందరికీ అన్ని సమ
 యాల్లోనూ అవసరకడవు. కొందరికి
 కొన్ని కొన్ని సమయాల్లోను, ఇంకొంద
 రికి ఇంకొన్ని అన్ని సమయాల్లోనూ
 అవసరపడుతుండటం జరుగుతుంది. ఆ
 నగరంలో ఓ మూల మురికివాడలో ఒక
 పాత మిద్దె రెండో అంతస్తులో చొకగా
 దొరికిన రెండు గదుల వాటా ఒకటి
 కారదకి, రజనీకి కలిపి అవసరమైంది.

కారద, రజనీలు, యద్దూ అర్జిస్తులు.
 జంట కప్పల్లాంటి జంట అర్జిస్తులు.
 'కారద' అన్న పేరుతో బొమ్మలు
 గీస్తుంటారు. పెద్దగా పేరుగలవాళ్ళేటా
 కాదుగానీ అర్జిస్తులుగా ఏదో సాధించాన్న
 తనవ కలవాళ్ళు. కారద స్వగ్రామం
 తెలలి. రజనీ స్వగ్రామం నెల్లూరు.
 సహజంగా ఇద్దరు ఆడవాళ్ళకు పొత్తు
 కుదరటం అసంభవం అంటారు. కానీ
 ఒకోసారి అసంభవాలు సంభవాలుగా
 మారుతుంటాయి. ఆర్థు విషయంలోను
 వంకాయ పులుసు వంటకంలోను,
 బ్రాసరీ పెంకన్లోను చీరకట్టు తీరులోను
 ఆ యిరువురి ఆభరణాలూ ఏకం కావటం
 వల్ల వాల్లద్దూ ఒకే ఇల్లాంతినుకోవటము,
 జాయంబుగా స్టూడెంటో స్టాపింట్లమూ,
 సంభవించింది, సాధ్యపడిందిను.

ఇదంతా ఉత్త ఉపోద్ఘాతం అనవచ్చు
 ఇక.

ఆ నగరంను మానంలో ఆ నగరంలో
 ఒక క్రొత్త వ్యక్తి ప్రవేశించాడు అతను
 అక్కడి నందుల్లోను, గొండుల్లోను
 మూల మూలల వెతికుతూ ఇక్కడో
 మవిషివి, అక్కడో వ్యక్తిని తన చల్లటి
 ప్రేళ్ళతో తాకుతూ తిరగటం ప్రారం

లిందాడు. దాక్కర్లు అతన్ని 'మ్యుమోవియా' అన్నారు. నగరపు తూర్పు పేపు ఇరుకు, మురికి, గొండుల గలిజల్లో అతను కాన రొమ్ము పిరుమకుని తనకు 'ఎర'గ దొరికిన మనుషులు మీద తన చిహ్నాన్ని ముద్రిస్తూ చిన్నిగ అడుగులు వేస్తూ కదల సాగాడు.

ఈ 'మ్యుమోవియా' అన్న పెద్ద మనిషి మీరమకున్నంతటి సాహసికుడేమీ కాదు. దొక్కలంటుకు పోయి తిండిలేక చిక్కిన ఏ అరికాన పురుషుడైనా విరుద్యోగ యువకుడో, లేక పిల్లల్ని కని కని రొమ్ములెండుకుని, రక్తలేమి వల్ల పాలి పోయి ఇష్టం లేకపోయినా తప్పని పరై తర్లకు కరిరాన్నుర్చిస్తున్న ఏ ఆసహాయ యువకో చాలు అతని ప్రతాపానికి. కాని చిత్రమేమిటంటే అతను రజిని మీద కూడ తన కొండాను విడిచివటం! కదిలలేక నులక మంపు కక్కి మధ్య పడుకుని ఎదురుగా కిటికీలో నుండి అవ తరి పెంకటింటి అవరణలోకి చూస్తూ పడుకుని ఉందామై

ఆ రోజు ఉదయం దాక్కరు కారదను పెట్టి మీడికి పిలిచాడు.

"మొత్తం చాన్సుల్ని వదిలింద తీసుకుంటే." చేతిలాని ధర్మానిటయను విడిచిండుకూ అన్నాడాయన. 'మీమిత్తు లారికి ఇంకొక్క చాన్సు మాత్రం ఉంది. ఆ ఒక్క అవకాశం కూడా అమెకు జీవితం మీద ఉన్న ప్రేమను బట్టి అధార పడి ఉంటుంది. ఈ ఒక్క మార్గం ద్వారానే మనుషులు ఒకొసారి మెడిసిన్ ను హాళన చేస్తుంటారు. అసలు వంగతి చెప్పాలంటే మీమిత్తురాలు తనిక

బ్రతకబోవటం లేదని నిశ్చయం చేసేను కుంది వరేగాని. మనలో—మాట అమె మనసులో వేరే ఏదయినా ఉద్దేశమంటావా?"

"అమెకా!" సాలోదనగా, అన్నది కారద. "అవును. ఏనాటికయినా హిమా లయాన్ని పెయంటు చేయాలని మాత్రం పెద్ద ఆశయముంది"

"చిత్ర లేఖనమా—టబో, అదికాదు నేననేది, రెండుసార్లు అలోచింప జేసేం తటి విషయమేదైనా—మాట వరనకి ఎవ రైనా యువకుడు?"

చిత్రంగా కళ్ళు పెద్దవి చేసి చూసింది కారద.

"ఏమిటి? ఒక యువకుడికి ఆ మాత్రం అర్హత లేదు దాక్కర్ అమె విషయంలో అట్లాంటిదేమీ లేదు."

"నరే అయితే." దాక్కరు అన్నారు. "అది బలహీనతల్లే సమకుండాను, నా ప్రయత్నాల ద్వారా నైపు చేయ గలిగిందంతా చేసి చూస్తాను. కాని ఒకటి నా పేషెంటు ఎవరైనా తన మరణం తర్వాత ఎంతమంది కిప్పీళ్ళు కార్చేసారు వ్నారా అవి యోచించటం ప్రాంథిం చిందని తెలిస్తే మాత్రం యాభయ కాం ఆశ వదులుకుంటాను. కాక అమె ఏ పినిహతార జాత్తు సై యలును గురించో అలోచిస్తుందని తెలిస్తే, అమె కోలునే విషయంలో వసింటికి ఒకటి బతులు రెండు చాన్సుల్ని లెక్కలోకి తీసు కుంటాను."

దాక్కరు వెళ్ళిపోయాక కారద హాలు లోకి నడిచింది. బ్రాహ్మంకు బోర్డు తీసు కుని చిన్నగ కూచిరాగం తీస్తూ అవతరి

గదిలోకి వెళ్ళింది. ఆ గదిలో ఉప్పుటి క్రింద ఒక్క కదలికన్నా లేకుండ, మొహం కిటికీవేపు తిప్పుకుని రజని వడుకుని వుంది. ఆమె విద్రవోతుండను కుని కారద తన కూచిరాగాన్ని కట్టి పెట్టేసింది.

శేఠుల్ మీద బోర్డుకు వుంచి దాని కొక ద్రాముంగు కాగితాన్ని అమర్చి

ఆమె ఏమిటో లెక్కపెడుతోంది, వెనక వేపుకు.

“వన్నెండు.” ఆమె నోట్లోంచి వెలు వడింది. కొద్ది సేపయ్యాక, “వదకొండు”. ఆ తర్వాత, “వది, తొమ్మిది,” వెంటనే “ఏనిమిది, ఏడు,” ఇలా చివర్లోని త్వర త్వరగా వదిలించామె.

కారద సాలోచనగా కిటికీలోంచి బయ

టొమ్మ గీయటం ప్రారంభించింది ఆమె. ఒకటి రెండు వాం వత్రికల్లో కదలిక కార్తూనులో టొమ్మలు గీస్తుంటారువాళ్ళు.

టొమ్మ గీస్తున్న నమయాన ఒక న్వరం గొణుగుతున్నట్టుగా పనే పదే వినిపించటంతో కారద చప్పన నుంచం వద్దకు వడిచింది.

రజని కళ్ళు రెండూ తెరుచుకుని వున్నాయి. కిటికీలోంచి బయటికి చూస్తూ

టికి చూసింది. ఏమున్నాయక్కడ లెక్క పెట్టటానికీ: ఈ మిద్దెకు అవతలివేపు ఒక ఇరవై గజాల ఖాళీస్థలం తర్వాత ఉన్న పెంకుటింట పెరటిలో గోడమీదికి పాకి పరుచుకుని ఉండు ద్రాక్షతీగ, దాని వయస్సెంతుంటుందో చెప్పలేము. ఎండిన తీగలుతోదాదాపు ఒక అస్థివంజరంలా కనిపిస్తోంది.

“ఏమిటి రజనీ?” అడిగింది కారద.

“అరు.” రజనీ అన్నది గోణుగుడు వ్యవహారంతో. “ఇప్పుడని తొందరగా పది పోతున్నాయి. మూడు రోజుల క్రితం వంద దాకా ఉన్నాయి లెక్క పెట్టటానికి వచ్చేదాన్ని... ఇప్పుడయితే తేలికగా ఉంటుంది. అడుగు యంకొకటి పదిపోయింది. ఇప్పుడింక అయిదు మాత్రం మిగిలాయి.”

“ఏమిటే అవి: నాకు చెప్పవూ?”

“అవును. ఆ ద్రాక్ష అకులు. అవి అకు రాలి పోయిందింటే ఇక నాకూ ఏమిటొచ్చిందన్న మాట మూడు రోజుల్నించీ నాకీ సంతతి తెలుస్తోంది. దాక్కు మట్టుకు చెప్పలేనా పీకూ.”

“అట్లాంటి చెత్త నాకెప్పుడూ చెప్పలేదు.” కోపంతో శారద తీవ్రంగా అన్నది “ఏమిటి నెవ్వసేదీ? ఆ అకులు రాలి పోవటానికి నువ్వూ కోడకోటాకి సంబంధమేమిటి? ఇంతకు మునుపు నువ్వూ ద్రాక్షను ఎంత ఇదిగా ప్రేమించే దారివి? తెలివి తక్కువ అలా చూడలే పెట్టుకోకు. నిజానికి రక్తం కూడా ఏమన్నాడంటే పసి చామలకి ఒక్క చామ మాత్రం ఉండన్నారు అయితే మట్టుకు ఇన్ని శారులు అటు ఇటు దూసుకు పోతుంటే ఈ నగరపు రోడ్ల మీద గాని, లేక ఈ రోజుల్లో కొత్తగా ఏర్పడిన ఒక భవనం ఏర్పడినదిగాని నడిస్తున్నప్పుటి జీవితావకాశాల కంటే ఇది ఎక్కువేనే! ఇంకేమి మాట్లాడక, ఒక డేరిబెడ్ వేసుకుని ఏదైపోవటానికి ప్రయత్నించు... నేనా బొమ్మ పూర్తి చేస్తేనే గాని నా పొట్ట కూటికి, పీక బెడ్డుకి వాటికి కాస్త డబ్బులు దొరకవు....”

“ఇంక నాకు బెడ్డు ఉంది. పాడూ వస్తు.” అన్నది రజనీ ఇంకా కిటికీవేపే ద్వారా వుంచి. “పిల్ల, ఇంకొకటి వడింది. ...లేదు నా కింక బెడ్డు, మంగలూ వద్దు ఇప్పుడు నాకు అకులు చీకటి వడేలోపున అలవికది కూక పసిపోకే చూసాను. ఆ కర్మక నేను కూడా..”

“రజనీ, ప్లీజ్!” శారద మంచం మీదకు వంగి వున్నది మిత్రులారి భుజాలు రెండూ పట్టుకుని ప్రాదేయ పూర్వకంగా చూసింది. “నా మీద ఒకటే సున్నాను, అనేను నేనా బొమ్మ పూర్తి చేసే రకు కిటికీవేపు చూడటం మానేసి కళ్ళు మూసుకు పడుకోవూ! మంచి దా వి వి గా! లేవు సాయంత్రా కల్లా బొమ్మను వాళ్ళకు ఇందజీయాలన్న సంగతి పీకూ తెలుసాయె...లేదంటావా కిటికీ మానేస్తాను.”

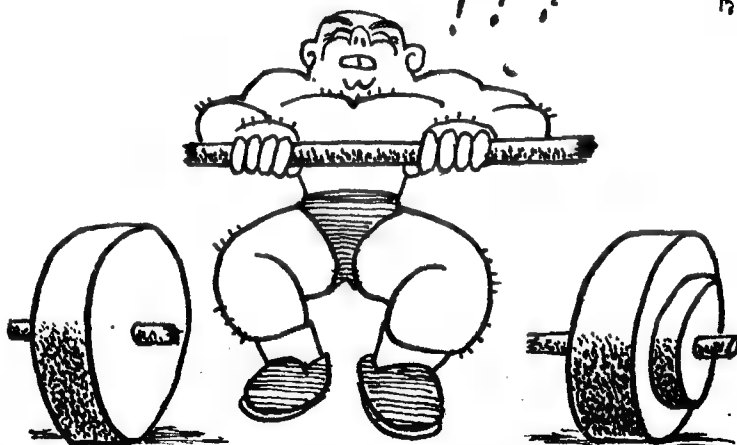
“అవకలి గదిలో గీసుకోరాదా!” విర్భయంగా అడిగింది రజనీ.

చచ్చినా నే విక్కిణ్ణుంచి మాత్రం కదలను. మొండిగ అన్నది శారద: “అంతే కాదు, నువ్వూ అక్షలవేపు చూడటం కూడా వేనొప్పుకోను.”

“సరే అయితే,” విక్కిణ్ణుంది రజనీ, అన్నగ కళ్ళు మూసుకుని అన్నది “నీ పని పూర్తికాగానే చెప్పు ఎందుకంటే నేనా అవి అకు పసిపోవటం మట్టుకు తప్పకుండా చూడాలి. ఇట్లా ఎవరు చూడవము, అలా చి చటము. అంతా అలసిపోయాను, నేను కూడా అన్నిటి మీద పట్టదు సడలించుకుని ఆ అకుల్లోకి అలా, అలా క్రిందికి ప్రయాణం చేయించిస్తోంది.”

యేంటు, తేలిగ్గా లేచి పోయింది!

నాకామి

“ముందయితే నువ్వు విద్రపోవటానికి ప్రయత్నించు. నేనీరోపు క్రిందికి వెళ్ళి రామస్వామి తాళివి మేడలోకి పిల్చుకు వస్తాను. ఇప్పుడే వచ్చేస్తాను. నే వచ్చేవరకు మాత్రం కదలకూ....”

కిటికీ రెక్కలు మూపేసి క్రిందికి నడిగెత్తింది కాద.

రామస్వామి తాళకు అరవై ఏళ్ళుంటాయి. ఎఱ్ఱరీళ్ళు, తెల్లటి వెంటుకలతో వరులాకాడపు గడ్డం కిళ్ళ చివర్ల. చెంవల వక్క చర్మం గీతలు పడి ఉంది. కొట్టవచ్చినట్లు కివిపిస్తుంది ఆయన మొహంలో. క్రింద వాటాలో ఒక గదిలో ఉంటున్నాడు. ఆయన కూడా ఒక అర్జిస్తు. కాచి పెయిలయిన అర్జిస్తు వల బైయేళ్ళ క్రితమనగా కుంజె వట్టాడు. కాచి అర్జి కన్య వత్తపు అందునైనా తాళలేక పోయాడు. ఎప్పుడూ ఏదో కళ

ఖండాన్ని గీయబోతున్న వాడిలా కవి పిస్తాడు. మాట్లాడ తాడు. కాచి ఇంత వరకు దాచి కాయన ప్రారంభమే చెయ్యలేదు. ఎప్పుడన్నా ఏవన్నా చిత్రించటానికి ప్రయత్నిస్తాడు కాచి ఏవగమో అయూక అనంతప్పి తో గబాన్నా కార్య సుచు చింపేస్తాడు. ఎట్లా సంపాదిస్తాడో. ఏమి సంపాదిస్తాడో. ఎప్పుడు తింటాడో ఎవరికి తెలియదు. వగలల్లా బయటికి పోయి పాయుత్రాచికి ఇంటికి చేరుకుంటాడు. రాత్రి ప్రొద్దుపోయే వరకు తెగ తాగి కిల్లాయ పొబబు పాడుతాడు. మెత్తగా ఉంటే మనుమలంటే ఆయనకు అన్నయ నమానంలేదు. అట్లా ఉండకద్దు వాళ్ళు కొప్పడతాడు. ఆ వీధిలో వాళ్ళు ఆయన్నా ఆ అడ అర్జిస్తుం కిడ్రికి గర్జియన్ క్రింద బావిస్తుంటాడు.

ఆ రోజాయన ఇంటిందే ఉన్నాడు.

అనంగతి కారదకు తెలుసు. ఆమె వెళ్ళి పరికి చావనీద మత్తుగ పడుకుని ఉన్నాడాయన. గదిలో ఒక మూల ఈజెల్మీద కాన్వాసు అమర్చి ఉంది. తనమీద యజమాని గీయబోయే కళాఖండం కోసం ఇంకొకటి పెళ్ళి నుంచి ఎదురు చూస్తోందా కాన్వాసు గుడ్డ.

రజనీ చవరకాన్వాసు గురించి కారద అయనకు అంతా చెప్పింది. 'కాయ' మన్నాడాయన.

"ఎన్.ఎన్. రారీ పోజేయే ఒక అకుతో తన చావును ముడి పెట్టే వాళ్ళు కూడ ఉన్నారా ఈ రోకంలో? నేనింత వరకు వినలేను. ముందు నువ్వవకరిపో. ఏకవలు నేను మోడల్ గా కూర్చోనే కూర్చోను అట్లాంటి చెత్త అరిప్రాయాన్ని నువ్వవలు ఆమె మనస్సులోకి ఎలా రా చ్చావో నోర్తం కావటం లేదు. చా. చా. ఏదీ రజనీ."

"అదనరే బలహీనంగా వుంది" కారద అన్నది. "జ్వర తీవ్రత ఆమెలో ఈ చిత్ర బావలన్నింటినీ ఆ వేళ పెట్టింది." సరేరే కాక నువ్వ నాకు పోజుకు కూర్చో పోతే పోయావు గాని ఒక సంగతి చెప్పు మంటావా:— నువ్వొట్టి దొంగ మూండావాడివి—" ఇంతే త్వర లేచాడాయన.

"మొత్తానికి అడవానినని విండావు! పోజుకు కూర్చోనని ఎవరన్నారక్కడ? పద. వెళ్లిం. ఆర గంటలుంచి నేను నీ కోసం కనుకు కూర్చుంటే నువ్వేమో ఇప్పుడిట్లా అంటావా చా చా. జబ్బులో ఉన్న రజనీ అమ్మడు లాంటి వాళ్ళకు ఇది సరైన స్థలమే కాదు. ముందు నా

కళాఖండం పూర్తి కావీ మిమ్మల్నిద్దరినీ మంచి ఇంట్లోకి తీసుకువెళాను.

ఏళ్ళిద్దరూ పైకి పెళ్ళీసరికి రజనీ విదోతోంది కారద చప్పుడు కాకుండా కిటికీ తలుపులు తెరచింది. జడ్డరూ తెరుకుగా కిటికీలోంచి బయటికి చూశాను. ద్రాక్షతీగనేవు. వెంటనే మవుసంగ ఒక్క మొహం ఒకరు చూసుకున్నారు చల్లగ చిన్నగ వర్షం కురుస్తోంది.

కావి రంగు దుస్తుల్లో రామస్వామి తాళ స్థాయి మీద కూర్చున్నాడు మోడల్ కోసరం.

మర్నాడుదయం విద్రలేస్తూనే కారద రజనీ వేపు చూసింది. కళ్ళు తెరుచుకుని ఉంది. మబ్బుగా ఆమె కిటికీ వేపే చూస్తోంది.

"కిటికీ తెరువు. నేను చూడాలి అట్లా పించింది." రజనీ బలహీన వ్యరంతో.

తయం తయంగా వెళ్ళి రెక్కలు తెరిచింది కారద.

కావి...రాత్రి పొడుగునా కురిసిన అంత పెద్ద వర్షానికి అంతటి విసురు గాదుకీ తలుపుని ఇంకా ఒక్క అకు ప్రేరారుతోంది గోడమీద. అది ఆ ద్రాక్ష తీగ మొత్తాకీ అఖరుది. కాడ చివర ఇంకా ముదురు అకు వచ్చి రంగులను. అంతపు అంచుల వంటి చుట్టా అకులు షీటించిన ఎనుపు రంగులోను ఉంది. అది భూమికి ఇరవై అడుగుల ఎత్తున రైర్యంగా గోడని పట్టుకు ప్రేరారుతోంది.

"అఖరుది అదే." రజనీ అన్నది. రాత్రి గాలి పోతుందనుకున్నాను. అంత పెద్ద గాలి! అవును. వింటూనే ఉన్నాను. అను కున్నాను కూడా. కావి... అప్పుడే

ఏమయిందీరే. ఇవ్వాళేమీ అది రాలిపోవటం తప్పదు, దాన్తోనే నేనుకూడా...."

నిల నిలలాడింది కారడ.

"రజనీ. రజనీ, వీరంగతి అలోచించక పోతే పోయావుగాని. నా సంగతన్నా అలోచించు. నేనేం కాను?"

కానీ రజనీ మాట్లాడలేదు. ప్రపంచంలో తెల్లా వంటిది అన దగ్గరి. బహుశా మిస్ట్రీతో కూడుకున్న అనుదీర్ఘ ప్రయాణానికి తయారుకాబోతున్న 'అత్య' కావొచ్చు ప్లేహము, మిగతా ఈ భూమి మీద తనకున్న సంబంధాలన్నీటి నీళ్ళు వదులుతున్న కొద్దీ రజనీగోవి చవల బాసలు బలవద సాగాయి.

సగటు గడిచిపోయింది. సాయంత్రపు ఆ సంద్య వెలుగులో కూడ ఆ ఆకు అలా గోడను వట్టుకు వ్రేలాడు తుండ టావ్వి వాళ్ళు చూడగలిగారు. రాత్రి కాగానే మళ్ళా బిరావ్వి పుంజుకుంది. వరం విసురుగా కిటికీని బాసాగింది.

తెల్లారింది. కిటికీ రెక్కలు తెరవమని రజనీ విర్ణయగా కారడను కాపించింది.

ఆ ఆకు ఇంకా ఆక్కడ అట్లాగే వుంది.

చాలాసేపు; దానినేనే చూస్తూ వడుకుంది రజనీ. హటాత్తుగా ఏదో గుర్తొచ్చిన దానిలా, కుంపటితో కుప్పి వడుతున్న కారడను చప్పున కేకేసింది.

"నేను కలుంగా చాలా చెడ్డకావ్వి కారూ;" మిత్రురాలు దగ్గరకు వెచ్చాక అన్నది. "ఏదో అదృశ్య కత్తి నాకు బుద్ధి చెప్పటానికి గాను, ఆ ఆకును అలా పదిపోకుండా ఉంచించమంటూ, లేక పోతే ఏమిటి, చనిపోనాని కొడుకోవటం

పాపంకదూ? సరే. నాక్కొస్త రొట్టె ముక్క తెచ్చిపెట్టు. పాలుకూడా. డబ్బులుంటే ఏవైన పట్టు తెప్పించు. ఇంకా.... లేదు. ముందా అద్దానిలు పట్టా. నా వీపు వెనక కొద్దిగా చీపు పేర్చు. మవ్వు వంటి ఎలా చేస్తున్నావో చూడాలి."

ఒక గంట గడిచాక మళ్ళా అన్నది ఆమె.

కారూ! ఎప్పుడైనా ఒక రోజున హిమాలయాన్ని పెయింటు చేయగలననుకుంటా."

మధ్యాహ్నం డాక్టరు వచ్చాడు. ఆయన వెళ్ళిపోయేప్పుడు వెనకే కారడ కూడ మెట్లవరకు నడిచింది.

"బాగుంది." ఆయన అన్నాడక్కడ "మంచిగ వరివర్యులు చేస్తే గెంపావు. ఇక వెళ్తానమ్మాయ్, కింద యింకో పేషెంటు చూడాలి."

ఆయన కడులుండగా కారడ అడిగింది.

'కింద పేషెంటు ఎవరు డాక్టరు గారూ?'

"రామస్వామి అని ఎవరో ఒక ముసలాయన. మీలాగే ఏదో అర్ధిష్టకుంటా. పాపం అకలికి న్యూమోయా. అది కూడ కాస్త తీవ్రంగానే మీద పడింది. అసలే నీరసపు ముఃషి నాకయితే నమ్మకం లేదు. ఏదో పాపం సౌకర్యం కోసం అన్నట్లు హాస్పిటల్ కు తేల్చిస్తున్నాను గాని."

మర్నాడు డాక్టరు కారడతో అన్నాడు.

"గుడ్! గెలిచావు. ఇంక అంకా ఏ మీద ఆవారపడి వుంది. మంచి

తిండి. చక్కటి నర్సింగు - అంతే."

ఆ మధ్యాహ్నానికి రజనీ మొహం కాన కిక్కిరించింది. 'ఫిర్మి ఫేర్' పేజీలు తిరగజేస్తూ తీరికగా మంచమీద పడికుని ఉండాలి. అదే సమయాన కారడ ఏదో చెప్పటానికిన్నట్లు వచ్చి ఆమె పక్కనే మంచం పట్టేమీద కూర్చుంది.

"నీకు చెప్పాల్సి నమ్మకమైన విషయం మొకటి ఉంది రజనీ." విధానంగా అన్నది కారడ.

చెప్పమన్నట్లు పుస్తకం లోంచి దృష్టి మరల్చి పైకి చూసింది రజనీ.

"పాపం రామస్వామి తాత ఇంతకు ముందే చనిపోయాడు. న్యూమోనియా వల్ల రెండు రోజులు మాత్రమే జబ్బుతో తీసుకున్నాడు. ఆ మొదటి రోజు తెల్ల వారయ్యామన తాత గదిలోనుండి మూడు గులు వినిపిస్తే ఇంటాయన ఏమిటా అని వెళ్ళి చూశాడట. ఏముందీ! ముస

లాయన గది మధ్య విన్నహాయంగా వది వున్నాడు. తడిసి ముద్దయిన ఆయన బట్టలు, బూటలు, ఇంకా ఆలాగే వంటివి అంటి పెట్టకని ఉన్నాయిట. అంత మోస్తమైన రాత్రిలో ఈయన ఎక్కడికి వెళ్లాడా అని అక్కర్లయ్యాడట. తాత పక్కనే కొంచెం అవతలగా ఇంకా కొడిగా వెలుగుతున్న ఒక లాంతరు. విచ్చైన ఒకటి, చిందర వందరగా వది వున్న కొద్ది బ్రష్లు, ఆకు పచ్చ, వసుపు పచ్చ, రంగులు కలిపి వున్న ఒక 'పారెట్' అవీ కనిపించాయట అడిగో. కిక్కిరించి అటు చూడు. గోడమీద ఆ ఆకు ఎంత పెద్దగానీ వీచినా అవి ఎందు కని కదలనైనా కదలలేదనుకుంటున్నావు! నీ కోసమే. రామస్వామి తాత ఆ ఆకు రాచిన నాటి రాత్రే దాన్నక్కడు పెయింటు చేశాడు బ్రతికన్న రోజుల్లో ఆయన చేతులూండే కళాఖండం అదే!"

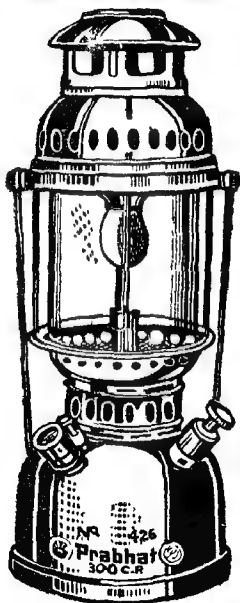
(ఓ హెనీ కథ ఆధారం.)

మతిమరుపుగురించి ఓ వత్రికవారు పోటీ ఏర్పరిచారు.

మతిమరుపు కారణంవేత ఆ వత్రికవారు అనుకున్న సంచికలో "మతిమరుపు" వ్యాసం ప్రచురించలేదు.

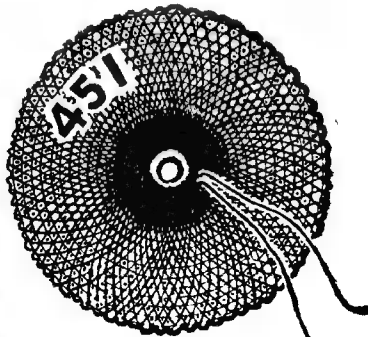
"మతిమరుపు" వ్యాసరసలో పాల్గొన్న ఓ రచయిత గడువుకేదీ తర్వాత మరోవత్రిక చిరునామాకు పంపించాడు ఆ వత్రికవారు "మతిమరుపు" వ్యాసపోటీ ఏర్పాటు చేసిన వత్రికాధిపతులకు పంపించారు. ఈ రచయిత వ్యాసాన్ని ప్రచురించారు. చివర గమనికలో "రచయిత తన పూర్తి పేరు మతిమరుపువేత సరిగా వ్రాయలేదు. వాడు వ్రాసిన విధంగా పేరు ఇలా ఉన్నది. ఏ. వీరవెంకట...వారిని తమ పూర్తి పేరు తెలియచేయవలసినదిగా కోరుతున్నాము."

డి. ఉదయభాస్కర్ (మద్రాసు)

విశిష్టతయే

ప్రాధాన్యత గల
వారికి...

ఎలప్లైడు ప్రభాత్ తీర్మాదనం కోసం అదగంధి

ప్రభాత్ లాంఛన్ల మరియు ఎలక్ట్రిక్ మ్యాండిరీలు 11 సంవత్సరముల అనుభవము పరిశ్రమ
శయూర్యమును దున్నవి. అవి మీ ఇంట్లో వుండుటకు ఆమోద్యమైనవి. ప్రభాత్ లో ల్యాంప్, స్టేషన్, ఐర్నరీల మరియు విక్ స్టేషన్ ఇబ్బంది కలుగ జేయకుండా నవి రేయటకు ప్రసిద్ధి కెక్కినవి

Prabhath Pub. & Pub. Sales Tel

ప్రభాత్
ప్రత్యాది గొప్పన పెరు

ప్రభాత్ ఉద్యోగ్ లిమిటెడ్
బొంబాయి-60

అంధ్ర ప్రదేశ్ కు డిస్ట్రిబ్యూటర్లు: శ్రీ రామ కార్పొరేషన్, ఏలూరు రోడ్, విజయవాడ-2.
ప్రాంతం: హైదరాబాద్, రాజమండ్రి, మరియు విశాఖపట్నము

రాక్షసి, నీ వేరు రాజకీయమా? వదిలు! ధాగం

(గత సంచిక తరువాయి)

ఆరాత్రి చిరంజీవి యింటికి ఆలస్యంగా వచ్చేడు.

భోజనం చేస్తున్నప్పుడు వెంకటస్వామి అన్నాడు—

“నన్నుగారికి మళ్ళా గుండెనొప్పి వచ్చిందట బాబూ! గదిలో పడుక్కుని వున్నాడు.”

ఆ మాటవిని చిరంజీవి నవ్వుకున్నాడు.

‘మళ్ళా నన్నుకెవడో దమ్ముకు ఎదురు విలిచేడు. ఈ చుర్య ఈ పాడు గుండె నొప్పులు మరీ ఎక్కువై పోతున్నాయి. ఎందుకు ఎక్కువకావు. చాలామందిపాపం పోర్తిపోలియో కోసం పడిగాపులు కాస్తున్నారాయో! ఎక్కడవచ్చే? ఎన్ని ఉపక్రమాలిచ్చేది? నాన్నవి తేవుడే కాపాడాలి!’

చిరంజీవి భోజనం ముగించి రామదాసుగారి గదిలోకి వెళ్ళాడు. ఆయన మందం మీద పడుక్కుని వున్నారు.

ఆయన మొహంలో ఓగులు స్పష్టంగా కనుపించడంలో చిరంజీవి చాలా ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

“ఏమిటి నాన్న! విజంగా గుండె నొప్పీనా కొంపదీసి!”

రామదాసు చిరంజీవిని దగ్గరగా రమ్మవి పైగచేసేడు. చిరంజీవి ఆయన దగ్గర కొచ్చి విలబడ్డాడు.

“అవునోయ్! నా జీవితంలో ‘విజం’ వచ్చిపోయి చాలా కొంపైపోయింది. నేనేలేదేనా నటనే! విజంగా వచ్చినా నా శవాన్ని కార్పారు మీరు. మళ్ళా ఐతి వియటవడతానేమోననే అనుమానం మీకు. ఇకనేమి నటించలేనురా జీవీ! నేను అలిసి పోయేను. ఈ నటనతో బాగా నలిగి పోయేను!” అన్నారాయన బాగా ఆయాన పడుతూ!

చిరంజీవి మరింత ఆశ్చర్యపోయేడు. చాలా వినయంగా అన్నాడు.

“క్షమించునాన్నా!”

“నీదేం తప్పుకాదుతా! తప్పుకాది. ఏది విజమో ఏది నటనో నీకెలా తెలిసే

• ఆదివిష్ణు •

డుస్తుంది: ఆ అవకాశం ఏకు వెనెప్పు
డిచ్చేను గనక తెలిశాటికి:"

చిరంజీవి క్షుద్ధంగా కలొందుకు
వించున్నాడు.

"ఒరేయనాన్నా: చిరంజీవి: ఏకు
సుమతి తెలుసునట్రా:"

తండ్రి. యిత అకస్మాత్తుగా సుమతి
పేరు తలవడంతో కొడుకు గారి స్వీక్
లేకపోయాడు. అబద్ధం చెప్పడానికి చైం
చాలక—

"తెలుసు" అన్నాడు.

"తెలుసు అంటే రకంగా తెలుసు!
మీ కాలేజీలో చదువుకుంటున్న స్టూడెంట్
గానా: లీడర్ షిప్ ని కలిపి చెప్తున్న
అభిమానిగానా: లేక కిన్ను నమ్ముకున్న
ప్రియురాలిగానా: ఎలా తెలుసునా: ఏకు:
పల్లెకు. చెప్పు నేనేమీ అడుగోను. చెప్పు
రా జీవీ: చెప్పు:"

చిరంజీవి ఏళ్ళు నమ్మలూ అన్నాడు.
సుమతి నమ్మ ప్రేమించింది నాన్నా:"

"అల్లా చెప్పు. ప్రేమించిందా విన్ను.
బావుంది. మరినువ్వు ఆ పిల్లని ప్రేమిం
చేవా:" అతను ఆదంగా తలూపేడు.

"మంచివని చేశావు ప్రతి డిక్కు
మాలిన ఆదపిల్లని ప్రేమించేందుకేనా
నువ్వు ఫుట్టింగ్: వెర్షన్ మైడియర్షన్:
వెర్షన్: బోనీ ■ పిల్లనొరేయ్:—నీ
ఎరికలో ఎవరైనా ప్రేమించినట్లున్నారా:"

"వున్నారు నాన్నా: మన సీతాపతి
గాడు లేడూ: వద్దె తే రాస్కెర్. నా
ఎరిక్స్ ని ఆదం పెట్టుకుని ఆ అమ్మాయితో
చీటికి మాటికి మాటాడి వచ్చేసాడు. వాడు
వచ్చినట్లార్గుడు నాన్నా:"

రామదాసు నవ్వుకున్నాడు. నవ్వుకుని

అన్నాడు.

"ఒరేయ్: మనం దుర్మార్గం గురించి
మాటాడుకుందాం. అయితే, సీతాపతి
సుమతిని ప్రేమించేడంటావా:"

"అవును"

"నువ్వు సుమతితో కలిసి తిరిగేవాడివి
కాదా:

వళ్ళా అతను ఆదంగా తలూపేడు.

"పాపం రా జీవీ: తండ్రివి. కన్నతం
డ్రివి చీట్ చేస్తే మహాపాపం! రేపొద్దున
ప్రజల్ని చీట్ చేద్దాం. అది మనద్యూటీ!
కానీ, కన్నవాడ్ని నువ్వు నన్ను చీట్ చేస్తే
పాపం కదా! నాకు విజం చెప్పు: జరిగ
బోమేదేదో జరిగే తీరుకుంది. నీ ప్రయో
జకత్త్రమేమిటో నాకూ తెలియాలిగదా.
అంటుచేత విజం చెప్పు:"

చిరంజీవికి తండ్రిలోని మార్పుచాలా
అనహజంగా కనువిచ్చింది. ఇష్టంలేక
పోయా విజం చెప్పక తప్పిందికాదు."

"తి:గేను" అన్నాడు కొడుకు.

ఆమాటవిని అనందించేరు తండ్రి.

"మంచిది. అలా విజం చెబుతూతె
నాకు ముచ్చటగా వుంటుంది. తిరిగేవు
బాగుంది, ఆ పిల్ల యిప్పుడు గర్భిణి
తెలుసా:"

"ఎవరు చెప్పేరు నాన్నా:"

"ఎవరు చెబితేనేమిటిగాని. వేసది
గింది విజమా:"

"విజమే:"

సుమతికి ఫుట్టింగ్: కిక్కురికి తండ్రె
వరు:"

"నేను:"

"మరి: ఇప్పుడు పిల్లని నువ్వు పెళ్ళి
చేసుకోడానికి సిద్ధమా:"

"నకిష్టంలేదు నాన్నా!"

"ఎందుచేత?"

"నాక్కడగిగి డబ్బులేదు. సుమతి నా తాతగారి వాడెం. సుమతి ఆదర్శమే. నీ. నేను సుమతికి తర్రనంలే ఆ నా దొడ్డు గ్యమే. ఈ పెళ్ళితో నేను ఎదగలేను నాన్నా!"

రామదాసుగారు పకపకా నవ్వేసేరు. వచ్చి. ఆరిసి పోయిన గొంతుతో

అన్నారు.

"నన్ను మించిన కిద్దవు. తండ్రిని మించిన కొడుకు కిచ్చి పుత్యం కట్టుకున్నావుగా దేవుడా. నీకు జై!"

"నాన్నా!"

"అవును నాయనా. నువ్వు అది త్వరలోకి వచ్చే సూచనలు గురించి నేను మురిసి పోతున్నాను. మన సుఖం కోసం మనం అక్ష తొంబై వెలప సమయం చేస్తా

చెప్పి వుండొచ్చు. అంత మాత్రాన మనం చేసిన వెదన పనికి తలొంచి శిక్షమిటవి అదిగితే మన సరదాని ఏంగాను? మన గొప్పతనం ఏంగాను?"

"ఇవళ నువ్వెందుకో తమాషాగా మాటాడుతున్నావ్ బన్నా!"

"ఇది ఏమంటు ప్రభావమూ కాదు చిన్నా! నా చిన్నతనాన్ని నీతో పోల్చుకు చూచుకుని 'మరింత పనులని' అని అనందిస్తున్నాను. ఒరేయ్ జీవీ! నీకు ప్రసాదం తెలుసట్రా?"

"ప్రసాదమూ? ప్రసాద మొద్దేరా నన్నా! వాడే సుమతి విషయం చెప్పేడు! సుమతికి ప్రసాదమంటే చెద్ద యిష్టం నన్నా! అందుకే వచ్చే దుకాణానికే! అన్ని విషయాలు వాడే చెప్పేడు నీకీ!...."

రామదాసు గుడ్డప్పగించి కొడుకనీ. అతని అంగదని చూస్తుంటే పోదం వల్ల చిరంజీవి అక్కడితో అగి పోయేను.

అప్పుడు రామదాసు అన్నాడు—

"తోక కనిపిస్తే చాలు — గాడిచో గుర్రమో తక్కువ చెప్పటం నాకూ అలవాటేరా! ప్రసాదం ఎలాటి వాడు?"

"మంచి వాడే అనుకో కొంచెం తక్కువ రాస్కెలో!"

"తక్కువ రాస్కెలా?"

"అవున్నా! అందరిదీ ఒకదారి. వాడిదోవారీను. వాడికి వాళ్ళున్నా నన్నా లేరు. వాళ్ళక్కనుంది. ఏక వర్తెలో టీక రమ్మట! వాళ్ళ కేక్ అతన్న పెంచించట. అందుచేత వాళ్ళక్కకోసం వీడేమో చేయగలడు. వాళ్ళక్క చీబుకన్న నీతి పాతాన్ని కూ. చ తప్పకుండా పాటిస్తాడు వెదన! ప్రేమించడం బూతని చెప్పి వుం

టుంది—ఆ మాట ప్రకారం. సుమతిని ప్రేమించటం మాను కున్నాడు, విద్వారంగా లేను నన్నా!"

"వాళ్ళక్క పెరివర్తెలో టీకరమ్మ! వాళ్ళక్క మాట ప్రసాదానికి పేద వాళ్ళా! బాగుంది. వాళ్ళక్క పేరేమిట్రా జీవీ!"

"నీకీ? నీకక్కంటాను రవిగాడు గూడాను. రవిగాడు ప్రసాదానికి రూమ్మిటులే! ప్రసాదంతో స్నేహం చేస్తూ వాడి రంగులన్నీ వీరు పెట బట్టింబుకున్నాడు పూర్తి!"

రామదాసు నీక పేరు చివీ వివటం తోచే హాసలయ్యేరు!

"నువ్వెళ్ళి పడుక్కోరా జీవీ! వెళ్ళి పో యిక్కడ్నుంచి!" అన్నాడు.

చిరంజీవి చేతులూపుకుంటూ వెళ్ళి పోయాడు.

రామదాసుకి నీక పేరు చివీ వివటం తోచే. గుండెల్లో పోచెక్కువ జాంది. తట్టుకోలేక కిన్నీరు పెట్టుకున్నాడు. అ బాపకి వాళ్ళంతా మిలికలు తిరిగిపోతుం దగా 'నన్ను క్షమించు నీతా! క్షమించు' మని మూలగేను.

10

పాత పెంకుటింట్లో ఒక గదిలో అద్దె కుండి చదువేసాడు రామదాసు.

ఇల్లు గలాయన బడిపంతులు.

అతి మంచివాయక అండర్నీ అతిగా నమ్మేసే గంగిగోవు. ఆయన పేరు గంగాధరం.

గంగాధర గారికి కూతురు నీతంబె వందవ్రాజాలాను.

నీతవి పూవులా పెంచి, చదివించి,

జరిగిన కథ - కనూవీషు

తిమ్మాపురం పురపాలక సంఘ ప్రెసిడెంటు రామదాసుకు ఆస్తి అంతస్తు అన్నీ ఉన్నాయి. ఆయన వారసుడు చిరంజీవి కాలేజీ ఎడకన్ లో విలబడి గెలిచాడు.

ఆ కాలేజీలోనే చదువుతున్న వరప్రసాదంతో పరిచయం పెంచుకున్న సుమతి అకస్మాత్తుగా స్టేబు ఫిరాయించి చిరంజీవి వైపు మొగ్గుతుంది.

సుమతి, చిరంజీవుల ప్రేమ గురించి సీతాపతి వత్సంతో చెప్పగా వాళ్ళికి మాటామాటా పెరిగింది. ఒక రోజున సీతాపతి ప్రసాదను తాడులో ఓపకు తీసుకు వెళ్ళి సుమతి, చిరంజీవి ఒకరిలో ఒకరు ఏకమయ్యే దృశ్యాన్ని చూపించాడు.

మీరు త్వరలో తండ్రి కాబోతున్నారని సుమతి, చిరంజీవితో చెప్పగా గర్భప్రాసం చేయించుకోమని వలహా ఇచ్చాడు. ఆ తరువాత చిరంజీవి సుమతిని కలవడమే మానేసాడు.

సుమతి తన గాదవంతా ప్రసాదంతో చెప్పగా ప్రసాదం రామదాసు గారితో మాట్లాడదామని వెళ్ళి, ఆయనచేత అనమానిన బిళాడు.

— ఇక చదవండి.

యోగ్యుడైన వరుణ్ని వెతికి, ఆకాశ మంత పెందిల్లో, భూదేవంత మంటపంలో సీతవిచ్చి పెళ్ళిచేసి, వాళ్ళకి పుట్టే బంగారు బొమ్మలైతుకుని ముద్దులొడి వగైరా వగైరా ఆశంపల్ల గంగధరానికి అమితమైన ఆనందం.

నగంరోజు ఆ ఆశలోనే గడిపే వాడై డెడ్ల ముగిసి.

సీత ఇంటర్మీడియట్ చదువుకుంటూ ఉన్నప్పుడు ఈ రామదాసు సీత వాళ్ళింట్లోనే ఉంటూ వుంటాడు. ఏ, ఆఖరి సంవత్సరం చదువుకు తున్నాడు.

పుట్టి పుట్టడంతోనే రాజకీయాలూ, ఎత్తుగడలూ వెంటదెబ్బకు పుట్టాడు రామదాసు.

గంగధరాన్ని తాటాడుంటూ, వాళ్ళా విడ్డూ విడ్డూ అంటూ వరసలో పిలుస్తూ సీవి మాత్రం 'సీతగారు' అని మాత్రం పిలుస్తుండేవాడు తామరాసు.

తాటాటూ, విడ్డూలను గెలిచాడు. వాళ్ళిద్దరి దగ్గర్నుంచీ గౌరవాన్ని, ఆదరాన్ని సంపాదించుకున్నాడు.

"రాముడు మంచివాడు. ఇంటిదగ్గర తలవంచి మళ్ళా కాలేజీలోనే ఉండే కుర్రాడు రాముడు. అతని చదువేమిటో అతని కిదేమిటో తప్పించి ఇంకా వ్యవహారాలకి బోయే కుర్రాడు కానేకాడు." అని తాటాయి. విడ్డూలు అనుకోడం రామదాసుకి బాగా తెలుసు.

మంచి చెడులపల్ల రామదాసు ఒక

పిశురీని తయారు చేసుకున్నాడు ఆ రోజుల్లోనే ...

ఉష్టపాత్రలకి సుఖాల్లేవని అతనికి తెలుసు. ఉష్టపని తెలుస్తే మంచి పిళ్ళ వ్వదు తోటి మనుషులు. (వాళ్ళు ఉష్ట జాతివారైనా.) దూరం దూరమని ఈగని తోలివట్టు తోలిపారేస్తారు.

మంచి చేయకపోయానా. మంచి (ర్యతావం) ముసుగులో చొక్కాడం వల్ల చాలా సుఖాలుంటాయని అతను భావించాడు.

ఎన్నిరకాలుగా ఆలోచించినా, ఉష్టకి కంటే మంచి వెదకే ప్రమాదమైతే వాడు. ఉష్టకు ప్రజల్ని భయపెట్టిపాధించలేని కార్యాలెన్నింటినో, మంచి వేషం కట్టిన ముఠా అతి సుకువుగా పాదించగలడు. చాలా వవర్ ఫుర్ విపాన్ని పాలల్లో కలిపేసి 'తాగమ్మా పాలు' అని మంచివాడంటే అవతలి వాడు కళ్లు మూసుకుని తాగేస్తాడు. తాగి తర్వాత మరింత కళ్ళు తెరిచే పని వుండదు. ఈ పని ఉష్టకి చేతకాదు. ఉష్టకు ప్యూర్ పాలనే యిచ్చినా. శంకించి తాగని మూపులు చాలామంది బతుకుతున్నారాయే.

ఇన్ని గమనించిన మీదట రామదాసు మంచి వేషం కట్టాడు చాలా కాలం సేకమ చూచి చూడనట్లు గురిపాడు. ■ ఏ. పరీక్షలు పూర్తి చేసినతర్వాత ఇంటికేళ్ళిముందు అతను చేయవలసిన పనిని చాలా హుందాగా చెప్పి, చేతులు రెండూ దులుపుకున్నాడు.

బాబాయి పిన్నీ పొరుగుూరు వెళ్ళిన అవకాశాన్ని చాలా చక్కగా విని యోగించుకున్నాడు రామదాసు.

రామదాసు గదికి తలుపులు రెండున్నాయి. ఒకటతను వీధిలోకి వెళ్ళేందుకూ మరొకటి ■ యింట్లో పిన్నీ వాళ్ళ వాటాలోకి వెళ్ళేందుకూను.

రెండో తలుపు (పిన్నీ వాళ్ళ వాటాది) ఆ స్తమానం మూసేవుంటుంది. మొదట్లో ఆ తలుపుకి గొళ్ళెం పెట్టి జాగ్రత్త పడ్డాడు బాబాయి. తర్వాత ర్యాక రామదాసు విషం కలిపిన పాలు పిద్దంచేసిన్నాటినుంచీ, ఆ తలుపుకి గొళ్ళెం తొలిగించి 'సీ లాటి మంచి కుర్రవాళ్ళకి తలుపులూ, గొళ్ళాయా భావ్యం కావునాయనా.' అనేవాడు బాబాయి.

గనక, ఆ తలుపుని యిష్టమైతేపుడు తెరిచే సిర్పాటుకి ఏ అటంకిమూ లేక పోయింది.

■ రాత్రి—

వేసవైనా అదృష్టవశాత్తు వరం గొడవ వచ్చింది. ■ రాత్రి చాలా చీటిగానూ వుంది. వరిగ్గా ఆ రాత్రే కరంటూ పోయింది.

రాత్రి చీటిగా వుంది.

చీటి రామదాసుని కదిపి చూచింది. రామదాసు పెడుకున్న మంచంమీదే పడుగు పెడినట్లు గావుకేక పెట్టాడు. ఆ ఒక్కతేకే పెక్కవాటాలో వున్న సేత ఉలిక్కిపడి నిద్రలేచి స్విచ్ వేసింది వెలుతురుకోసం. దీపం వెలుగలేదు. అందుచేత తనక్కడే నిలచి—

"ఏవరయ్యం..." అని అడిగింది. రామదాసు గొంతులో గుండెనిలిచింది. "ఒక సారి తలుపు తెరవండి సేతగదూ!"

ఈ గదిలో వాకేవిటో భయంగా వుంది." అన్నాడు.

"భయమా? ఇంకా నయం! మగడి రుణ మికేవిటి భయం!"

అవి నవ్వకుంటూ పిచ్చి నిల్ల తలుపు తెరిచింది.

అకల్తోపున్న పులి ■ గదిలోకి, సీత గదిలోకి చేరింది. చాలా అమాయకంగా గర్జించింది:

"విజయందీ బాబూ! నేనొక్కణ్ణి ఆ గదిలో పడుకునేందుకు భయపడి వచ్చేను. అవునూ, మీకు భయంలేదా... ఎక్కడు వ్వారండి? పెద్దవది. నవ్వయానికి కరెంట్ గూడ పోయింది. మాటాడండి సీత గారూ. నాకు దడగా వుందండి!"

సీత అప్పుడు గూడ హాయిగా నవ్వేసింది. నవ్వు అగి పోయింతర్వాక చేతిలో కొవ్వొత్తితో ప్రత్యక్షమయ్యింది.

"ఇంత భయమైతే ఎల్లానండి దాను గారూ!" అన్నదామె.

"ఇంక భయంలేదు లేండి మీగది లోకి వచ్చేసేనుగా ఇంకేం భయంనాక?"

"అంటే? ఇక్కడే. ఈ గదిలోనే పడుకుంటారా?"

"మరేం చెయ్యమంటారు? ఇంకింట్లో ముద్దరిమే వున్నామాయె! అలాంటప్పుడు మీరో గదిలో. నేనో గదిలో అయితే యింక చెప్పక్కర్లే—ఉదయంలేవాక నా కవాల్సి చూస్తారు. కాదనకండి," పులి యింకా అమాయకంగానే వేషకోపటంతో నిల్ల మళ్ళా నవ్వేసి—

"నర్లేండి. పడిక్కండి, విద్రవతుండుకు కద గూడ చెబుతాను. దెయ్యం కద చెప్పిస్తేంది. రాజాగారి కద చెబు

తాను. అడుగో అడుడక మంచం వాల్చు కవి పడుక్కండి... ఉదయం నాన్నా వాళ్ళు వస్తే మీభయం గురించి వాళ్ళకి చెప్ప మంటారా మరి?"

బాబోయ్! అంత పని మాత్రం చెయ్యకండి. ఇక్కడికే పిగ్గుతో చస్తున్నాను. పిగ్గు వొడిలించుకుంటామంటే భయం తో చస్తాను." అన్నదా పులి మరింత వొణికి పోతూ—

అప్పటికాక్షణంలో సీత. రామదాసు పట్ల జాలివి ప్రదర్శి చింది.

కానీ, అగంట గదిపీ గడసగానే అజారి తొంగి భయపడక తప్పింది కాదు—సీతకు.

పులి పులిగాక కనుపించి కేవలం పాదుపునవి హామిపూ ప్రసంగం చేసింది. ఏం చేయారో తోచక ఆ ప్రసంగ మంతా వింటూనే వుండి పిల్ల.

"..... సీతగారూ, నేను రెండు రోజుల్లో ఇల్లిపోతానండి నాకు భయం గానే కాదుపుకు, మీమీద చెప్పలేనంత 'యష్టం' వుంది.... చాలా ప్రశాంతంగా విసిండి సీత! నాకు స్నేహితులైతే, తల్లి తండ్రీ వున్నారు. అయితే వాళ్ళ నుంచి స్నేహంపొందలేను మంచి స్నేహితులైనారేనా ఎదుకుంటామా అంటే, ఎవర్ని నమాలో ఎవర్ని నచ్చకూడదో నానీ తెలియలేదు. ఇదిగో, మిమ్మల్ని నమ్మేను చిరికి.... మిమ్మల్ని నమ్మేను అంచుచేత సీతగారూ. మీరునాకు మంచి స్నేహితులు. స్నేహితులే కాదు. మీరేమి అనుకోనంటే. అవును నేనెప్పటికీ నా చెప్పక తప్పదు. నేను మిమ్మల్ని ప్రేమించేను. ప్రేమిస్తున్నాను. నాగుంచిగూడ

చెబుతాను వినండి. నేనొక్కడే నంతా నం కొంచెమో గొప్పో అవును. పర్లెను నాకు ఉద్యోగం లేకపోయినా, నాభార్య పిల్లల్ని పోషించుకోగలను.

నేను రెండు రోజుల్లో వెళ్ళిపోతున్నాను. చెప్పేనుగదా, వచ్చావచ్చి మిమ్మల్ని తప్పకుండా వెళ్ళిచేసుకుంటాను. నేను మిమ్మల్ని వెళ్ళిచేసుకోలేకపోతే ఇంకా ఎవరీ చేసుకోలేను చేసుకోను. మీరు లేవకండి, నేనే మీమావం దగ్గరి వస్తున్నాను. ఏం మాటాడకండి వెళ్ళి లేకంగా మీరిప్పుడేదైనా చెబితే, ఇప్పుడన్న నా యావకది తోడై నా గుండె అగిచచ్చిపోతాను. వస్తు హత్య చేయకండి ప్లీజ్. మీరింకేమి మాటాడొద్దు. నాక్కొంచెంచోటివ్వండి, ఫ్యాక్స్ లేవకండి మరి మనం చేపడంటూ ఏ తప్పులేదు. నామంచి తనమీదనమ్మకం ముందే వుందనే అనుకుంటున్నాను. అడుగో లేవకండి సీతా, బ్రేకేయూ నాట్టు లీవ్ మి ఎలోన్. బ్రేకేయూ సీతా, బ్రేవ్ యూ."

అతను సీతవి పూర్తిగా అక్రిమించుకున్నాడు. సీత విలవిల్లాడిందిగాని, ఎదురు చెప్పేందుకు దేవుడా సమయాన ఓపిక యిచ్చేడు కాదు. రామదాసు డర్మార్గుడో అనుకుంటున్నట్టు సత్యహరికండుడో లేదాకునెందుకు గూడా అవకాశమిచ్చేడు కాదు దేవుడు.

ఓట్టినవరికి రామదాసే గెలికేడు సీతవి: —వచ్చేత్తున్నాగానే పరమకిరాతికుడు చేయలేని పనినొకటి రామదాసు అతి సువయానంగా చేసిపారేసేను.

ఒక గొప్పంటి సంబంధం తండ్రి తీసుకొన్నాడు. నోరెత్తకుండా అంగీ

కరించడమే గాకుండా లేడెస్ట్ డిజెస్ట్ కు లేంట అప్పొత్తిచి వాడివి స్వయంగా అతనే వంచేను.

గంగాధరంగారు పూతు వెళ్ళి వాళ్ళింటి ముందు రిక్వాసి 'సమస్కారం' బాబాయా గారు. ■■■ స్కారం పిచ్చిగారూ, నమ స్కారం సీతగారూ: —ఇడిగో కుకలేతా! అవి ఎంతో ప్రాదేయ వదుతూ కుకలేత యిచ్చేడు రామదాసు.

అతని వల్ల సీత చెడిపోయిన పై నం తెలిసి అతల్లి తండులు అకవి వినయా ■■■ ప.తోషించి సీతవేత కాపీ యిచ్చించి తప్పకుండా వెళ్ళి కొస్తామని చేతిలో చేయి వేసి చెప్పేరు రామదాసుకి—అ వెళ్ళి బాగుం దంపతులు!

రామదాసు కాపీ చాలా తపిగా, కడు విబ్బరంగా, ఓల్పంతగా తాగుతుం డగా... ఇంకలేని కళ్ళతో చూస్తూ.... ఏం చేయాలో తోడక.... గుబురు గుబురుగా.. తలుపు బాటున విలబడింది సీత:

కాపీముగించిరామదాసు వెళ్ళిపోయేడు. రామదాసు వెళ్ళి భాగ్యనంతురి పిల్లతో అతి వైభవంగా జరిగింది. వెళ్ళికి తప్పకుండా వస్తామని హామీ యిచ్చిన గంగాధరం దంపతులు రాక పోయినందుకు రామదాసు చింతించలేదు. పై చెచ్చు— సీత ద్వారా తన పాడు కథ వాళ్ళకి తెలిసి పోయి వుంటుందని అహించి 'అమయ్య! నేను తప్పకున్నానింక, అవి గాలిపిచ్చు కున్నాడు.

మళ్ళా ఇన్నేళ్ళకి నేడు దిరంటేవి పాడు పని చేసి తండ్రిని మురిపించే నరికి, తండ్రికేదో మాకు తిగిరి వట్టయింది.

(పేకేషం)

ఎక్కువ
 సువాసన
 ఎక్కువ
 మెత్తదనము

మెత్తదనము, సువాసనలకు కారణమైనవి,
 సువాసనలనుగలవి
 కాలక్షేపములనుగలవి, ముఖ్యముగా
 వీరివారి వాసనలనుగలవి, వీరివారి వాసనలనుగలవి
 వీరివారి వాసనలనుగలవి, వీరివారి వాసనలనుగలవి
 వీరివారి వాసనలనుగలవి, వీరివారి వాసనలనుగలవి

దీనిని నీల
 సింధూర్ పీచు
 పోషణ మొచ్చినట్లు
 వేరే ఏ
 దానినూ
 మోస్తూ లేదు.

ఊరిలోని రోడ్లన్నీ నిర్మానుష్యం అయిన వేళ, కుక్కలూ,
నేకలూ తప్ప వేరేవీ కనిపించనివేళ,

కలవాళ్ళందరూ ఆద్దాఁమేడల్లో పం
కాల క్రింద పడుకొని, ఏర్కండిషన్
ఈ పాడు కొంపలోలేదని విసుక్కుం
టున్న సమయంలో—

మిట్టమధ్యాహ్నం, నల్లగా, మెలికలు
తిరుగుతో, మెడిస్తో, ఎండకు చెమట
కక్కుతన్న తారురోడ్డుమీద హుషారుగా,

ఈలేసుకుంటూ, రిజ్జె తొక్కుకుంటూ
వెళున్నాడు వీరడు.

“సీ, ఎడవది,” అని ఎండనీ, ఆ
ఎండని స్పష్టించే సూర్యుణ్ణి కలిపితిట్టే
వీరడు, ఆ రోజు శంక ఎండ, తనను
మాత్రం సోకనట్టు, తనకది వెన్నెల్లా
చల్లగావరాలుచిలిపి చూపుల్లాపిలయ్యేరు

ప్రొద్దున రిజ్జ అద్దెకు తిసుకొంది మొదలు ఏదెనిమిది బేరాలు తగిలాయి. పర్వారేడు, రిజ్జ అద్దెదబ్బులొచ్చేవారు. ఇహ వచ్చేదంతా నాకేననుకొని చుట్టు ప్రక్కలా చూశాడు బేరం తగులుందే మోనని.

దురంగా వరిసి, చెట్టు క్రింద కూర్చొని అట్లుపోస్తోంది, అది చూసే సరికి వీరడికి ఆకలి ఎక్కువయినట్లు యింది. కానీ, తను ఈరోజు దుబారా అద్దుచెయ్యకూడదు. సాయంత్రం ఇంటికేళ్ళేస్తుటికి ఎలాగైనా అయిదు రూపాయల నోటు కళ్ళచూడాలి

ప్రొద్దున గుడిసెనించి బయటవద్ద పుడు—

“వరాలుకు ఏ తెస్తావరా అల్లాడా” అని అత్తమ్మ అడిగిన ప్రశ్న—

“ఎం తేబేవులే” అన్నట్లనిపించే ఆ వెక్కిరింపు—

“వరాలిప్పుడు ఉట్టిమనిషిగాదురా, వేరిబాగులోడా, వీళ్ళోనుకొంది, కోక లేకుంటేపోయే. ఓ రెవికముక్కుయినా తీసుకరా ‘అని చెవులు చిల్లులు వదేలా ఆత్తయ్య గొంతు వీపు వెనక.

అత్తమ్మన్నదిగూడా నిజమే. వరాలు కిది మొదటిసూలు. ఏరి కోరిచేసుకొన్న వెళ్ళాం.

“వెళ్ళాం అంటే బెల్లంలా సూనుకో వారి రా వీరిగా! మనసయిందని మురిసి పోతే సాల్లు. మనువాడే ముందు ముడుపు కూడ బెట్టాలి” — అన్న అత్తమ్మ మాటలు ఒక్కసారి గుర్తు కొచ్చేయి.

వరాలుకు పానం, పొడంటి విధవి

చేతికెత్తుకోవాలని ఎంతో వుబలాటం. దూత్! ఎదవ బతుకులు. ఇలాంటి వేళలో గూడా ఓ రెయికగుడ్డ కొనిపెట్టడానికి దబ్బులుండవ్. “ఏంటో!

కుక్క-గొడుగుల్లాపుట్టి—

వీధికుక్కల్లానే పెరిగి—

ఇంతకని,

అంత ఆకలితో—

కొందరితో కొట్లాడి—

చివరికి దిక్కులేని వాళ్ళలా మరలా మట్టిలో కలిసిపోవడం—

రెండు పెదబుమీద లేచి నిలబడి, తల విక్కించి చూశాడు వీరడు. ఎక్కడైనా బేరం తగులుందేమోనని. ఒక రిద్దరడిగేడు, రిజ్జ కడతావా, అని. కాని, పాతిక పైసలకొస్తావా. పదిపైసల కొస్తావా అని బేరం పెట్టారు. వీరడి కొక్కసారి చిర్రెత్తునొచ్చింది.

“పో, బాబూ పో, నాకెండుకొచ్చిన అవస్త. కాలినడకపోతే, ఆ పాతిక పైసలూ మీకే మిగుల్తాయ్!”

కొవ్వెక్కిం! వెదవకు అనుకుంటూ వెళ్ళిపోతున్న పెర్రిన్ బాబును, చొక్కాయుచ్చుక కొట్టాలనిపించింది వీరడికి. కాని, ఎందుకీపోకీరి చేప్పలి రోజు, అని పూరుకుని పోయాడు

నెత్తిమీది సూర్యుడు నడుమీక కొచ్చేవాడు. అలా, అలా, కాళ్ళక్రింది తెళ్ళిపోయాడు. బేరం ఒకటి రాలేదు. వీరడికి కడుపులోవి కండలు పెరిగిలు తిరుగుతున్నాయి. రెవికగుడ్డ కోసం ప్రొద్దుబుంచి వస్తాగూడా చెయ్యలేదు..

నరికి, దాని వల్లని చేతుల్లోంచి సూనెలో మిలమిలా మిరసే మినవట్లు.

కోకిలి

గుర్తుకొచ్చెను.

అంతలో తను గుడిసెలోంచి బయటి కొచ్చినపుడు, అత్తయ్య నోటివింది రెవికగుడ్డ మాట రాగానే, వరాలు రేట క్కళ్ళల్లోంచి తళ, తళ గూడా గుర్తు కొచ్చింది.

దబ్బులు గిట్టనిరోజు అలా అన్నత్రి తెల్లనే, బేరాలు తగలటం చాలా ముమూసే. మైనేరీవైపు వచ్చే, పొయే వాళ్ళను ఆకతో చూశాడు.

"ఈ అన్నత్రికి ఇంతకుంది ఇస్తారు గదా, ఈరోజు ఒక్కమహారాజయినా వచ్చి పోదేమిటి?" ఒక్క శవాన్ని రిజలో ఏనుకెల్లే నల్లయాపాయలు గిట్టాలాయ్"

అని, మానవజాతి మీద ఉమ్మడిగా విసుక్కున్నాడు. ఆరోజు ఎవడూ చావ నందుకు.

ఈరోజు వరాలు! రెవికగుడ్డ ఎలా కొనాలో ఎం అంతుబట్టడంలేదు.

ఇంతలో, ఆల్లంత దూరాన—

అతి త్వరగా అడుగులేయకొంటూ తెల్లని రెక్కలు విప్పుకొన్న పాపురంలా నర్చు, ఆమె వెనకాల చెమటపట్టిన మొహంతో, ఒక ముడుచుకీపి. ఇకబతు కులో మిగిలిందిచీకజేమోననే ఆశరాతో.

"ముందుకొచ్చిందిరా బాబూ ఎవరికో అదృష్టం బాగానేవుంది" అనుకున్నాడు వీరడు.

"రేయ్, రిజ! రక్తం ఇస్తావా" అని నర్చు తననడిగేప్పుడకి అడిరిపడ్డాడు. పోలేరమ్మ పూనకంవచ్చి, నాకు నరబలి వెంటనే ఇస్తావా, లేక నిన్ను అసళంగా మింగేయనా, అవి అడిగినట్లు భయపడి పోయాడు.

జ్యోతి

"ఏవిటలా గుడ్లప్పగించి చూస్తావా? రక్తం అనగానే అలా బెదురుగొట్టులా నీయక్కపోయావ్ ఈ అయ్యగారి భార్యకు వెంటనే రక్తం ఎక్కించాలి, లేకుంటే బతకదు. నీకు బాగా దబ్బులు వస్తాయి. తర్వగా తేల్చి చెప్పు. నువ్వు కాకుంటే మరొకడు" — అని, అతి నజాగ్గా.

ఈ రోజు ఏనీమాకు తీసుకెళ్ళావా మావా, అని వరాలడిగినంత తేలిగ్గా అడిగింది నర్చు.

అమ్మో! రగతవే, రగతవిచ్చేస్తే, తను రేవట్టుంచి రిజ తొక్కేదేంటి! ఇదేంటి రక్తపు కూడు చీ, పోడి, నేను రాను. అవి చీనరించుకోవాలను కున్నాడు.

కాఫీ, ఇటువైపు నర్చు వెనక నిల్చొన్న ముదురు ముడివి చూడగానే అభిప్రాయం మార్చుకొన్నాడు. కాళ్ళు చేతులు అవిటి అయిపోయినట్లు మోకాళ్ళ మీద తల అనింది, చలనం లేకుండా కూర్చొనున్న అతన్ని చూడగానే జాలే పింది వీరడికి.

దబ్బులు బాగా గిట్టుతాయట. అలా అయితే, రెయికింట్లో వరాచకు కోర్కూడా కొనివెట్టొచ్చు. అనుకొని రిజ తొట్టిలోంచి దిగి వీడి ముక్కు విసిరేసి—

"పదండి రగతం నేనిస్తానని నర్చు వెనకాతలే నడిచి వెళ్ళాడు.

రక్తం తను ఇస్తానన్నాడేగానీ, అది ఎలాగ యయ్యాలో—

గొంతు కోసుకొని ఇయ్యాలో—

కడుపు చీల్చుకొని ఇయ్యాలో—

ఇవేంటి వీరడికి తెలియవు. తెలిసిం

దల్లా, తనతోబాటు రిజ్ తోక్కె ఎల్లయ్య
నుక్కకు దబ్బులు తక్కువయినప్పుడల్లా
ఇలా, ఆ అప్పత్రిలోనే రక్తం ఇచ్చి
చుక్కెనుకొని, చుక్కల దగ్గరికెక్కాడవి.

సీ! ఎదవా, నీదంతా లేకి బతుకు అవి
వాణ్ణి ఎన్నోసార్లు తిట్టేడు గూడా.

అప్పత్రిలో—

ఇంద్రపురిగా, గొప్పోళ్ళ బతుకుల్లా
దీదీన్యమానంగా వెలిగి పోతున్న ట్యూబ్
రైట్లు—

దేవతాకంఠాంచి అప్పుడే దిగివచ్చిన
వాళ్ళలా, తెల్లని బట్టల్లోని డాక్టర్లు నిరా
లిచ్చే చల్లని తల్లుల్లా గొస్తతా ఇంకి
పోయిన నర్సులు—

వాళ్ళ నవ్వులు—

నవ్వుల పువ్వులు —

కేరింకలు—

సరసానుమిటకరింపులు నెక్కిరింకలు
చూసి ముచ్చట పడ్డాడు వీరడు.

నేనీ, డాక్టరు బాబుల చుట్టూ చేరి,
మా బతుకుల నేం చేస్తావ్ బాబూ, మా
యింటి దీపం వెలిగిండు, మా డూబాన్ని
దూరం చెయ్యి బాబూ. అంటూ ప్రార్థించే
చూపులు. మంచాల మీద మాసిపోయిన
గదాలు; కంపు కొడుతున్న గావంచాలు.

ఎండిన రొమ్ములు—

వెలుగులేని తక్కు—

వీళ్ళందరిలో—

విల్కింసన్ షేవ్లు—

పిల్కు ఓరల ముడతలు—

*

మా కేశ సంపదకు

ఒకరి బోలె పొందర్యంబును చూడకు
ఇక ఎంతమాత్రం అమానుష సంపద
అవేదన లేదు. టీకా రాసి మీ బతుకం
కొరగాయి వృద్ధిగుంబున మీ
బోలెదాది పిచ్చా, ఒక్కగా పెరిగి
దిగదిగదాటుతూ పిల్లగా పుడవవెనకే
ఇంతకుమించి నేయనంబింపెమీకేడు

* సరికొత్త ప్యాకింగులో నస్తున్నది

రీటా ప్రతి చోటా
దొరకును

వీడో కంపెనీ, కొరబాయి కంకర్లు, చుర్రాన

ముదతల్లోంచి నెంటు వానన మును.
మును—

చూసేనరికి, వీరడి కెందుకో చాలా
కాదనిపించింది.

మంచం మీద ఇలా పడుకో-అంది
నర్సు చెయ్యిలా పెట్టు అంటూ ఈడ్చింది.
ఈసులు పోతోందిరా పిల్ల, అనుకొని
మురిసిపోయాడు వీరడు ఏవేనో గాజు
గొట్టాలు, సీసాలు అమర్చేరు పక్కన.
చేతికి సూది గుచ్చారు. అంతే, రక్తం
వెళ్ళిపోతోంది సీసాలోకి, వీరడి శరీరం
లోంచి—

రక్తం అంతా తీసేస్తోంది ఈ నర్సు.
దీని బాబు సొత్తనుకుందోనేమోనని
గొణిగేడు.

అలా ఎంతసేవయిందో తెలీదు.
గొట్టాలు, సీసాలు అన్నీ తీసి పారేశారు
అందరూ కలిసి.

వీరడి కేదో సుస్తచేసి లేచినట్లయింది.
ఈ పాలు తాగు-అంటూ గ్లాసు చేతి
కిచ్చింది నర్సు.

అప్పత్రించింది బయటికి నర్సు వెనక
నడిచి వచ్చిన ముదురు మనిషి జేబులో
చెయ్యి పెట్టి, చూచుకొచ్చిన గేదెలా,
పొట్టనిండుగా వున్న నల్లని పర్పుతీకాడు.
నర్సు యంతలో అతన్ని వారించి లోనికి
తీసికెళ్ళింది.

లోపల ఆవరేషన్ ఫిజియన్ లో ఆచే
తనంగా పడుకొని వున్న ముదురు మనిషి
భార్య పక్కన నిల్చింది—

డాక్టరుబాబు ఏడు పదిరూపాయల
నోట్లు తీసుకొన్నాడు. ఏడు పది రూపా
యల నోట్లనించి ఒకటి నర్సు పర్పులో
కెళ్ళిపోయింది, పది నర్సు కిచ్చినందుకు

కమ్మది ముద్దొకటి వసూలు చేసుకొన్నాడు.
రుమాలో మొహం తుడుచుకొన్నాడు.
(నర్సు పెదిమల ఎంగిలి కూడా).

మేల్చుర్చుకు మరో పది రూపాయలు
పోగా, మిగిలిన ఏటైలోంచి ఓ పాతిక
డాక్టర్ బాబు అప్రాన్ జేబులో కెళ్ళి
పోయింది.

మిగిలిన పాతిక కాళ్ళిడ్చుకుంటూ
వీరడి చొక్కా జేబులో కొచ్చింది.

“అంతా అయిపోయింది. ఇంటికెళ్ళి
కడుపు విండా తిని పడుకో” అంది ఆర్డం
టుగా నర్సు.

బయటి కొచ్చేడు వీరడు. వోడు మీది
చింతచెట్టు క్రింద బోసగా, ఈసురో
మంటోంది రిజ్.

ఇంత డబ్బు. పాతిక రూపాయలు.
అది గూడా ఒకటే రోజు. నేనెప్పుడూ
చూశేదు. ఆ మాటకొస్తే నా బాబు
గూడా చూసుందడనుకొంటూ రిజ్ రోడ్డు
మీది కెక్కించాడు.

వీరడి బుర్రలో వేయి ఆశోచనలు.
జేబులో పాతిక రూపాయలు. తన రక్తం
విలువ పాతిక రూపాయలు - పరాలుకు
మాంచి రెయిక గుడ్డ ఛీ, ఛీ, రెయికేం
ఖర్చు. కోకే కొనగలడు తనిపుడు.

తన కిష్టమైన పచ్చని కోకలో వరాలు
సీతాకోక నిలకలా వరాలు - ముద్దనింఠి
పువ్వులా మురిసిపోతుంది. అది నవ్వి
నపుడు పడే సొట్టలు-కళ్ళతో ఆ నిలిసి—

బజారంతా కళ్ళలో ఒత్తురేసుకొని
వెతికాడు వీరడు బట్టాపాపుకోసం. కానీ
ఆ రోజు రావల్సినంత లాభాలు ఎన్నడో
వచ్చేకాయ్. అందరూ పాపులు మూసేసి
వెళ్ళిపోయారు. తెరిచున్న దుకాణంలో

రెవిక గుడ్డలు కొన్నాడు వీరడు.

మొత్తం బజార్లో తెరిచి వున్నారెందో
దుకాణం ఒక్కటే. అదే సాంబయ్య
సారా దుకాణం.

ఎంత వద్దనుకున్నా. సారా బట్టి
ముందర రక్కున అగిపోయింది వీరడి
రిజ్ లోడికి తొంగి చూశాడు. రౌపల
తెరిసిన ముఖాలు వున్నాయ్.

“వళ్ళంతా బాగా నలతగా వుంది
కాస్త చుక్కెను కుంతే కొంపలేం
కూలవ్ కోక కొవి పెట్టేనన్న నంబ
రంలో వరాలు ఇదంతగా పట్టించుకోదు
గూడా!” అనుకుంటూ సారా బుద్ధితో
దూరాడు వీరడు.

లోన, దొంగ సారా.

ఊజుల్లోంచి పీపాల్లోకి, పీపా
ల్లోంచి గ్లాసల్లోకి, గ్లాసల్లోంచి గొంతుల
లోకి ఖాళీ అయిపోతోంది. ఆకలిగొన్న
కడపుల్లోకి, అలా ఇంకి పోతుంది.
సారాలోంచి ముమ్మరంగా బాతులు.

అమ్మలు, అమ్మమ్మలు.

అస్సా చెల్లెళ్ళు.

కన్న వాళ్ళు. కట్టకున్నోళ్ళు.

తెంచిన వాళ్ళు.

తెంచించిన వాళ్ళు.

వదిలేసిన వాళ్ళు.

ఉంచుకొన్న వాళ్ళు-

ఎప్పుడో, పుట్టి, పెరిగి. చచ్చిన

ఏడు తరాల వాళ్ళు—

పుట్టి, పెరిగి, చావటోయే

ఇటు ఏడు తరాల వాళ్ళు—

చెడుట కంపు చెర్మం వించి.

సారా కంపు నోట్లోంచి—

మాటలు, బదిలు మాటలు—

వెక్కిరింపులు.

అయ్యో పాపం-ంతో సాంబయ్య
సారా దుకాణం అంకమ్మ జాతర్లావుంది.

“అరగ్లాసుసారాతాగదామ్మి అరు నెల్లా
లోచించే వాడి వీరోజా, ఇలా గాలిన్లు
పట్టించేస్తున్నావేం కత” అంటూ ఎత్తి
బొడిచాడు, వీరణ్ని అప్పన్న.

ప్రాద్దిబించి ఆకలితో సకమత
మయి బోయిన వీరడి శరీరాన్ని, సారా,
అప్పన్న ఎత్తిబొడుపు. కలిసి, బాగా
గేరెక్కించేశాయ్.

“గేంస్తు గాకుంటే పీపాలకు, పీపాలే
పట్టించేస్తానా, ఎదవి నాయాలా నా
ఇష్టం, ఎవడబ్బ సొత్తునుకున్నావ్! పెద్దా
స్మృతిలో, రగళం, రగతంలా, రగత
మిచ్చి సంపాదించాను, పీడికాడ, పీ
అబ్బదిగాడు. పీ బాబ్బాబు దనలేకాడు.
ఇది నా డబ్బు కట్టుకొన్న దాన్ని ఇత
ర్లకి పడుకో బెట్టి సంపాదించానను
కున్నావురా! నోరెత్తకు, మర్లా మాటాడే
వంటే మూతి పళ్ళు రాలగొడతాను.
ముచ్చు ఎదవా” అంటూ రెచ్చిపోయాడు.

నేను విన్నంటే నాపెళ్ళాం పూసెత్తుతా
వేరా, లేవి ముండాకొడకా” అంటూ
వీరడి జాట్లు పుచ్చు కున్నాడు అదివరకే
తై పెక్కి బోయిన అప్పన్న.

చేతులు కలిశాయ్. సారా నెత్తినా,
మొహానా పారింది. ఇతర్ల కేవీ పట్టనట్లు
తమాషా చూస్తున్నారు.

మరొక్క గ్లాసు పట్టించిన అప్పన్న
ఖాళీగ్లాసును వీరడి మొహం మీదికి
రేకాడు గ్లాసొచ్చి వీరడి తలమీద బాకులా
గుచ్చుకొంది. దెబ్బతో ఒక్కసారి తెలివి
తెచ్చుకొన్న వీరడు, తన తలమీంచి

మీరు కష్టపడి సంపాదించుకొన్న సొమ్ముకు సరియైన విలువగల సైకిల్ కొనదలచుకున్నారా? హెర్క్యులిస్

ప్రతి ప్రాంతానా మారు కష్టపడి చమటతోన్న సంపాదించుకున్నారు. మీరు కూడ బెట్టిన అమూల్యమైన సొమ్ముకు సరియైన విలువగల సైకిల్ మీద పెట్టాలి కదా? హెర్క్యులిస్ ను కొనండి. దానికి మీరు ఆశించే అన్ని లక్షణాలున్నాయి — బరిష్టత, సాఫీగా సోదరము కర్పితము, బేగము, చున్నిక, అది నవాజమే.

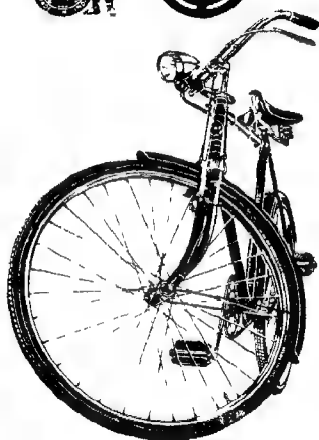
హెర్క్యులిస్ — జగ్గేయ ఆశయాలో అన్ని సౌకర్యాలు గల పెద్ద ఫ్యాక్టరీలో నిర్మించబడింది కలకాలం మీ జీవితమంతా మీకు సేవజేస్తుంది. దారితరేళమందంతటా 8,000,000 మంది హెర్క్యులిస్ నే విశ్వసించేవారిలాగే మీరు హెర్క్యులిస్ ను విశ్వసించవచ్చు. హెర్క్యులిస్ ఒక్క సైకిలేకాదు. మీ జీవిత కాలపు సేనము.

దారితరేళములో తయారుచేయువారు: డి. ఐ. సైకిల్స్ ఆఫ్ ఇండియా, అంబత్తూరు, మద్రాసు-53.

ప్రొత్సేటర్లు: ట్యాంక్ ఇన్ చెన్స్ పెంట్స్ ఆఫ్ ఇండియా లిమిటెడ్ అనుమతిని పొందినవారు.

* రిజిస్టర్డ్ ట్రేడ్ మార్కు -

డి హెర్క్యులిస్ సైకిల్స్ & మోటార్ కో., లిమిటెడ్ యు. కె. వారితి.

TIC-H-5452

పాడుతోన్న రక్తం చూసి—ఓలమ్మో.
రగతం, రగతం, అంటి కొడుకు చంపే
కొడుకో, నాయనో—అంటూ కుప్పలా
కూలిపోయాడు

అప్పుడు ఆ రాత్రి—

వీల్లాడనున్న వరాలు.

రవిక గుడ్డ తెస్తావా అనడిగిన
అత్తమ్మ, ప్రొద్దుటి వరాలు నవ్వు—
నవ్విసపుడు చక్కని సొట్టలు—
ఇవేవీ వీరగికి గుర్తులేవు.

అదే రాత్రి సవయంలో,

గుడివెలో గుర్రుపెట్టి విద్రపోతోన్న
వరాలుకు కడుపులో పేగు ఏదో జారిపోయి
నట్లు—

అమ్మో పేజం పోయందే, అంటూ
దయ్యం వట్టినట్లు లేచి కూర్చుంది

నిదకలమ్మి సంపాదించిన చిల్లర
దబ్బుల్లో అత్తమ్మ వరాలుని అన్నత్రి
తీసి కెళ్ళింది రిక్తాలో.

అన్నత్రి నున్న గేటు రాత్రి సమ
యాల్లో ఎప్పుడూ మూసుకొనే వుం
టుంది. వేళకాప వేళల్లో ఎవరెవరి కోసం,
ఎప్పుడు, ఏ పరిస్థితుల్లో తెరుచు కోవాలో
దానికి బాగా నేర్పారు అధికారులు.

పోలీసు వాళ్ళకీ, పొలిసి కాజేసే
వాళ్ళకీ వెంటనే ప్రవేశం. కార్లకూ
(కార్లోని కుక్కలకు గూడ) అవసరంగా
ప్రాప్త పువుకుంచి మోక్షం. తక్కిన
వాళ్ళ అదృష్టం. వాళ్ళగీత, అరోజుకి
వాళ్ళ మెహం మీద బ్రహ్మదేవుడు రాసిన

రాత మీద ఆధార పడి వుంటుంది.

అపస్మారకంగా పడున్న వరాలకి,
గేటు తెరుచుకోనట బాగా మోరాయించింది.
అత్తమ్మ బొడ్డోని రూపాయ బిళ్ళ చూసే
సరికి. పులివోర్లా విచ్చుకొంది. చవ్వున.

వరాలుని లోపలికి తీసి కెళ్ళిన దాక్ట
రమ్మ, ఓయటకొచ్చి, చప్పగా, చల్లగా
మూల కూర్చొనున్న అత్తయ్యతో ఏదో
చెవిలో చెప్పింది. నన్నగా అత్తమ్మ
నెత్తి, నోయా బాదుకుంది.

“ఓరి దేవుడో. కడుపు పోతే
పోయింది. నాతల్లి వేణాన్ని కాపాడరా
వెంకన్నా రగతం నేనేడ్చింది తెచ్చేవీరా.
నాయనో రగతం ఈదగిన ఈరడు
యాడో దాంగొని నచ్చాడు. బాబో.
యాడ్చించి తేను యాబై రూపాయలు
దేవుడో. కన్న కడుపునిలా కొయ్యకు
గంగమ్మ జల్లి. అంటూ శోకాలు
పెట్టిందీ, అందరూ కలిసి అత్తమ్మను
బయటికిగొంతుసాడు.

ప్రొద్దున్నే ఎండ వేడికి ప్రపంచం
లోకి వచ్చిన వీరడు. రిక్తాని విసురుగా
బజార్లోకెక్కించి, గుడిపి వైపు వెళ్ళి
పోయాడు

ఆ మధ్యాహ్నం, ఏటొడ్డున, మందు
తెండలో ఇనక తెల్లగా, స్వచ్ఛంగా
మెరిసి పోతోంది. దూరంగా, ఎండకు
చెట్టుమీద చేరిన గడ్డకు గోల చేస్తున్నయ్.
వరాలు గు దెల మీద కొరివి పట్టిన
వీరడి కళ్ళు వెచ్చని కన్నీళ్ళతో నిండి

పోయాయి. విండిన కళ్ళు భగ్గుమవి మం
దేయి. కళ్ళనించి మంటలు—కడుపు
మంట—కన్నీళ్ళమంట

దప్పున, తేలుకుట్టి నట్లయి, జేబులో
చెయ్యి పెట్టి ఏదో బయటకు తీశాడు.
ఏరడు. పామును చూచితట్లు విత్తర
పోయాడు.

రాత్రి స్వప్నలేవి స్థితిలో, కారే
రక్తాన్ని తుడుడు కోరానికి వునయోగిం
చిన—రక్తం మరకల్తో—వరాలు కవి

తను కొన్న వచ్చ రంగు రెవిక గుడ్డ.

(“ఎక్కడా కానీ పుట్టకపోతే కొంత
మంది అస్పత్రికి వెళ్ళి అయిదు రూపా
యలు కొనం రక్తదానం చేసేస్తారు.
అంత త్యాగం చేసి ఇంటికి ఆ ఆయనూ
నట్టుక పోదాం అంటే, అందులో రూ
పాయి అక్కడుండే చోటా ఉద్యోగి
లాకుంటాడు కథ రాయొచ్చు”—
అన్నాడు. రావకొండ విశ్వనాథశాస్త్రి
గారు. అదే ఈ కథకు మూలం.)

నీ కేశములను జాగ్రత్తగా
చూచుకొనేవని

కేశవర్ధినికీ

చిదంబం.

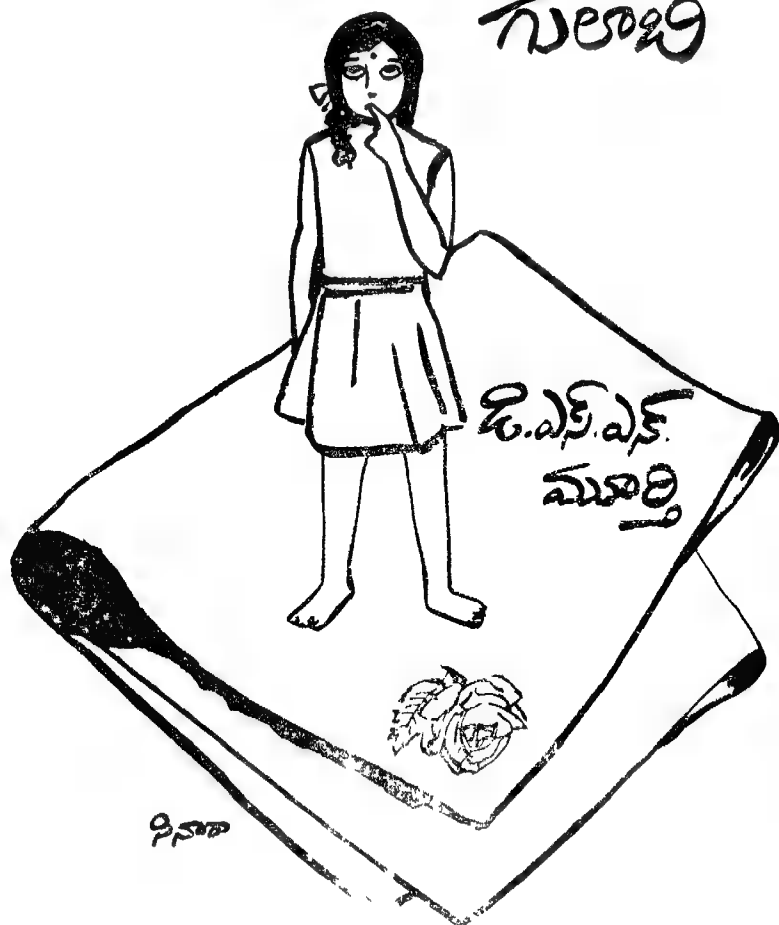
30 రూపాయల ప్రతిబంధ పరివరణం
పొందిన హెరాయిల్ నే
కేశవర్ధిని రెడీ మిక్స్
తక్షణ ఉపయోగమునకు
కేశవర్ధిని షాంపూ
మెత్తని, పరిమళదరితమైన జుట్టుకు
కేశవర్ధిని ప్రాడక్ట్స్ చంద్రాను-14

డిస్ట్రిబ్యూటర్స్: ఆంధ్రప్రదేశ్ (తెలంగాణాతో కలుపుకొని) మరియు ఒరిస్సాలకు
ప్రగతి ఏజన్సీస్

పో. బా. నం: 173; పులిపాటివారిపేది, విజయవాడ-1.

రుమాలుమీది గులాబ్

'ఏమండి! ఓ గులాబ్ కోసుకొనిస్తారా!'

రాసుకుంటున్న వాడిని తలెత్తి చూశాను—

రెండు జళ్ళు, వీలం ప్రాకువేసుకొని, ఆ పిల్లని అంకకు ముందెన్నడూ మా
తెల్లగాబొద్దుగా ఆరేడేళ్ళమ్మాయి ఎదురు యింటి ప్రాంతాల్లో నేను చూడలేదు;
చిల్పొంది, భయపడుతున్న కళ్ళతో 'ఎవరమ్మాయి? నువ్వ'—
ఉన్న ఆ అమ్మాయిని చూస్తే ముద్దేసింది. చిన్నగా నవ్వుతూ ఆడిగేను.

'రాజారావు గారమ్మయినండి మా నాన్నారు బ్యాంక్ లో పనేస్తారు. మా నాన్నారికి ట్రాన్స్ఫర్ యితే గుంటూరు నుంచొచ్చాం అదే మా ఇల్లు ఆ అమ్మాయి గది గది చెప్పేసింది ఎదురుగా ఉన్న యిల్లు చూపిస్తూ.

మా వాకిట్లో గులాబిచెట్టు ఆ రోజే పూయడం మొదలైంది. మొదటి పూసిన పూలు దేవుడికి పెట్టాలని. ఆ చెట్టు మొగ్గలేసినప్పటి నుండి మా అమ్మ అనుకుంటున్నది. కానీ, అమాయకంగా అడగుతున్న ఆ పిల్లని చూస్తే 'వద్దు' అని చెప్పలేక పోయాను ఆరోజు విచ్చిన పూలలో ఒకటి కోస ఆ పిల్ల కిచ్చాను.

'సీ పేరేంటి పాపా!—అన్నాను ఆ అమ్మాయిని దగ్గరకు తీసుకుంటూ.

'రాధ'—చక్రాలా కళ్ళు తిప్పింది.

'నీకు గులాబి ఇచ్చాను మరి నాకేం ఇస్తావ్'—అన్నాను ఆ పిల్ల మొహం లోకి చూస్తూ.

'నా దగ్గరేముంది ఇవ్వటానికి.' ఆ పిల్ల జాలిగా మొహం పెట్టింది.

'ఒక్క ముద్దిస్తావా!'

'ఓ!' అంది రాధ.

రాధని ఓ ముద్దింతుకున్నాను.

'వస్తానండి. నేను బిడి కెళ్ళాలి. మళ్ళీ రేపిస్తాను. నువ్వే—ఎంటూ తుర్రున పరుగెత్తింది రాధ.

నాకు ఆ అమ్మాయిని చూస్తే ముచ్చటేసింది, ఒక్క షణం నా మనసులో చచ్చిపోయిన మా చెల్లాయి జానీ మెదిలింది.

నా తర్వాత చాలాకాలానికి మా ఇంట్లో జానకి పుట్టింది. అప్పటిదాకా ఒంటరి

గాడినై న నేను. నాకూ ఆ చెల్లెలు పుట్టే సరికి విపరీతంగా సంబర పడిపోయాను. అతి గరాబంగా మా జానకిని పెంచాం. కానీ విడి మా అనందాన్ని చూసి ఓర్పు లేకపోయింది. జానకిని ఆరో సంవత్సరం జరుగుతుండగా మళ్ళాచివల్ల మమ్మిల్ని వదిలి వెళ్ళిపోయింది.

జానకి పోవడంతో నేను చాలాపు సార్లు వాణ్నియి పోయాను నాకు మళ్ళీ ఆ యింట్లో నంబరి జీవితం ప్రారంభమైంది మానసికంగా అమ్మ గూడా బాగా షీజించి పోయింది. పైకి కనబడకుండా నాన్నగారు లోలోపలే కుమిలిపోయారు మేము జానకిని పూర్తిగా మర్చిపోవడానికి చాలా కాలం పట్టింది.

అప్పటినుండి చిన్న పిల్లలను చూసి నవ్వుదల్లా మాకు చాలాసరదాగా ఉండేది. రాధని చూసిన మొదటి షణంలోనే నాకు ఆ పిల్లలో మా జానకి కనిపించింది.

అలా గులాబితో పరిచయమైన రాధ ప్రతిరోజూ మా ఇంటికి వచ్చేది నేను రోజూ గులాబీలు కోసిస్తూండేవాణ్ణి. రాధ నాకు రోజూ ఓ ముద్దు ఇస్తూండేది. మా ఇంట్లో పిల్లలానే రాధ మాతో బాగా కలిసి పోయింది.

ఒకరోజు రాధ నన్ను వాళ్ళింటికి పిల్చుకెళ్ళింది. వాళ్ళ నాన్నగారిని అమ్మ గారిని నాకు పరిచయం చేసింది.

'మా రాధ ప్రతిరోజూ మీకు ఓ పెద్ద 'స్వాగెన్సు' అయిపోయిందనుకుంటాను' అన్నారు రాజారావుగారు నవ్వుతూ.

'అలా ఎప్పటికీ అనుకోకండి. రాధను చూస్తుంటే పోయిన మా జానకి గుర్తు కొస్తుంది. రాధ ఒకరోజు రాకపోతే మా

తేం తోచదు' అన్నాను నేను.

రాధవల్ల మా రెండు కుటుంబాలు
బాగా సన్నిహితమై పోయినయ్ రోజు
నేను రాధకి గులాబీ లివ్వడం. రాధ నాకు
ముద్దన్వేదం అలవాటయి పోయింది.

'మిశ్కల్ని మామయ్యా: అవి ఏలు
స్తాను మీరేం అనుకోరుగా' అంది రాధ
ఓ రోజున నా బేజర్ మీద నిల్చింది

నాకు చాలా ఆనందం వేసింది.

'నేనేం అనుకోను రాధా: నీ యిష్ట
మొదలైనట్లు ఏలు' అన్నాను.

ఆ రోజునుండి రాధనన్నుమాయయ్యా
అని పిల్చేది. గంటల కొద్దీ ఏవేవో
కబుర్లు చెబుతూ మా ఇంట్లోనే గడిపేది.

'మామయ్యా: 'అపోలో' లో చంద
మామ దగ్గరకెళ్ళటానికి టికెట్లు ఎంత?
అంది రాధ ఓ రోజు

నాకు నవ్వొచ్చింది

'ఎంత టికెట్లు పెట్టాలో ఇంకా
తేల్చలేదు.' అన్నాను. ఆ పసిహృదయా
నికి అంతకంటే ఎలా చెప్పాలో నాకు
తెలియలేదు.

"రేడియోలో మనుషులు తూడుని
మాట్లాడతారా: 'చై నావాళ్ళు మనతో
ఎందుకు యుద్ధం చేస్తున్నారు: నేరూ
గారికి పిల్లలంటే ఎందు కిష్టం: ఆయనకి
పిల్లలు లేరా: గాంధీగారికి గుడ్డు లేవా.
(వతి పోవోలోనూ ఒక్క పంచెతోనే
కనిపిస్తారు:..."

ఇలా రకరకాలుగా రాధ అనేక
ప్రశ్నలు వేసేది. అన్నిటికి ఏవో సమా
దానాలు చెప్పి ఆ పసిహృదయాన్ని
సంతృప్తి పరుస్తూండే వాణ్ణి
సంవత్సరం గడిచిపోయింది—

నా ఇంజనీరింగ్ కోర్సు పూర్తయింది.
వాల్తేరులోనే ఊద్యోగంలో చేరాను

ఆ రోజు ఉదయం పది గంటలైంది
రోజు విద్రలేవగానే గులాబీల కోసం
వచ్చే రాధ ఆరోజు పదిగంటలయినా రాక
పోయేసరికి రాధకోసం ఉంచిన గులాబీలు
తీసుకొని వాళ్ళింటికి వెళ్ళాను.

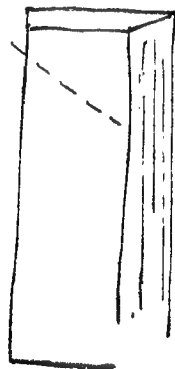
'రండి రాధకి తీవ్రంగా జ్వరం తగి
లింది. అందుకే ఇవాళ రాలేకపోయింది'—
నన్ను చూడగానే రాజారావు గారన్నారు.
గదిలోనుంచుంటుండే రాధపడుకోనుంది.

'రా మామయ్యా: ఇవాళ జ్వరం తగ్గి
లింది. అందుకే రాలేకపోయాను. బిడ్డి
కూడవెళ్ళలేదు. గులాబీ తెచ్చావా: అంది

మూలశంకకు
త్యరగా
నమ్మక మైన
హెడన్ సాతె
చీకిత్సను సాంచుండి
-శస్త్రచీకిత్స
అనసర ములేదు!

001-327/1 10

మిత్రాభిమానాన్ని వరిమెక-అమ్మయిరి
 పంపించితిమి
 బెళిత విన్నవలె

మ

రాధ సీరనంగా.

రాధ మంచంమీదే నేనూ కూర్చున్నాను. నే తీసికెళ్ళిన గులాబీలు అంత జ్వరంలోనూ తల్లో పెట్టకుంది.

'జ్వరం 102 దాకా ఉందండి. బ్రౌడునే డాక్టర్ కి చూపించాను. ఆయన ఇంజక్షన్లు, టేబ్లెట్లు యిచ్చారు' అన్నారు రాజారావుగారు.

నేను కాసేపు కూర్చోని వచ్చేశాను.

అలా ప్రారంభమయిన జ్వరం చివరికి టైపాయిడ్ లోకి దిగింది. రోజూ కేప్పిల్లు. ఇంజక్షన్లు ఇస్తున్నారు.

టైపాయిడ్ అనేనరికి నా గుండె దడదడలాడింది. ఆ రోజు నుండి నాకేం తోచలేదు. విద్ర లేవగానే నవ్వుతూ కనిపించే రాధ, రోగిగా పేక్కుపోయిన మొహంతో మంచంలో పడుకుంటే నాకు

చాలా బాధేసింది. ఒక్కసారి పక్కలో పడుకున్న జానకి కళ్ళలో మెదిలింది. నా గుండె యల్లునుంది. రాధకి త్వరగా జ్వరం తగ్గించమని చిన్న పిల్లాడిలా భగవంతుణ్ణి ప్రార్థించాను.

రోజూ ఆపిను నుండి రాగానే రాధ మంచం ప్రక్కనే కూర్చునేవాణ్ణి. బ్రౌడు పోయిందాకా అక్కడే ఉండి ఏవో కబుర్లు చెప్తూ రాధ విద్ర పోయిం తర్వాత నేను ఇంటికొచ్చేవాణ్ణి.

'మావయ్యా నాకి జ్వరం తగ్గదా.' అంది రాధ కన్నీళ్ళతో. జ్వరం తగిలి అప్పటికి పది రోజులు.

మాటలు వివగానే నాకు చాలా బాధేసింది. 'ఛ. ఊరుకోమ్మా. తగ్గకేం చేస్తుంది. ఇహ రెండోజల్లో పూర్తిగా తగ్గిపోతుంది. తప్పు. ఏదవగూడదూ.

అన్నాను రాధ కన్నీళ్ళు తుడుస్తూ.

'నాకు హాయిగా తిరగాలనుంది మావయ్యా! మన గులాబి చెట్టు చూసి చాలా రోజులయింది. మా బిళ్ళో పాతా లన్నీ అయిపోతుంటయ్. మళ్ళీ అవన్నీ నాకెవరు చెప్తారు' అంటూ బోరున ఏడ్చేసింది.

కాసేపు రాధని ఊరడించి నేను వచ్చేవాను. తర్వాత కొద్ది రోజులకే రాధకి జ్వరం తగ్గుముఖం పట్టింది. పథ్యం తిన్న రాధ క్రమ క్రమంగా కోలుకోదం ప్రారంభించింది. దాదాపు నెల రోజులకిగాని రాధ మొహంతో వెనుకటి కళ రాలేదు.

రాధ మంచమెక్కినప్పటి నుండి నేనే రోజూ గులాబీలు తీసుకెళ్ళి ఇస్తుండేవాణ్ణి. అంత జ్వరంలోనే నేను గులాబీలు తీసుకు రాకపోతే చాలా బాధపడేది. అందుకే క్రమం తప్పకుండా తీసుకెళ్ళేవాణ్ణి. జ్వరం తగిలినప్పుడు పూలు పెట్టుకో గూడదంటే, పక్కనే పెట్టుకుని చూసుకుంటాననేది, అమెకూ గులాబీలకి గల బంధం అలాంటిది.

గులాబీల కోసం రాధ వెనుకటిలాగా మా యింటికి తావడం మళ్ళీ మొదలయింది.

'బిళ్ళో పాతాలు యీ నెల రోజుల్లోనూ చాలాఅయిపోయాయ్ మావయ్యా! నాకు ఆ పాతాలన్నీ చెప్పవూ! అవి దీనంగా మొహం పెట్టి అడిగింది. ఆ చిన్న కోరికను కొదనలేకపోయాను.

అరోజు నుండి రాధకి రాత్రిపూట పాతాలు చెప్పేవాణ్ణి.

ఆయిదు నెలలు గడిచి పోయినయ్—

రాధ మామూలుగా వెనుకటి రాధ

అయింది. వెనుకటి చలాకీతనం, ఉత్సాహము రాధ మొహంలో కనిపించినయ్.

మార్చిలో నా పెళ్ళి విశ్చయమైంది.

నా పెళ్ళి జరుగుతుందంటే రాధ సంతోషానికి హద్దులు లేకుండా పోయింది. పెళ్ళి పెద్దలాగా ఆ నాడగు రోజులూ తెగ తిరిగింది. రాజారావుగారూ ఆయన ఖర్య కూడా నా పెళ్ళి తతంగం పూర్తయ్యేదాకా మా యింట్లోనే వున్నాడు.

ఆ రోజు ఉదయం వసి గంటలైంది.

పేసరు చూస్తూ వాకిట్లో కూర్చున్నాను. నీలం ప్రాక్ వేసుకుని బడికి పోతూ రారొచ్చింది.

'ఏం రాధ! పొద్దున్నే గులాబీ కోసం రాకేదేం! అన్నాను.

'ఇవ్వాలినుంచి గులాబీలు శాకెయి కిస్తావయ్యా! అత్తయ్యొచ్చిందిగా—అమె కిస్తావ్. ఇక నుంచి మేము కనపడదూ. మాతో మాట్లాడతావా.' వెక్కిరింపుగా అంది రాధ.

రాధ మొహం చూస్తే నవ్వాల్సింది నాకు.

'అలా ఎవరు చెప్పారు నీతో.'

'ఎవరు చెప్పాలి నాకు తెలియదు! పెళ్ళంటే ఏమిటి మావయ్యా—''ఒకళ్ళతో స్నేహం తెంచేది మరొకళ్ళతో స్నేహం పెంచేది'' అని మొన్న మా టీవారన్నాడు తెలుసా!'' అంది రాధ చేతులు తిప్పుతూ పెద్ద అరిందానిలాగా.

ఏదేళ్ళ రాధకి పెళ్ళి మీద అంత అభిప్రాయం వున్నందుకు నాకు ఆశ్చర్యం కలిగింది.

'ఇహ ఉపన్యాసాలాపి వువ్వు కోసుకుని బడికెళ్ళు. ఇప్పటికే పసి గంటలు

మీరు త్రాగే కాఫీ చిక్కగా,
కమ్మగా, స్పృంకిగా మరియు
క్షణంలో కావాలంటే...

BRU

మీకు కవచ్చింది ఆదో

బ్రూక్ బ్రాండ్

BRU ఇన్స్టంట్

కాఫీ చిక్క బ్రెండ్

చక్కని, స్ట్రాంగ్
కాఫీ చిక్క బ్రెండ్
ప్రతి ఒక్కరి వయస్సుకూ!
సేవ ఉంది, ఉత్తాసాన్నిస్తుంది
దానిని మించినది లేదు

దాటింది' చిన్నగా మందలించాను.

'అదిగో మాశావా! అప్పుడే పరాయి వాళ్ళ మీద నిర్లక్ష్యం కనిపించింది. రోజూ నువ్వే పూలు కోసిచ్చేవాడివి. ఇవాళ 'కోసుకో' అన్నావ్. రేపు' పీల్చేదమ్మాయ్! మా అవిడకి కావాలి' అంటావ్. ఎప్పటి నుంచీ నీవే కానీ వెళ్ళుచున్నావని విన్ను కష్టపెట్టకూడదులే, ఇవాళే అఖిరి పువ్వు కోసుకొక్క రేపట్నుంచి పూలకి కూడా రాను. అంటూ రాధ బసుటికి పరుగెత్తింది

గులాబి కోసుకొని కల్లో పెట్టుకుని మళ్ళీ నా దగ్గర కొచ్చింది.

'వెళ్ళొస్తా మావయ్యా! టా! టా!'

'రాధా! నా మామూలేది!'

రాధ నా దగ్గరగా వచ్చింది.

'ఇంకా మా ముద్దులెందుకు బాబూ! వరే కానీ! ఇదే అఖిరి ముద్దు, రేపట్నుంచి నేను ముద్దిస్తను. నువ్వు పూలి వ్వవు!

రాధ పదే పదే అలా అనటం నాకు కొంచెం బాధ కలిగించింది. అసలాపూట రాధ ప్రవర్తనే నాకు వింతగా తోచింది.

'తప్పు రాధా! అలా మాట్లాడకూడదు. ఏం జరిగినా మన స్నేహానికి అటకం కలగడమూ' అంటూ ఆస్థాయంగా ముద్దెట్టుకున్నాను.

'మావయ్యా! రాధ కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగినయ్.

'విజంగనా మావయ్యా! ఆత్మయ్య రావడంవల్ల నువ్వు నాతో ఎప్పటిలాగా మాట్లాడవనుకున్నాను. నాకు గులాబీలు ఇహ నుంచి ఇవ్వవనుకున్నాను విజంగనా నాకు రోజూ మామూలుగా గులాబిలిస్తావా! రాధ ఏడ్చేసింది

రాధ కళ్ళనీళ్ళు చూస్తే నా కళ్ళలో కూడా నీళ్ళు తిరిగినయ్.

'రాధా! తప్పు. అలా ఏడవకూడదు' రాధవి కాసేపు నమ్రుదాయించాను. నేను లోపలే దిగమింగుకుంటూ.

'నన్ను మర్చిపోనని ఒట్టియ్'. రాధ కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంటూ అంది.

అలాగే రాధా! విన్ను జీవితంలో మర్చిపోను' ఆ పసిచేతులో చెయ్యివేసి తృప్తిపరిచాను.

'వస్తామావయ్యా పడిదాటింది టా! టా!—అంటూ రాధ బయటకు పరుగెత్తింది.

రాధను చూస్తే నా హృదయం ఆ వేదనతో కొట్టుకులాడింది రాధ ఎవరు?— నేనేవరు? కేవలం గులాబీలతో ప్రారంభమయిన మా పరిచయం విడదీయని అనుబంధంగా విలిచిపోయింది.

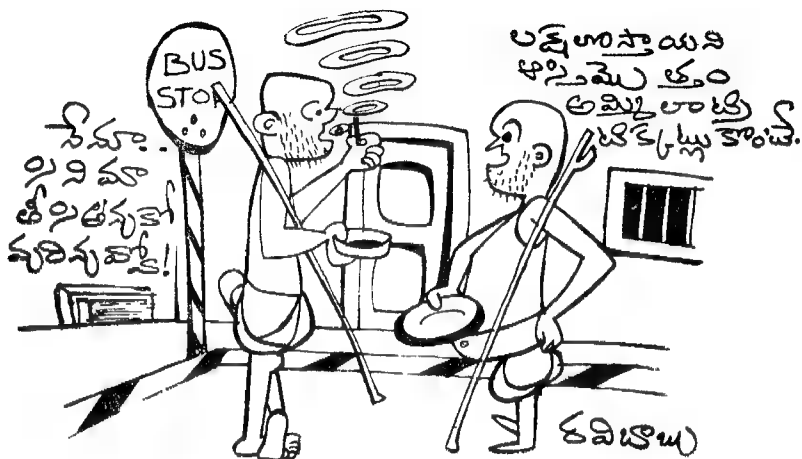
రాధవిగురించి ఆలోచిస్తున్న నేను బయట ఎదో గొడవ, కేకలు విన్నవంతో బయటకు వెళ్ళాను

లారీకింద ఎవరో పకిసోయారవి జనమంతా గుమికూడారు. కొంచెం దూరంలో ఓలారీ ఆగిఉంది.

'లారీకిందపడ్డ దెవరు' - ఓ కా య ప్పి అడిగాను. ఆయన ఎవరో ముసలాడ న్నారు. మరోకాయనకాదు ఎవరో కాలేజి స్టూడంట్లన్నారు. ఇలా రక రకాలుగా ఎవరికీతోచింది వారు చెప్తున్నారు.

జనాన్ని తోసుకుని ముందుకెళ్ళా.

ఎదురుగా కనిపించిన దృశ్యం చూసే సరికి నా తల తిరిగిపోయింది. భూమ్మా కాళలు ఏకం ఆయనట్లనిపించింది.

నెత్తురు ముద్దగా జనం మధ్యలో రాధ పడి ఉంది:

మెళ్ళో పుస్తకాల తెల్లనంచి. తల్లో గులాబి బింబ్రాకు. అన్నీ నెత్తురుతో తడిసిపోయినయ్ మెడ మధ్యగా బైరు పోవడంతో గుడ్లు బయటకొచ్చి అందాలు చించే నా రాధ మొహం భయంకరంగా ఉంది.

'రాధా'—అని కేక పెట్టడం మాత్రం నాకు తెలుసు తర్వాతేం జరిగిందో నాకు తెలియదు.

నేను కళ్ళు తెరిచి చూసేటప్పటికి అమ్మ వివరకరణతో విసురుతున్నది. నా భార్య, నన్నగారు కొంచెం దూరంలో నిల్చోన్నారు.

నేను చూసిన భయంకర దృశ్యం కలలో అనుకున్నాను. కాని అది కలకాదు! నిజమే!

బడికి త్వరగా వెళ్ళాలని పడగెత్తిన రాధ. పక్కనుండి వేగంగా వస్తున్న లారీని చూడలేదు.

ఏ నిమిషాన రాధ ఆమాట అన్నదో అది అక్షరాలా నిజమైంది: ఆ రోజు నే నామెకిచ్చిన అఖిరి గులాబి ఆమె నాకిచ్చిన అఖిరిముద్దు.

రాధ మరణంతో నాలో ఏర్పడ్డ, ఆ పేదననూ, బాధనూ, దుఃఖాన్ని ఎలా అణచుకోవాలో అర్థంకాలేదు. మానసికంగా చాలా కృంగిపోయాను. ఏపని చేస్తున్నా రాధ నవ్వు మొహం కవిసిం చేది. రాధతో ఆలవాటుయిన ఆ వాతావరణంలో ఉండలేక, కొన్నాళ్ళు కలవుపెట్టి అక్కడ, ఇక్కడ తిరిగిను. ఇంతలో నాకు హైదరాబాద్ ట్రాన్స్ఫర్యైంది.

రాధ పోవడంతో రాజారావుగారి గుండె బద్దలైంది. ఆయన భార్య: గులాబీ మంచంపట్టి కొద్దిరోజులకే అయిదు పూర్తిగా ఏగికిగచేసి పోయింది. ఒకదానివెంట మరోటిగా తగిలిన దెబ్బలతో రాజారావుగారు కొంతకోలేక పోయారు. మానసికంగా పూర్తిగా చెడిపోయి ఏచిచ్చాదిగా

తన తమ్ముడుదగ్గర నెల్లూరులో ఉన్నారు.

స్వంత చెల్లెలు జానకి పోయినపుడు త్వరలో కోడల్ గలిగాను. కాని రాధని మరిచిపోలేక పోయాను. ఆమెతో నాకు కలిగిన పరిచయం, మా మధ్య పెనవేసుకున్న అనుబంధం అలాంటిది.

నేను పెళ్ళి చేసుకోవోలే రాధ నాకు దక్కేదేమో రాజారావుగారి జీవితం. కుటుంబం నా కనం కాకుండా ఉండేవేమో అని నాకు ఈ నాటికీ అవిచిస్తుంది.

'పెళ్ళి ఒక్కళ్ళతో స్నేహం పెంచుకుంది..మరోకళ్ళతో స్నేహం తెంపుకుంది..అవి రాధ చెప్పిన మాటలు విజమే నవివించినయే'

బాయిడ్స్

గజ్జి, తామర, దురదలను పోగొట్టును

అన్ని పావులలోను బెరకును

ORIENTAL CHEMICAL WORKS, RAO (INDORE)

నేను రాధని మర్చిపోలేను. ఆమె నా జీవితంలో చెరగని ముద్ర వేసింది. చిన్న పిల్లలు దేవుడితో సమానమన్నారు. నేనామెను దేవతగా కొలుస్తాను. అందుకే నేను రోజూ ఆమె పోదోకి ఓ గులాబీని సమర్పిస్తాను ఆమెమీద ఎర్రద్ద ఈమమత ఏనాటి పూర్వజన్మ ఫలమో నేను చెప్పలేను.

రాజబాబు కళ్ళు తుడుడుకుని మళ్ళి ప్రారంభించాడు.

'పెళ్ళి చేసుకున్న తర్వాత ఆమెను మరచిపోతాననే భ్రమనూ, అనుమానాన్ని పోగొట్టటానికి ఇప్పుడు రాధలేదు' అమె ఆత్మయినా నన్నర్థం చేసుకుంటుందనే ఆశతో మా పెద్దబ్బాయికి 'రాద్రాష్ట్ర' అని పేరు పెట్టుకున్నాను. ఆమె జ్ఞానకం అనుకణం నాతో ఉండాలనే ఇలా నా జేబు రుమాళ్ళ మీద గులాబీలు కట్టించాను.'

రాజబాబు కళ్ళనుంచి నీళ్ళు జలజలా రాలాయే 'నీ జేబురుమాళ్ళ మీద గులాబీ పూలెండుకు కట్టించావ్' అని నేను నరదాగా అడిగిన ప్రశ్న వెనుక ఇంత కథ దాగుందనుకోలేదు.

'నన్ను క్షమించు రాజబాబూ! నేనడిగిన నరదా ప్రశ్న నీగత స్మృతులు తవ్వి నీకు బాధ కలిగిస్తుందనుకోలేదు. అయ్యామ్ సో సారీ!' అన్నాను.

రాజబాబు విద్వికారంగా ఓ నవ్వు నవ్వాడు.

సరిగ్గా వదిలివేళ్ళి

పి. సత్యవతి

చును చెప్పించుకోదం కోసం వనతి గృహలో వుండడం అలవాటైనా, ఇప్పుడు చదువు చెప్పడం కోసం మరో పూట వచ్చి స్వతంత్రంగా యిల్లు తీసు కొని జీవితం గడపడం కొంచెం బెరుకు గానే అనిపించింది. ఇల్లు నందడిగా వుంది. ప్రక్కవాగం వాళ్ళ పిల్ల పాపలతో కాటించుకుంటూ పూ మొక్కలు సరసరా చేస్తున్న చల్లని గాలి సువాసనని కూడా మోసుకొస్తోంది. గనుక నానాదం అప్లదకరంగానే వుందని వాస్తవ్యకోక తప్పదు ఎటొచ్చి వాంటరి కనం అలాగే మిగిలిపోయింది. దాన్ని తీర్చేవారెవరు గనుక?

కాలేజీకి వెళ్ళడం. పాఠాలు చెప్పడం. అక్కడ ఉపన్యాసకురాండ్రతో హాయిగా కబల్లాడడం. చర్చించడం. అంతవరకూ సుఖంగానే వుంది. కాపీ యింటికి క్యారియర్ తెచ్చి పెట్టేవాళ్ళు. గదీ. వరండా కుత్రం చేసిపెట్టేవాళ్ళు దొరకనేలేదు.

మూడు రోజులైనా. ఇప్పటి నాగరిక ప్రభావమే కాబోలు నా బాగోగుల అవసరం మీరుగువాళ్ళకి వట్టనేలేదు.

ఆ సాయంత్రం. నా ఒక్కగ నొక్క పర్మిటర్ అయిన పేము కట్టిని వరం డాలో పేసుకుని. వోస్ పైపుతో వెట్టికి పీక్కు పెడుతున్న పక్కంటి వాళ్ళ వదేళ్ళ అమ్మాయిని చూస్తూ కూర్చున్నాను ఆ అమ్మాయి కట్టుకున్న నల్ల పరిణీమీద జరిగిళ్ళు సూర్య కిరణాల్లాగ మెరుస్తున్నాయి. పిరెండలో - ఆ అమ్మాయి కిళ్ళు తెల్లగా వున్నాయి. ఆమాయకత్వం

పేరుకపోయినట్లు. "సరి"జే తడువుకోకే ఓట్టి. ఆ పని పిల్లకి అప్పచెప్పి వచ్చొచ్చి చదువుకో' అని గర్జించింది ప్రక్కంటి ఇల్లాల. గేబు త్రోసుకొని లోపలికి వచ్చింది పని పిల్ల.

చక్కగా ఓద్దిన కాటుకతో మరీత వికారంగా వున్నాయి దాని కళ్ళు. మాసిన పరిణీ బొడ్లో దోపి. 'చిట్ట' చేతిలో ట్యూబు అందుకుంది.

అలా అందికుంటూనే, "అమ్మాయి గోరి పరికినా ఎంత బావుంటే!" అని కిళ్ళు పెద్దవి చేసి దీర్ఘం తీసింది.

"పి మొహం కన్నా బాగానే వుంటాయి." అన్నది ఓట్టి.

"కాదు పిల్లెమ్మగోరూ! ఈ పరికినా చానా చానా బావున్నాది." నొక్క నొక్క పరికింది 'పని మనిషి'.

చిట్టి చేతిలో వస్తువును 'పనిమనిషి కి అప్పజెప్పి రెండడుగులు ముందుకు పేసింది.

"ఎంతైంది పిల్లెమ్మగరూ," అన్నది మళ్ళీ ఆ పిల్ల.

"ఏమిటే గొడవ! పరిణీ బరిదా మవ్వడిగేసి!" అన్నది ఓట్టి ముఖం చిట్లించి.

"అవునమ్మా ఎంతెట్టి కొన్నారోనని అడిగి." ఐంగ మూతి పెట్టింది.

"అమ్మ పదిగొచ్చి చెబితా."

"అయ్యబాబోయ్! అమ్మగారిని అడ క్కుంది. నెన్ను తిన్నగల - అయినా వందేసి రూపాయల పరిణీయ నా నెక్కడ కట్టిగలను." అంది తల వంచు కుని.

“ఓవి పిచ్చి మొద్దూ! ఇది వట్టుకాదే. ఇమిచేసన్ నిట్లు అదంబరంగావుందని అమ్మకొన్నది. వంద రూపాయలుండదు. ఇదేనై కూడా వుందో లేదో?” దాని అమాయకత్వానికి జాలి వద్దది చిట్టి.

“ఓజినే!” పిచ్చిమొద్దు ఆశ్చర్యంతో ముఖం ఓపి చేబంత చేసుకుంది.

చిట్టి లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

“వీయ్ అమ్మాయ్ ఇలారా!” అని పిలిచాను.

ఆ అమ్మాయి వచ్చి దూరంగా నిలబడింది.

“ఏ పేరేమిటి?”

“సుబ్బులు.”

‘మా యింట్లో పని చేస్తావా?’

ఒక్క నిమిషం పరిశీలనగా నా ముఖం వంక చూసి.

“ఏవేం వస్తు?” అంది.

చెప్పాను.

“ఎంతిస్తారు?”

“నువ్వే అడిగు.”

ఆకాళంలోకి చూసి అంతేలు కూడి నట్లు రెండు నిమిషాలు పెద్దపెద్ద కళ్ళతో ఆకాళాన్ని చూస్తూ నిలబడి, “ఏది రూపాయలివ్వండి.” అంది.

ఆ పిల్ల ముఖం చూస్తే బేరాలాద్దం ఎవరికి చేత కాదనిపించి, “నరే, ఇప్పుడు గది కుట్రం చేసి కూజాలో నీళ్ళు పెట్టు” అన్నాను.

సుబ్బులు కదలకుండా వరండా స్థంభానికానుకొని అలాగే నిలబడింది.

“వెళ్ళు,” అన్నాను.

“నరే చేత్రాను గావించమ్మగారూ. ఈ సంగతి ఎవరితోనూ అనమాకండి.

ఈల్లింట్లో పనికొచ్చినప్పుడే మీకూ చేత్రాను మా పిచ్చితోగాని. మా అయ్యతోగాని చెప్పకండి.”

“ఎందుకని?” నిండా పదమూడేళ్ళు లేని ఆ పిల్ల ఆలోచనకి ఆశ్చర్యపడ్డాను.

“ఏమీలేదు. రెన్నెల్ల జీతం దాడు కుని పిచ్చెమ్మగల్లాంటి పరికినా కొనుక్కుందావని!” అంటూ లోపలికి పోయి ఓపురు తెచ్చింది సుబ్బులు.

కోరిక చిత్రమైనది. అది తీరడానికి అనేక ఉపాయాలు.

ప్రక్కంట్లో చిట్టి నివిమాకు వెళ్ళి తీరాలని పట్టుబట్టి రాగాలోపన సాగిపోయింది.

“తీసుకెడతాను తల్లిగారూ! ఏడవ కమ్మూ!” ఆ పిల్ల తండ్రి సముదాయంపు.

ఏళ్ళకి చిన్నదే అయినా సుబ్బులు పని చేయడంలో పిద్దహస్తురాలు. అరిం చాలా ఆ పిల్ల చేసే పన్నకి నేను ఆశ్చర్య పడకుండా వుండలేకపోయాను. ఆ వయస్సుదే అయిన నా చిన్న చెల్లెలు యింకా మొహం కడుక్కోడానికి నీళ్ళు సహితం ఎవరైనా యివ్వవలసిన స్థితి లోనే వుంది. సుబ్బులు పని చేయడం మొదలుపెట్టాక నా గది వరండా కు లింగా వున్నాయి. క్యారియర్ తక్ తక్లాడు తోంది.

స్నానానికి వేన్నీళ్ళు అడుగు తున్నాయి. అదినారం మధ్యాహ్నం స్థిమితంగా కూర్చుని పత్రికలు తిరిగేత్తుండగా సుబ్బులు వచ్చింది.

“నాను పన్నోసేరి నెలైందాండమ్మ గోరూ!” అన్నది రావడంతోనే.

“ఇంకా నాడగు రోజుండీ!” అన్నాను.

శాందర్యము మరియు తాజాదనపు భావన... సింథాల్ సబ్బుతో

మి కోసము... అపూర్వమైన సౌందర్యము,
రోజంతా తాజాదనము...
రెండు విధములుగా పనిచేసే సింథాల్ సబ్బుతో
సింథాల్ రో ప్రపంచములో
30 ఎంతో బాగుగా పనిచేసే క్రిమినాశిని జి-11
(హైక్వాల్టీరోపిన్) ఉంది
జి-11 గల సింథాల్ మాత్రమే
మిమ్మల్ని అందముగా
తాళాగా ఉంచగలదు

సింథాల్ నిజంగా దుర్గంధ నివారిణి సబ్బు

Advertisement/GS/20A TL

“ఈ నెల జీతం మీకాదే వుందండ
మ్మగారూ, నా కీమాకండి. మా అయ్య
సూపీదంటే తన్ని లాక్కోగట్టా.”
అంది.

“మీ అయ్య అంత చెడ్డవాడా?”

“మరీ కాగుదోతు నచ్చినోడు ఎక్కడ
పైన కవచా ఎత్తుకుపోయి కాగేస్తాడు,
అది నుకనే అడిది. మా పూను అక్క
ర్నేడు” తనిగా అంది సుబ్బులు.

‘ఏళ్ళదేవోదవ’ అనిదంకంటే అన్యాయము మరొకటి లేదన్నది సుబ్బులు
మాటలకి కావ్యం.

“నువ్వెంత సంపాదిస్తావా?”

ఆ ప్రశ్నకి సుబ్బులు నవ్వింది.

‘నెలకి ఇరవై తెల్తాను. కూటికే
సాల్తా. మా నాయనమ్మన్నాది. అదొక
పాతిక తెస్తాది. ఇద్దరం కానుకకాగి
వచ్చువేద కాల్ల పెద్దకాడ వడుంటాం.
అక్కడే గుడిసేసివ్వాడు మా అయ్యకి
పావుకాడు. ఆ గుడిపెటోకి మమ్మల్ని
రావీడు మా ఏన్ని. తల్లిలేని పిల్లలంగదా
వేనూ మా అక్క. మంచి చెడూ నాయ
నమ్మే సూస్తాది.”

“మీ అయ్య మీ కళ్లం సుఖం చూడ
దన్నమాట.”

“సూర్డు ఆడి కళ్ళు మూసుకు
పోయా యి.” మెటికలు విరిచింది
సుబ్బులు.

వాడు మిమ్మల్ని చూడకపోగా మీ
దమ్ములు కూడా లాక్కుంటాడా?”

“మా కర్మ కాలింది.” సుబ్బులుకి
ఏడుపు వస్తుందనుకొన్నాను గాని, అది
ఏడవలేదు. పదమూడేళ్ళకే దాని గుండె
గట్టి పడింది. బ్రతుకుపట్ల నిర్లిప్తమైన

దృక్పథం ఏర్పడింది.

వనిచేసే వాళ్ళకి, చేయించుకునేవాళ్ళకి
మధ్య అత్యయత, గౌరవం, విశ్వాసం
పెంపొంది దానికి జీతం నకాలానికి ఇవ్వ
డం ఒక్కటే కారణం కాదు—అప్పు
డప్పుడు తినడానికి, కొనుక్కోడానికి
దమ్ములు యిస్తువుండడం, తీరిగ్గా వున్న
ప్పుడు వాళ్ళ బాగోగులు విచారించడం
కూడా అవసరం. అని నేను అనుకుంటూ
వుంటాను.

“మీ అమ్మ ఏచిన్నప్పుడే పోయిందా?”

“నాకయిదేల్లప్పుడుపోనాది అప్పటి
నందీ మానాయనమ్మే సూస్తున్నాది. ఆడు
షరీ పెళ్ళిసేస్తున్నాడు గండా! ఏన్ని
మహా గయ్యల్లి. మా అయ్య సంపాదించిన
దమ్ములన్నీ గుంజి పిసిమాలు
సూస్తది. ఆడు మాఇంట్లో జొరబడి అన్నీ
ఎత్తుకుపోతాడు. మాకోఇల్లేడిసిందా పెద్ద
కాదే వుంటాంగదా! ఎప్పుడైనా పిసిమాకి
పోదావన్నా మాకాడ పైసుండదు. అమ్మ
గారూ మీకు పుణ్యముంటాది. మీ జీతం
అది సేతులో పెట్టమాకండి.” సుబ్బులు
బ్రతిమిలాడింది.

“నరేకే” అన్నాను.

“ఒసేవ్ సుబ్బులూ ఎక్కడ వచ్చావే!
ఇంకా ఇలూడవాలని తెలివా!” పక్కంటి
ఇల్లాలు గరిచింది.

“వట్టన్నానమ్మగారూ.”

వని గబగబ పూర్తిచేసుకుని పరిగె
త్తింది సుబ్బులు—

‘అవిడ ఇల్లెంత; అవిడిచ్చే జీత
మెంత; మేమిచ్చేదాన్తో సగంలేదు. ఎంత
సేపూ అక్కడేవుంటావే; మేమిచ్చే
దమ్ము దమ్ముకాదాయే; క్యారియరులో

మిగిలే అడుగుబొడుగు మెతుకులే నీకంత ఇష్టమయ్యావా? రోజూ నీకు మేము గిన్నెల్లో అన్నం తోడదండలేమా?" ప్రక్రింటి ఇల్లాలు పాయంటలు మాట్లాడు తోంది

"ఇంటినాళ్ళతో చెప్పి ఆ గదికూడా మేమే తీసుకుంటాం వుండు అప్పుడే చువుతుందో ఇంటినాళ్ళ మాకు చుట్టాలే ఏమిటనుకున్నావో?" అవిడ నెమ్మదిగా మాట్లాడుతున్నావని అనుకుంటోంది కాబోలు.

నాకు నవ్వొచ్చింది.

నేనా గదిలోవుండడం అవిడకి మొదటినుంచీ ఇష్టంలేదని గ్రహించాను. ఒక్కొక్క వ్యక్తికి ఒక్కొక్కరకం కొండెక్కు వుంటుంది. అవిడ అనలు చదువుకోకపోవడం కారణంగా నేనంటే

అవిడకి ప్రైవేటివ్ అన్న సంగతి ఊహించగలిగి నవ్వుకున్నాను. నేనాగదిలో చేరిన క్రొత్తలో అవిడితో "రండి ఒకసారి" అని విలిచాను.

"నాకు పెత్తనానికి తిరగడం అలవాటులేదు. మానాడు చూస్తే కోప్పడతాడు" అనేపింది అవిడ చప్పున తరువాత వారంరోజుకి మరొకావిడతో. "అబ్బో మా ప్రక్రింటి రెక్కరకి ఎంత గర్వం అనుకున్నావో, కళ్ళు నెత్తి మీదే వుంటాయి. పాతికేళ్ళు చాలినా ఇంకా పెళ్ళికాలేదుగానీ మిడిపిపాటుకి లోటులేదు." అని చెప్పడం విన్నాను. నచ్చిన చిక్కల్లా ఒక్కటే. అవిడ ఎప్పుడూ ఒకే స్థాయిలో మాట్లాడుతుంది. అస్థాయికి హెచ్చుకొనుచుండవు. తను చాలా నెమ్మదిగా మాట్లాడుతున్నానను

నీటల్
రిటాల్

మీ ముఖమును మంచుత్తిచేయండి.

మీ ముఖమును ఇతర ధర్మ త్యాజ్యం కలిగించే వాడవు నీ కలుగజేయదు.

మీ ముఖము మీద చుచ్చులు చుక్కలు తొలగించుగా వేయగలిగిన కలుగజేయదు.

కీర్తి గండకము మాత్రమే కలిగినది ఈ మంచి మాత్రమే.

రిటాల్ మాత్రమే ధర్మము నీకు అవసరమైనది నిండుకొండ కలిగినది ఈ చింతిమీద నున్న కీర్తి ధర్మమును చుచ్చులు తొలగించు చుచ్చు చేయదు.

నీటాల్

చెవి చుప్పలు తామర మందు

కాయలు క్రమంగా చేయండి. ఇతర ధర్మత్యాజ్యం కలిగించే వాడవు నీ కలుగజేయదు.

కీర్తి గండకము మాత్రమే కలిగినది ఈ మంచి మాత్రమే.

రిటాల్ మాత్రమే ధర్మము నీకు అవసరమైనది నిండుకొండ కలిగినది ఈ చింతిమీద నున్న కీర్తి ధర్మమును చుచ్చులు తొలగించు చుచ్చు చేయదు.

అన్ని ప్రకృతిమయ 71 డి.ఎం. అంగదులలోను దొరుకును

అన్ని ప్రకృతిమయ 71 డి.ఎం. అంగదులలోను దొరుకును

అన్ని ప్రకృతిమయ 71 డి.ఎం. అంగదులలోను దొరుకును

కున్నప్పుడుకూడా అవిడ అదేస్థాయిలో మాట్లాడుతుంది.

సహస్రమాతో సుబ్బులు పని పూర్తయ్యేసరికి, నేను స్నానం ముగించి జరి అంచున్న తెల్లని వెంకటగిరిచీరె కట్టుకుని జడ అల్లుకుంటూ బయటికి రావడం. నా కోపం సహద్యోగినులైన లలితారావ్, సుందరీశాస్త్రి రావడం ఒకే సారి జరిగిపోయాయి. వాతావరణం మారి పోయింది. సుబ్బులూ, ప్రక్రింటి ఇల్లాలూ తెరచాటుకి తప్పుకున్నారు. మొన్నమొన్న విడుదలైన నవలలమీద వ్యాఖ్యానం మెదలుపెట్టింది శ్రీమతి లలితారావ్. క్రొత్తపీసీమాలేం వున్నాయని అడిగింది సుందరీశాస్త్రి. అవిడకే ఇద్దరు పిల్లలు వాళ్ళిద్దర్నూ హాయిగా అమ్మమ్మదగ్గర వుంచేసింది. వచ్చిన ప్రతి పీసీమాలూ చూడటం ఇంటికెప్పుడూ అతిథులని ఆహ్వానించడం అవిడ హాబీట. సుబ్బులూ, ప్రక్రింటి ఇల్లాలూ, లలితారావ్ కి సుందరీశాస్త్రికి ఎలా గడిచాయోగపీ నకుమాత్రం తారురోడ్డుమీద సరికొత్త ఇంపాలా కొర్రు వెళ్ళినట్లు సుఖంగా గడిచి పోయాయి నెలరోజులు.

ఎం. ఏ. దీగ్రీ పుచ్చుకుని ఏడాదిపాటు ఇంట్లో వుండిపోయాక, మళ్ళీ కాలేజీ లోకి అడిగుపెట్టడం పంజరంలోనుంచి పారిపోయిన రామ చిలుకకి హాయిగా మామిడితోటలోకి వచ్చినట్లుంది. మడికి ఉత్సాహం, వుండాలంటే చేలివిండుగా పడేవుండాలి. ఎవరికోసమో బ్రకకడం కాక, తనదైన ఒక జీవితం, జీవించే పంథా వుండాలి.

అనేక ఉదయం ఇల్లంతా శుభ్రంగా

తుడిచి, చేబిల్వర్తి, ప్రక్కమీద దుప్పటి వక్కగా దిలిపి, "ఏవండమ్మగారూ..." అని క్రీగంటితో చూసింది సుబ్బులు— "ఏమివ్యాక అంత హుషారొచ్చింది నీకు!" అనడిగాను.

నాగురోజుల క్రితమే వాళ్ళయ్య మస్తుగా తాగినచ్చి అన్నం పెట్టనందుకు దాని జాతువట్టుకు వంచి నడుంమీద గుద్ది గుద్ది పడిలివచ్చిందా బ్రతిందా కనుక్కోతుందా వెళ్ళిపోవడం జ్ఞాపకం వచ్చింది. వాళ్ళ పిచ్చికి పాపం వేసిళ్ళట. ఇక్కడ చాకిరీ చేయడం కష్టంగావుందని పుట్టింటికి 'సిరికాకళం' వెళ్ళిందట.

"అడ వల్లకే తింటానెకిలేదు —

దీని ముకాన ఏంపెడతారు—

అంతా మాయనాటకం. ఈడనుంచి బాగా డబ్బు మూచకట్టుకుపోతడి" — అన్నది సుబ్బులు.

"మరేండమ్మగారూ-ఇయాలికి నాను పన్నోజేరి రెండునెలలై దిగదా!" అన్నది చివరికి.

"అదానంగతి! ఇప్పుడునీకు జరి అంచు నల్లవరికినా కొవాలన్నమాట..." అన్నాను.

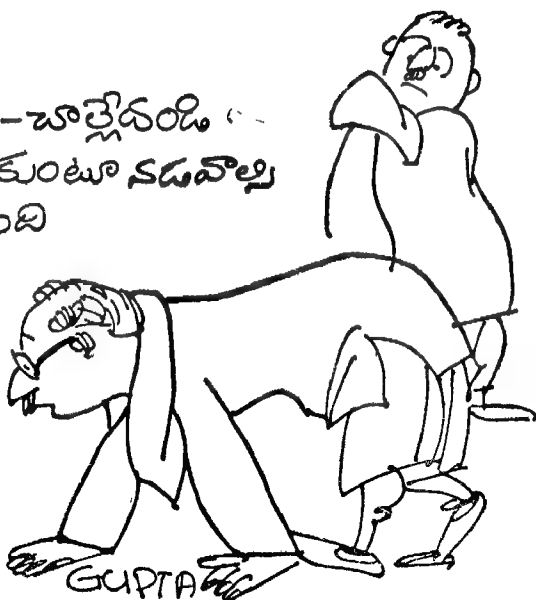
సుబ్బులు సిగ్గుపడతూ నవ్వింది. వొత్తుగావున్న మెత్తటి జడవి మెడ చుట్టూ చుట్టుకుని, "ఎంతలావుందండి అంటేనా! మరైతే ఆ గుడ్డ ఏ సాపులో దొరుకద్దంటాయా!" అన్నది—

"నన్నుతెమ్మంటావేమిటి!" అన్నాను గబిక్కిన.

"అమ్మగారు కానామంచోరు. మీ పన్నో జేర్చికాట్టింది నేను కడవునిండా తింటున్నాను. అన్నది సుబ్బులు. అల్లా అన్నప్పుడు దాని కళ్ళు మెరవడం

ఏవిటిసాకిపెడుకుటున్దురూ

పవరు-బాల్లేదయి
చూసుకుంటూ నడువొల్లి
వస్తాంది

చూశాను—

ప్రక్కింట్లో గదియారం అరగంబ
కొట్టింది. అంటే ఎనిమిదిన్నర.

స్నానానికి నీళ్ళు పెట్టు సుబ్బులూ!"
అంటూ లేచి హడావుడిగా అద్దం ముండు
విలబడి తలకి నూనె రాసుకుందామని
పెర్చేలానుంచి నూనె సీసా తీశాను.

గేటు తోసుకుని ఎవరో లోపలికి
వచ్చారు. అతడు పేసుకున్న బట్టర్నిబట్టి
ఏ బొగ్గుల దుకాణంలోనో కూలి మనిషిని
అనిపించింది. అతను ప్రక్కింటి గుమ్మం
లో విలబడి.

"ఏయ్ సుబ్బులూ!" అనిగావు కేక
పెట్టాడు.

సుబ్బులు బాల్ రూంలో వుంది. ప్లో

మీద వుండే చిన్న కూజా నుండెను జాగ్ర
త్తగా గుద్దకొడించి తీసుకువెళ్ళి దక్కెట్లో
గుమ్మకించెంది.

"అమ్మగోరూ నీళ్ళు తొలిపాను.
రండి." అని కేకపెంది.

"ఒసేవ్ సుబ్బీ" మళ్ళీ కేకపెట్టాడు
వచ్చిన మనిషి.

ప్రక్కంటి ఇల్లాలు గజ్జిల పట్టాడు
చప్పుడు చేసుకుంటూ వచ్చి "ఎమిటయ్యా
ఆ గావు కేకలూ నవ్వానూ!

సుబ్బులు మా ఇంట్లో లేదు. ఆది ఏద
దాటితే ఇక్కడుండదు. ప్రక్కంటికెళ్ళి
అడిగు. ఎప్పుడూ అక్కడే దాని నివాసం
మేంఎంత జీతం ఇచ్చినానరే." అన్నది.

"ప్రక్కింట్లో ఏటున్నాదమ్మ-ఎవరేన

కొత్తగా దిగినారేటి?" అన్నాడు వాడు
మళ్ళీ అక్కడే విలబడి కదలకుండా.

"అయ్యో రామ! ఈ వివరాన్ని
చెబుతూ కూర్చోడానికి నాకు టైమ్ లేదు
బాబూ! అందుకని నువ్వు దయచేయ్యి!"
అని మళ్ళీ ఒక క్షణం ఆగి,

"నీకు తెలిదేమిటా సూరయ్యా!
అవిడ ఆ భాగంలోదిగి రెండునెలలైంది.
అప్పుట్టుంచి మీసుబ్బులేగా పని చేస్తోంది.
నీతో చెప్పలేదా ఏమిటి! ఆ డబ్బులన్నీ
తీసుకుని హాయిగా సిబ్బీమాలు చూపేస్తోంది
కాబోయి. అనలు ఈ మధ్య అది చాలా
మారిపోయింది, చెప్పినమాటవినినేవినదు.
ఇంకో నెల చూసి మా పూరునుంచే పని
మడిపిని పలుచుకొచ్చుకుందామని చూస్తు
న్నాను. అక్కడికి దీనికి నెలకిరవై
రూపాయలిస్తున్నానా! మిగలిన అన్నం
పెడుతున్నానా..." అవిడ వాగ్దాటి విరా
మాటంగా ప్రవహిస్తోంది. మనుష్యులని
రెచ్చగొట్టడం అనేది చాలా గొప్ప నేర్పు
ఆ నేర్పు అందరికీ వుండదు. అది
ప్రక్రింటే ఇల్లాలికి ఉగ్గుతో అప్పిన విద్య

అనుకుంటే తప్పుకాదు - వాడు - పోలీ
సూరయ్య-గబగబ రెండడుగుల్లో నా గది
ముందు విలబడి, "ఒసేవ్ సుబ్బులూ!"
అని గరించాడు.

సుబ్బులు బాత్ రూంలో నుంచి వణికి
పోతూ బయటికి వచ్చింది. వేలకాళ్ళు
చూసి బెసిరిపోయిన లేడిపిల్లలా కళ్ళు
రెపరెప లాడింది.

"నేను విస్వహాయంగా విలబడి
పోయాను.

"రాబయటికి!" అరితాడు సూరయ్య.
"ఎందుకేవీ?" రైర్యం కూడగట్టు
కుంది సుబ్బులు.

"ఈడ రెండునెలల కాన్నించి పని
చేస్తున్నావటగా! దబ్బంతా ఏంజేసినావో!"
దాని సంపాదనమీద అధికారం
వాడిదే ఆయనట్లు విలదీసి అడిగాడు.

సుబ్బులు వణికి పెదవుల్లో ఏదో
చెప్పాలని వ్యర్థ ప్రయత్నం చేసింది.

గదిలో తను పున్నంతసేపూ భద్రత
పుంటుందని గ్రహించినట్లుంది సుబ్బులు.
సూరయ్య గడప దాటి లోపలికి రాలేడు.

అనిచూట్టుకు విజింట్టుకావలెను
RUBBER STAMPS రబ్బరు స్టాంప్స్
PRINTING BLOCKS ప్రింటింగ్ బ్లాక్స్
HOARDINGS, CINE SLIDES, పోర్టింగ్, సినిమా సెడ్స్
FLOWER SENT TINBOARDS, ఫ్లోరసెంట్ టిన్ బోర్డు

S.V.S ANAND ARTS ఆనంద్ ఆర్ట్స్

జూన్ 70

నేను గడవ దగ్గర నిలబడి. "మా ఇంటి దగ్గర గోల పనికిరాదు. నేనెవరను కున్నావు నడు అవకలికి" అన్నాను

"నానేం గోలికి రానేదక్కుగారూ-నా నిద్ద అబద్ధాద్దం నయించన్నేను-ఈల్లు వెదిపోతుంటే నాకడవు దయించుకు పోతాది-దాచిట్టం. ఏడవ పీయే." అని రెండడుగులు వెనక్కివేశాడు. సూరయ్య గేబు దగ్గరికి వెళ్ళి అక్కడ ఇసుకలో కూర్చున్నాడు. వాడక్కడ కూర్చున్న కారణం అర్థం అయింది.

కాలేజీకి టైం అయింది. గదికి తాళం వేసి బయటికి రాగానే చిట్టవచ్చి "మా చెట్టు రెండు తెల్ల గులాబీలు పూసింది. ఒకటి తీసుకోండి" అనిఇచ్చింది. పరికిణీ చాటుగా వాళ్ళమ్మ చూడకుండా.

సుబ్బులు నాతో బయటికి వచ్చింది వరండాదాటి ప్రక్కగుమ్మంలో కదిలింది.

మెరుపులా వచ్చి దాని జడ వట్టుకుని దయ్యం వట్టినట్లు బాదడం మొదలు పెట్టాడు సూరయ్య.

నేను స్థానికులలా అక్కడే నిలబడి పోయాను.

సుబ్బులు ఏడుస్తోంది.

"ఈరోజు సూరయ్య ఎందుకు దాన్నలా బాతావా?" అంటూ బయటికి వచ్చింది ప్రక్కంటి ఇల్లాలు.

"నేనెంకా జీతం తీస్కోలేదమ్మ గారూ-నచ్చనమాణికం-నా మాట అడు నమ్మడు." ఏడుస్తూ వెక్కిళ్ళ మధ్య చెప్పింది సుబ్బులు.

"దాన్ని కొట్టానంటే ఆయ్యగారితో చెప్పి జైల్లోతో యిస్తాను-నవ్వుముందు" గర్జించింది ప్రక్కంటి ఇల్లాలుమళ్ళీ.అవిడ

పోలీసు ఇన్స్పెక్టరుగారి భార్య. సూరయ్య చప్పున దాని జడపదిలి ఆలాగే నిలబడ్డాడు. కప్పలా నేలమీద కూల బడింది సుబ్బులు.

"ఏడవకు సుబ్బులూ-నీక్కావల్సింది నల్ల పరికిణీయేగమా?" అంటూ దగ్గరగా వచ్చింది చిట్టి. బహుశా సుబ్బులు కిక్కు ముందు జరి అంచు నల్ల పియ్య పరికిణీ చిరిగి ముక్కలు ముక్కలై నట్లు. దా-బ్బో జరిగిక్కు కిక్కుముందు ఒక్కసారి మెరు పుల్లా మెరిసి అంకర్తానమైనట్లు కనవడు తోందేమో.

"సూరయ్య ఇదిగో జీతం నువ్వే తీసుకువెళ్ళ-దాని ప్రాణాలు మాత్రం తియ్యకు-అది బ్రతికివుంటే నీ ఎప్పుడై నా పీకు త్రాగడానికి అర్థరూపాయి డబ్బులు యిస్తూ వుంటుంది. చచ్చిపోతే ఎవరి స్తారు?" అన్నాను బ్రాగ్లోనుంచి డబ్బు తీసి వాడి మొహానకొట్టి-అదిహానం అనే మాటకి అర్థం తెలియని వాడిలాగా డబ్బు చేతిలో పెట్టుకునివెళ్ళిపోయాడు సూరయ్య.

ఏడవకు సుబ్బులూ,నాపరికిణీ కొంచెం పాతదికాగానే పీకేయిస్తారే-పోనీ ఒక పని చెయ్యనా? రేపు దాన్ని జైలుతో కొంచెం చించి. అమ్మతో చిరిగిపోయిం దని చెప్పి నీకు ఇచ్చేస్తారే." సుబ్బులు భుజించిడ చెయ్యి వేసింది చిట్టి.

సుబ్బులు కిక్కు మెరిశాయి. చిట్టిలాగ "సుబ్బులూ ఏడవకు-నీకు నేను క్రొత్త పరికిణీని తెస్తాను" . అని నేనెందుకు వెంటనే అనలేక పోయానా నాకే అర్థం కాలేదు. చిట్టికినాకూమధ్యవున్న సంస్కారంలో తేడాను గురించి ఆలోచిస్తూ బస్ స్టాప్ కేసి వదిలాను.

ప్రగాఢ ప్రేమచర్యం ప్రచండ సంగరం

ప్రకవి కెవ్వరూ లేడు.

అమ్మ కడుపులో అయిదు నెల్ల
గుడ్డుగా ఉండగానే కండ్లి పోయాడు.

అమ్మ కడుపులోంచి తను బయట
పడగానే అవిడ కన్ను మూసింది.

అతని ముఁదెవ్వరూ పుట్టలేదు.

అమ్మా నాన్న కులాలు మరచి పెళ్ళి
చేసు కున్నారు గనుక అయిన వాళ్ళందరూ
దూరమై పోయాడు.

కోకిలి

■ విధంగా అతని కెవ్వరూ లేడు.

అనాధాశ్రమంలో పెరిగాడు.

అలానా పాలనా లేకుండా అడవిలో
చెట్టు మాదిరి పెరిగాడు. జ్ఞానం తెలిపే
వరకూ అతను అడవిలో ఉన్నట్టగానే
ఉన్నాడు. ఎప్పుడో ఓసారి బాగా జ్వరం

ప్రేమచర్యం

వచ్చి. తగ్గు ముఖం వడుతున్నప్పుడు
“అమ్మ లేవి బతుకింటే!” అనుకున్నాడు.

అప్పట్నుంచీ ఆతనికి అమ్మ గురించి
దుఃఖం వట్టుతుంది. బిడ్డకు పాలిస్తున్న
అమ్మ బొమ్మ, దూడ పాలు తాగుతున్న
పుడు బిడ్డ కరిగిన్న ప్రేమగా నాలికతో
స్పృశించే ఆవు రూపం. జోంపాటా.
వసిబిడ్డ నవ్వు ఆతని కప్పుడప్పుడూ బాధ
కలిగించేవి.

ఆతను కూర్చు గోదావరిలో ఆమూల
పాళెల్లపూడిలో పుట్టాడు అపూరు వెలితే
ఆతన్నెవరూ గుర్తుపట్టరు. ఆతనాపూరు
చూపి పాతికేళ్ళయింది. ఎప్పుడూ అక్క-
డికి వెళ్ళానివించడు.

మనుషులతో కలిసి తిరగడం ఆత
కు మహాభయం. నలుగురున్న చోట
చేరడు. ఎవరితోనూ మాట్లాడడు. తన
కెవరూ లేరన్న ఓగులు ఆతనికి నలుగురి
ముందూ ఒక విధమైన భయాన్ని
నేర్పింది. ఎవరి అనురాగాన్ని రుచి
చూడని దురదృష్టం ఆతనిలో ఎవరికీమైన
'ఇన్ ఫీరియారిటీ' కాంప్లెక్స్ ను పెం-
చింది.

ముఖ్యంగా ఆతనికి ఆడవాళ్ళంటే
భయం. ఆడపిల్లను చూస్తే ఆతను శాచు
పామును చూచినట్లు దడుసుకుంటాడు. ఆ
విపరీతమైన భయం వల్ల ఆతనిలో ఆడ
వాళ్ళంటే ఒక విధమైన అసహ్యం కూడా
పేరుకు పోయింది.

ఆతను అనేక గండాలకు లోనై బతి-
కున్నాడు. ఎప్పుడూ ఆలోచిస్తూండడం
వల్ల తనలో తను మాట్లాడు కోడం అల-
వాడైంది. దానివల్ల పరధ్యానం. నడిరోడ్డు
మీద ఏదో ఆలోచిస్తూ, మాట్లాడుకుంటూ.

బహిర జ్ఞానం లేకుండా వడుస్తూ ఉంటే.
బిస్సులూ నిజైన ఆతని మీదికి దూసు
కుంటూ వచ్చేవి తడబడేవాడు. చేతులూ,
కాళ్ళూ రాసుకు పోయేవి. ఒకటి రెండు
సార్లు ఆతను చావుకు అతి సమీపంగా
వెళ్ళి పోయాడు. అదృష్టం బాగుంది గనక.
ఆతను బతికి బయట పడ్డాడు.

ఎవరో పుజ్యాత్తుడు. తానెవరో ఎవ-
రికీ తెలియకూడదు. అతిగిస్తూ ఆతని
వెనక విలబడి. ఆతన్ని బి. ఏ. వరకూ
చదివించాడు. ఉద్యోగంకూడా వేయించాడు.

ఆఫీసులో ఆతనికి పెద్దపనేమీ ఉండేది
కాదు. ఏవో మామూలు ఉత్తరప్రత్యుత్త-
రాలు ఉండేవి. అదైనా ఆతను సరిగా
చేసేవాడుకాదు. సవా లక్ష తప్పులు రాసే-
వాడు. రాస్తూ రాస్తూ మధ్యలో ఆగిపోయి,
ఏదో ఒక మాటకోసం తల బద్దలు కొట్టు-
కునేవాడు.

పాపం! ఆతనంటే ఎవరూ గౌరవం
చూపించేవారుకాదు. పూనుకూడా ఆతని
మాట వినిపించుకొనేవాడు కాదు. పైగా
ఆతని ముఖంమీదే అందరూ విరగబడి
నవ్వేవారు అందుకతను పైకి ఏమీ అనే-
వాడు కాదుగాని. లోపల్లోపల పిసుక్కు-
చచ్చేవాడు.

“నన్ను చూస్తే వీళ్ళంతా ఎందుకిలా
ఎగతాళి చేస్తారు? నేనంటే వీళ్ళంత
లోకువెందుకు? నా ముఖంలో ఏమైనా
దయ్యాలన్నాయా? నాకేం తక్కువైందని
వీళ్ళంతా పగలబడి నవ్వుకున్నారు?”
అంటూ ఆలోచించుకుంటూ గంటల
తరబడి కూర్చునేవాడు.

ఆఫీసుపైను అయిపోయినాగాని ఆతను

యంటికి వెళ్ళేవాడుకాదు. చీకటి పడిపోయినా ఏదో ఆలోచించుకుంటూ కూర్చునేవాడు. తెరిచిన పైలు ఎదురుగానే ఉండేది. అక్షరమొక్క రాసేవాడుకాదు. ఆలోచనలు మాత్రం పరిపరి విధాల పడుగులు పెట్టేవి.

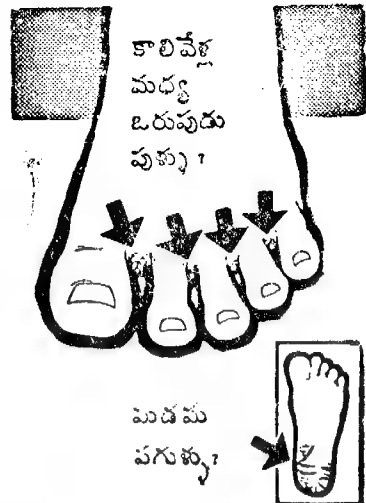
కడకు వాచ్ మన్ విసుగెత్తి. "రాపిండి చాలుగావి-ఇంక లేచి వెళ్ళు; అప్పుడే ఎని మిదైంది, ఎంత పెళ్లాం దిద్దలు లేకపోతే మాత్రం ఇల్లాకూచుంటే ఎలా?" అంటూ కనుడుకుంటే అప్పడతను లేచి, పైళ్ళు నడుకుని కాళ్ళిడ్చుకుంటూ రోడ్డుమీద నడచాడు.

అతను టౌనుకు దూరంగా ఒక మురికివాడలో మారు మూలగదిలో ఉంటాడు. అతనికి ఆ గదంచే చాలా యిష్టం. ■ గదిలో కూచుంటే ఎప్పుడు తెల్లవాసిందో చీకటెప్పుడు మునురుకు వచ్చిందో తెలియ. ఆ గదికి వెలుతురుకూ బడ్డనైరిం, గవి ఎవరు, కిడికికి బాగా దగ్గంగా వింటి. బాగా ఎదిగిన ఆశోక వృక్షం ఉంది. దాన్ని చూస్తూ కూచుంటూ దతను వంకీయిటిగి దాచి అకుతమౌంకా, వానలేచి నన్నటి పూలవాంక, చూస్తూ అతను సమాధిస్థితిలోకి వెళ్ళిపోతుంటాడు. అతను రచయిత కావలసిందే! ఎందుకనో కాలేదు.

అతనికి ఈ సమాజంమీద కొన్ని విచిత్రమైన అభిప్రాయాలున్నాయి. సుఖంగా సంసారం చేయకుంటూ, బ్రతుకులో అడుగుడుగునా ఆనందం పండించుకుంటున్న వాళ్ళంటే అతని కిష్టం వుండదు. అడవళ్ళు పిల్లల్ని కనడం, వాళ్ళకి పాలివ్వడం అతనికి చాలా

కష్టంగా ఉంటుంది. పెళ్ళిచేసుకోడం అంటే వెదవపనులు చేయడానికి లైసెన్స్ పొందడం అని అతను అభిప్రాయ పడతాడు. ఎవరైనా వసందైన ఓ పదుడు ప్తీ నవ్వుతూ పేయతూ ఉన్నప్పుడు, అతని ఆలోచన ఇలా సాగుతుంది—

"దీనికి ఒళ్ళు బాగా కొవ్వెక్కిపోయింది. ఏం చూసుకుని ఇదిలా మిడిసి పడుతుందో అర్థంకాదు. అనలు తప్పుం తా ఈ వెధవ ముందదికాదు. దీనిమొగుడు వెధవ కాబట్టి ఇదిలా ఎగిరెగిరి పడుతోంది. లేకపోతే ఇదెందుకిలా ఒళ్ళంతా ఊపుకుంటూ నవ్వుతుంది!! రాత్రిళ్ళుచేసే వెధవ పనులకి వీళ్ళంతా కళ్ళిక్కి ఏడవాలి.

లిచెన్ సా
వాడండి

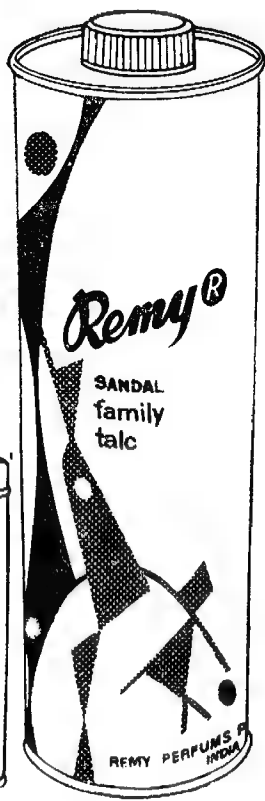
OZ-1613 CR-TG

రెమి®

శాండల్ టాల్క్

నవ్యోత్సాహం చేకూర్చి
రోజంతా ఉల్లాసంగా వుంచగలదు

Sarath-RST-3 TEL

రైటార్చేసి. ఒకళ్ళ ఒంటమీద ఒకళ్ళు చేతులు మేసుకుని పైత్యం కాకపోతే. హాయిగా తిని పడుకోక ప్రేమలు; అనురాగం; దాని వశ్యలా ఉన్నాయి... పైట జారింది కూడా తెలిసేందా. ఎలా నవ్వుతోందో! దీనికి పళ్ళు ఊడిపోతే దావుణ్ణి...."

ఒక్కోసారి ఆతని ఆలోచనలు ఆతనికే అయిపోయిన ఘడియలు కూడా ఉన్నాయి.

"వాళ్లేదో ఏడుసారు. మధ్య నాకెండుకు వాళ్ళు దొడ్డిలేనేం-ఏడుపేనేం-"" అనుకున్నప్పుడు ఆతనిమీద ఆకలితోనూ వచ్చేది.

ఆతని దృష్టిలో మనుషులంతా పని చేయాలిగాని ఆనందం అనుభవించకూడదు. ఆనందం అనేది వ్యక్తిగత సంతోషం. అది పల్లిగ్గా అనుభవించడం నేరం. ఆదామగా కలిసి తిరగడం ఆతని దృష్టిలో మోరం. ఆకలి ప్రకృతిలోనే ఉన్నది. ప్రకృతికి ప్రీతి గొప్పతేదా ఉంది. వాళ్ళిద్దరూ కలిసి తిరుగుతున్నప్పుడు వల్లనే ప్రపంచంలో యిన్ని అవధులు ఏర్పడుతున్నాయి. పిల్లద్దరి మధ్యాద్యేషం రిగులు కున్నంతకాలం జననా యిందవు. జననా సమస్య ఉండదు. అందికే ఆకలికి పెళ్ళి పెషిద్దంగా కనిపిస్తుంది. ఆతను పుట్టి బుద్ధిగి ఏ పెళ్ళికి వెళ్ళలేదు. పెళ్ళి బాజాం కన్న దావువప్పుకే ఆతని కిష్టం.

కష్టాలు పడుతున్న వాళ్ళంటే ఆతను చాలా జాలి చూపిస్తాడు. బాధతో అవమానంతో ఆకలితో, కటిక దారిద్ర్యంతో, ఒంటరి తనంతో, అంగవిహీనత్వంతో, ఎంతకూ తగ్గని జబ్బుతో అంగదాదు స్తున్న జనమే విజయైన మనుషులని.

వాళ్ళ తనకు చాలా దగ్గర బంధువులనీ ఆతనినుకుంటాడు.

సినిమాయి, నాటకాలు, తాగుడు, జూదం ఆతనికి సరిపడవు. ఒక్క కొవ్వొక్కిన జనం ఏం చేయాలో తెలిక, పెళ్ళాంతోనూ మొగుడితోనూ విసిగెత్తి జలాపిచ్చెత్తి పోతారని ఆతను నమ్ముతాడు.

ఆతనికి ఇరవై య్యారేళ్ళ వయసు. ఆతనే వో విదమైన పిచ్చిపిచ్చి ఆలోచనలతోనూ అభిప్రాయాలతోనూ కాలం గడిపే తాడు.

ఆతనికెందుకో అనాగ పార్కుకు వెళ్ళాలనిపించింది. చెట్లంటే ఆతనికిష్టం. పచ్చగా, అమాయకంగా, దొంగ వినయాల చూపకుండా, వల్లదనాన్నిస్తూ, పూలూకాయలుగా, మూగగా బతుకుతున్న చెట్లతో ఆతనిన్నో కబుర్లు చెప్పగలడు.

సాయంత్రంకాలపు నీరెండ ఆతని మీద మీంచి దూరంగా దూకుతోంది. వక్కమన్న గులాబి మొక్కతో ఆతను ఏమిటో చెబుతున్నాడు. ఆతని చుట్టూ జనం లేదు. రెండ క్రమంగా అరిపిపోతోంది.

ఓముసలాయన కొంచెం దూరంలో నిలబడి ఆతనివంక చాలాసేపు సరీక్షగా చూశాడు. ఎంతకూ గులాబి చెట్లతో ఆతని సంభాషణ పూర్తికాక పోయ్యేసరికి విసిగెత్తినట్లున్నాడు. లేదా. తను వచ్చిన పని తొందరగా పూర్తి చేసుకోవాలనుకున్నాడు. ఒకసారి నకిరించాడు. దగ్గారు, గట్టిగా కట్టం చేస్తూ ఆవలించాడు. అయినా గులాబి మొక్కతో ఆతని సంభాషణ పూర్తికాలేదు. ముసలాయన మూడడుగులు ముందుకు వడిచి "ఏం వోయ్ కాప్రీ! దావున్నావా?" అని పలికిరించాడు.

కాత్రి సంభాషణ ఆగిపోయింది. ఉక్కిరి విక్కిరియ్యాడు. ఎదురుగా మసలాయనను ఎప్పుడూ తను చూడలేదు. తనేదో సంబరంలో వుండగా ఏదో అన్నాడు. తనిప్పుడు అనవలసిన దైలా గేమిటి:

"ఏవిటోయ్ అలా ఆశ్చర్యపోయి చూస్తున్నావ్! నే నెవర్నూ నుంట్లు ప్లావ్!" అంటూ మసలాయన అతనికి దగ్గరగా కూలుతాడు.

కాత్రి కొంచెం యబ్బిందిగా ముఖం పెట్టాడు. కింద గడ్డి పరకవి తెంచాడు.

దూరంగా విసిరేశాడు. మరో గడ్డి పరకవి తెంచాడు. దూరంగా విసిరాడు. మరోటి తెంచాడు. విసిరాడు. మరోటి

"ఏకో మేనమామ వుండాలి గుర్తు వుందా?"

"ఏవిటో యదంతా!:"

కాత్రి తల వాల్చుకుని తన పని చేసు కుంటున్నాడు.

అతని చుట్టూ వున్న పచ్చిగడ్డి పరకల తలలు తెగిపోతున్నాయి.

ముసలాయన ఒకసారి నవ్వి నట్టు న్నారు. ఏకో గర్ గర్ లాడినట్టియితే కాత్రి తలెత్తి చూశాడు.

ముసలాయన ముఖం కొత్తగా లేదు. రోజూ రోడ్డుమీదే ఎంతోమంది ముసలాళ్ళు కి పిస్తూ వుంటారు. ఈ ముసలాయన ముఖం కూడా ఆరే మాదిరిగా వుండి, బట్టకల, పున్న పెండ్లుకల వెలికాయి. కనుబొమ్మలు గుబురుగా తెల్లగా వున్నాయి. పొడుగుటి ముక్కు కింద మెలి తిప్పిన మీసాల పక్క వెడల్పాంటి చెక్కిళ్ళ మధ్య పల్చటి పెదాలూ, అందమైన గడ్డం, ముసలాయన బలం గొప్పదే! తెల్లటి బట్టలు.

"మీ పేరేమిటండీ!" అవడిగాడు కాత్రి.

ముసలాయన కినుబొమ్మలు కొంచెం కిందికి దిగి, సర్దుకున్నాయి. ఆయన చూపులు కాత్రి ముఖంమీద ఊగిన లాదాంబి. రెండు ఊజార తర్వాత ఆయన గుబురు మీసాల కింద చిరునవ్వు పుట్టింది.

"నా పేరేమిటని అడుగుతున్నావా

బోగ్స్ ఆసోగ్స్
మరిసిట్టలలో మహిళలు
బోగ్స్
బొబ్బాయిలకు
అభిరుచి
లోత్ర
రససంపన్నముల సైగా
ప్రసిద్ధిపొందినది

కొనరి కుటేరం
(ప్రివేట్) లిమిటెడ్
బొబ్బాయిల మద్రాసు-4

ఏకంబా.
కీతారామ అవరత్ ప్రొద్దు (ఏజన్సీ)
బొబ్బాయిల ఏకంబాదు. చిత్రం.
అరసంపుకం. రెంగుళుడు.

కెజుమంట్రిలో ఎందుకొ గోడవరిలో దిగమన్నీ -
గోడవరిలో ఉండేదాని మా కలిపికి తెలివ్!

చెబితాను. చెప్పకపోతే ఏకేలా తెలుస్తుంది; నా పేరేకాదు. నీకు చెప్పవలసింది తోలెడంతుంది. అంత దూరాన్నుండి వెడక్కుంటూ వచ్చిందెందుకూ చెబితాను గానీ ముందు గోకి వద! కడుపులో యింత పడితేగాని—”

కాఫీ వది కొంచెం యిరకాబండ్లో ఎక్కింది. ‘ముసలాడు మడికుడే అనుకన్నాడు. అమకొకుండా వచ్చి, తన తన్మయత్వాన్ని ఆయన తగలెట్టాడని అనిపించినప్పుడు అతనికి ముసలాయన మీద కోపం ముంచుకొచ్చింది.

అసలు ఆయనెవరో తెలియకుండా ఆయన కూడా తనెండకు వెడతాడు; తనని చూసి ఎవరి నుకుంటున్నాడో ఏమో!

ముసలాయన చేయండించాడు. లేవ కూడదనుకుంటూనే కాఫీ లేచి నిలబడ్డాడు. నడవకూడదనుకుంటూనే నడిచాడు. ఎంతో ప్రతిఘటించాలని గుంపి

జింపిలు వది. ‘ఏదో ఆరవాంపినతనుకన్నే పోయి. నోరు విప్పనైనా విప్పకుండా ముసలాడితో అడుగులు కలిపాడు.

అనాటి కాకపాకాలు అదృతంగా ఉన్నా కాఫీకి ఎం రుచించినట్లుగా లేదు. రెండు ముద్దలు అతి కష్టం మీద మింగాడు నాలుగు మెతుకులు అటూ ఇటూ వెదికాడు మజ్జిగ పోసుకుని లేచాడు. ముసలాయన ఇదేం పట్టించుకోలేదు. కుర్చీ మీద బాసిం వట్టు వేసుక్కుచుని. అడిగిందే అడుగుతూ, కలిసిందే కలుపుతూ ఆచారాలం మరి రాదన్నట్లు, జీవితంలో తినడం తప్ప మరేమంత ముఖ్యమైన వ్యాసకం లేనట్లు, తానుకాక పోయినా కాఫీ అయినా డబ్బిస్తున్నందుకు లాభం చేకూగాలన్నట్లు ఎంతో కష్టపడి. అతి ప్రయాస మీద అయిందనిపించాడు.

హోటలుకు గోకి అరమైలు దూరం. మధ్యే మార్గంలో ముసలాయన కద ప్రారంభించాడు. కాఫీకి చివక తప్పింది

కాదు.

ముసలాయనిది అప్పన వల్లె. శాస్త్రి పుట్టిన ఊరికి ఎంతో దూరంకాదు. ఆయన పేరు పూర్ణయ్య. చెల్లెలు కడుపున పండిన పంట శాస్త్రి. చెల్లెలు కులం కాని వాడి నెవడినో చేసుకుంటుంది బంధువర్గం తమకు పట్టనట్లు ఊడకుంటే, పూర్ణయ్య చెల్లెలిని కవిపెట్టుకునుంది తల గొడుగు పోతే తప్పిపోయి, నెలలప్పుడు సంరక్షణ వాద్యక స్వీకరించి కన్ను తెరవని తనను ఏం చేయాలో తెలిక, కడకు అనాథాశ్రమానికి తీసుకొచ్చినట్లు ముసలాయన చెబుతున్నపుడు శాస్త్రికి ఎవరిమీద వివిధమైన కోపం రాలేదు. అతను మాత్రం ఒకసారి తల్లిత్తి ముసలాయన ముఖంలోకి చూశాడు.

“ఏమి తెలిదు — నువ్వు నమ్ము... నమ్మకపో; అడినుంచి ఇప్పటి దాకా నిన్ను అన్నివిధాల చూసుకొస్తున్నాను. నువ్వు చదువోదానికి, ఉద్యోగంలో చేరడానికి మైనయగారవి ఆయనే కారణం. ధర్మత్తుడు. చచ్చి ఎక్కడున్నాడోగావి. నిదురు ఆయనకన్ను మూసేవాకా నీ విషయంలో చెప్పలేనంత క్రద్ద కనబర్చాడు. పాపం! ఆయనకి మీ అమ్మంటే ఎంతో అభిమానం.”

శాస్త్రికి కరీరం చచ్చిపోయినట్టునిపించింది. కరీరం చచ్చిపోవడమంటే ఏమిటో అతనికి తెలియ. పూర్ణయ్య అలియన చెప్పింది విన్నప్పుడు మాత్రం శాస్త్రి మనసు కష్టపడింది. ఆ అభిమానం ఎటువంటిదని అడుగుదామనిపించింది గావి. అతనికి నోరు పెగల్లేదు.

“ఏమైనా నువ్వదృష్టవంతుడివోయ్!”

అన్నాడు పూర్ణయ్య.

తను అదృష్టవంతుడు!

ఏ విషయంలో??

తండ్రి ముఖం, కన్నతల్లి అనురాగం తనెరగడు. నాఅన్న వాళ్ళెవరూ లేకుండా తనిన్నాళ్ళూ బతికాడు. ఎవరో దబ్బు పంపించారు. తను చదువుకున్నాడు. ఎట్లానో ఉద్యోగంలో చేరాడు. ఇంత వరకూ తను ఎవరి ఆదరాన్ని పొందలేక పోయాడు. అట్లాంటి తను అదృష్ట వంతుడు.

అతనితోసారి వగలబడి నవ్వాలని పించింది. అవెనకనే జాతు పిక్కుంటూ. ఎదారిలాంటి ఇనకలో కూలబడిపోయి. ఆకాశంవంత చూస్తూ ఏడవాలనిపించింది. అయినా, అతనే చూలేడు. వింగిపి, నేలనూ, ప్రక్కనే నడుస్తున్న మనిషిని చూశాడు.

గది తాళం తీశాడు. స్విచ్ నేశాడు. లైటు వెలుగులో గదిపి, గదిలోని సామగ్రిని పరిశీలన చూశాడు పూర్ణయ్య.

“ఈ గదిలోనా మంచంలేదు!” అని అడిగాడు పూర్ణయ్య.

■ ప్రక్కకు ఏం సమాధానం చెప్పాలో శాస్త్రికి అర్థంకాలేదు. మిడతూ మిడతూ చూశాడు. ఊరికే తయారాడు.

గదిలో పెద్ద సామగ్రి లేదు. కిటికీలో అద్దం, షేపింగ్ బ్రష్, రేజర్, వాడే విన బ్లేడులు, విరిగిన పెన్సిల్ తాటి, రెండు బస్ టికెట్లు ఉన్నాయి. ఆ గదిలో అలమరాలేదు. గదికి ఓ మూల ఒక చెంబూ గ్లాసు వున్నాయి. పక్కనే తుంగ చావుంది. అందులో పక్క దుప్పట్లున్నాయి. తుంగ చావ

లోంచి మాసిన దుప్పటి అందుమాత్రం బయటికి వేలాడుతూ వెక్కిరిస్తోంది. మరో మూల ఏవో నాలుగైదు పుస్తకాలు పడినాయి. ఒక పక్క మూలించి ఈ మూలకి కట్టిన తాకుమీద వేలాడుతున్న మాసిన ఒట్టులు ముక్కి కంపుగొడుతున్నాయి. గది తుడిచి ఎన్నో క్షయిందో తెలియ. ఆకలూ, కాగితం, ముక్కలూ దుమ్ము దూరీ గడిచిందా పరుచుకున్నాయి.

శాస్త్రి తుంగభావ పరిచి, గుమ్మానికి దగ్గరగా లాగి దుప్పటి పరిచాడు.

"మీ రిక్కడ పడుకోండి." అన్నాడు

"మరి నువ్వో?" అన్నాడు పూర్ణయ్య.

"బయట అడుగుమీద పడుకుంటాను"

నడుం బాలానూ పూర్ణయ్య

"నిన్ను తీసుకు వెళదామని వచ్చాడు. నిన్ను చూస్తే మీ ఆమ్మని

చూసినట్టుంది. అది బతికుంటే ఎంత సంతోషించేవో! రేపు దరఖాస్తు రాసిచ్చి తెలపు శాంక్షన్ చేయించుకో. పది రోజు లుండి వచ్చేద్దాగాని."

శాస్త్రి అవుననిగాని కాదనిగాని ఏం చెప్పలేదు. దుప్పటి తలగదా పుచ్చుకుని లైటూర్ని బయటరుగుమీదికి వచ్చాడు.

చెట్టు కిందజేరి, ఆలోచనల్లో ములిగి పోయాడు. ఆ చల్లని రాత్రివేళ హాయిగా గలి వీస్తున్నప్పుడు. ఎంతకూ చిక్క బట్టుకోలేని గుండెల్లో. విచిత్రంగా దాప రించిన పూర్ణయ్య ఏదో గారడీవేసి ఒక దారిలో నడిచిపోతున్న జీవితాన్ని తలకిందులు చేసేసి బరువైన బాధ్యతని తన మీదికి తోసేసి, తన్నెందుకూ కొరగాని వాణ్ణి చేపాడేమోనన్న భయంతో ఉక్కిరి బిక్కిరొతున్నాడు.

ఎప్పుడో నిద్రపట్టింది. మెలకువ వచ్చేసరికి తన చుట్టూ వెలుగు వ్యాపి

దీర్ఘరోగులకు ఉత్తమ వైద్యము

హస్త ప్రయోగం, అంగము చిన్నదగుట సంభోగ కాలమును ఆకస్మాత్తుగా కృపించి అసంతృప్తి చెందుట శుక్లశష్టము, నవలనకత్వము, (ఒక దోనతో ఎన్నడు కనివిని ఎరుగనంత వీర్యవంతున కల్గి హాయిపడును. ప్రీతితో ప్రతి పురుషుడు వాడరిగినది. స్వస్థులు) ఉబ్బినము, (దమ్ము) బోదకాళ్ళు, కుప్ప, బొల్లి, చర్మవ్యాధులు, కడుపునెప్పి, చెవుడు, పోస్టువ్వారా గ్యాంగంటి ఒకప్పు చేయబడును.

శ్రీబాలాజీ వైద్యశాల, డా: పి.కుమారస్వామి, దేవర
ట్రావెలర్సు బంగళారోడ్, తెనాలి. (ఎ. పి.)

పోంది. వక్కమీద అకోకవృక్షం ఆకులు రాని పడుతున్నాయి. నూతి దగర అంటు తోముతున్న చప్పుడు విని పోంది. పక్కంటి నాయకుగారి కోడి అప్పుడే లేచినట్లుంది 'కొక్కారోకో' అని అరిచింది. బద్ధకంగా కళ్ళు మూతలు వదలకున్నాయి. చటుక్కున అతనికి పూర్ణయ్య తన గదిలో పడుకున్న విషయము గుర్తొచ్చింది. ఎక్కడ బద్ధకం అక్కడికి రెక్కలు కట్టుకుని పారి పోయింది. లేచి కూచున్నాడు. గదిలోకి చూశాడు గదిలో పూర్ణయ్య లేడు. శాస్త్రి గుండె యల్లుచుంది. అంతకు రెండు రోజులకు ముందే తను జీతం అందుకున్నాడు. కడకు జరిగిందన్నమాట!!

"ఏంవోయ్ లేవావా?" అంటూ పరికరించాడు పూర్ణయ్య. అరుగుమీద తన వక్కన కూచుంటూ శాస్త్రి తలెత్తలేక పోయాడు

"శాస్త్రి నేను చెప్పింది జ్ఞాపకం వుంది కదూ! రేపు మనం బయలుదేరుతున్నాం. ఇవాళ కలవు కాంక్షన్ చేయించుకో!"

"ఏమిటది! ఈయన తనను వదిలేట్టు లేడు. తన పాలిటి కీయన మిలిటరీ ఆఫీసరులాగున్నాడు. ఎమైనా సరే తను కలవు పెట్టడు ఎంత బలవంత పెట్టినా తను పాకర్ల పూడి ముఖం చూడడు అంతే!

అవాళ అపీనుకు చేడకోడం కొంచెం అలక్కమైంది దానికితోడు వనెక్కువగా ఉంది. కాగితాలతో యద్దంచేస్తూ కాలాన్ని మరిచిపోయాడు శాస్త్రి.

ఊటిగంటదాటాక కాబోలు, తన

కుర్చీవక్కవనరో విలబడి ఉండడంచూచి తలెత్తాడు. ఎవరో కాదు—పూర్ణయ్య.

"మీ అపిసెంటు నైట్ టరీతో మాట్లాడాను. పదిరోజులు శలవిస్తానన్నాడు. ఇదిగో—అప్లికేషన్ డ్రైవ్ చేయించాను. సంతకంపెట్టండి" అన్నాడు పూర్ణయ్య.

శాస్త్రికి ఏమనాలో తెలీలేదు. కసిగా కాగితాన్ని అండుకుని, బరబరగీకి. పూర్ణయ్యమీదికి విసిరేశాడు.

సంతకం చేసినతరువాత శాస్త్రి తనను తను తిట్టుకున్నాడు. తన అనమర్దతని తిట్టుకున్నాడు.

"వీడు నన్ను బతకవిచ్చేట్టులేదు ఊరికి తీసికెళ్ళి వీడేదో చేస్తాడు. అక్కడ నాపీక వినికితే నేనేం చేయను! ఓరి భగవంతుడా! ఈ ఆపద తప్పించవా! నువ్వు కాకపోతే మరెవ్వరు తప్పిస్తారు! నువ్వు నన్ను పరీక్షిస్తున్నావు. నేనేం చేయాలి!"

ఆ తరువాత అతను కర్పికి జారగించి బడిపోయి గొణుక్కొనడం ప్రారంభించాడు.

అఖరు నిమిషం వరకూ అతను పూర్ణయ్యకూడా వెళ్ళకుండా ఉండామని పోరాడేడు. ఏదో కుంటిసాకు చెబుదామనుకునేవాడు.

కానీ, నోరెత్తడానికి ధయపడేవాడు మర్నాడు అతనెక్కడికైనా పారిపోదామనికూడా అనుకున్నాడు. చివరికి ఉదయం ఎనిమిదిగంటలకి వాళ్ళిద్దరినీ తీసుకుని బస్సు బయలుదేరింది.

సరసాపురం రేపుదాటి, తిరిగి మరో బస్సెక్కి పాకర్ల పూడి చేరుకునే కను సాయంకాలం దాటింది. వాళ్ళిద్దరూ రెండెళ్లబందిమీద పూర్ణయ్య స్వగ్రామా

ఏక బయలుదేరారు.

కాత్రికి ఒంటిమీద స్పృహలేదు. ఏదో గొప్ప ప్రమాదం జరగబోతోందని విని మూర్ఛపోయిన వాడిలాగా ఉన్నాడతను. అతనిలో ఓమూల అనుమానం ఒకటి మొలకెత్తి డబ్బకణానికి పెద్దెగి పోతోంది.

గుమ్మంలో బండి ఆగి ఆగగానే గుమ్మటంలాఉన్న ఒకావిడ ఎగిరెగిరి పడుతూవచ్చింది.

“వచ్చావటయ్యా! బుద్ధిచుంతుడివి. ఎప్పుడో పసిబిడ్డగా చూశావ్విన్ను! మళ్ళీ ఇన్నాళ్ళకి...” అంటూ అవిడ పనస ప్రారంభించింది.

పూర్వయ్య నోరింక చేసుకుని ఆరవ డం లికించుకున్నాడు—“ అందంతా సరేలేవే ముందల్లుడ్ని దిగనీ...దిగని స్త్రీవా లేదా!”

అవిడ అల్లుడి చేయందుకుని “జాగ్రత్తగా దిగుకయనా!” అంది.

కాత్రి ఒంటిమీద కేళ్ళూ, జెర్లులా ప్రాకినట్టు యిది. అడవాని సర్ప ఎరుగుని వాడతను. ఆమె వయస్సు దాదాపునాభై ఏళ్ళుండవచ్చు. అయినా పాతికేళ్ళ వానిలా వుంది. పచ్చగా, తొడుగు వక్రాలంత కళ్ళతో, చిరునవ్వుతో ఒక స్త్రీ తను భూమీద దిగడానికి చేయంది నప్పుడు కాత్రి కర్రం గజగజ ఊరింది.

“ఎంత మేటితేలే మాత్రం...” అనుకుని, చేయి పదిలించుకోబోయాడు. అవిడ వొదల్లేదు. అతన్ని మెల్లగా మెల్ల మీదికి నడిపించుకు వెళ్ళి, కాళ్ళకడక్కోడానికి, దాహానికి నీళ్ళిచ్చింది.

“రాజ్యం: అలా నడవాలో కుర్చీ

కోకి

వాణ్ణు. అచ్చాయి కాప్పేపు కూర్చుంటాడు” అనిపురమాయించాడు పూర్వయ్య.

వాణ్ణుకోలో నడుం చేర్చాడు కాత్రి. సాయంకాలపు నీ రెండ క్రమంగా విరిగి పోతోంది. అతనికి ఆలోక వృక్షం గుర్తొచ్చింది. అయ్యడు గుర్తుకొచ్చాడు. అన్నిటినిమించి-ఆ తయ్య స్వర్గ గుర్తొచ్చింది తలెత్తి చూస్తే అది పక్కనే విలబడుంది. భుజంమీద చెయ్యిని, కళ్ళతోకి చూస్తోంది.

“లేదాబూ! స్నానం చేద్దాగాని” అంటూ భుజాల పట్టిలేవ దీసింది.

■ మరునాటి మధ్యాహ్నం కంది వచ్చడి. మెంతి పుణసుతో బోజనం కొంచెం బరువైంది. దాంతో కాత్రికి అడ్డుతమైన విద్ద పట్టింది. మెలకువొచ్చే సరికి, ఎరిదో ఒక గంభీర కంఠస్వరం తనకతి సామీప్యంగా వినిపిస్తోంది.

“బేషుగ్గా ఉంది. రేపు రాత్రి 12 గంటల 48 నిమిషాలకు వ్యవధిలగ్న ముహూర్తం. మరి పదిహేను రోజులవరకూ ముహూర్తాలు లేనేలేవు. ఈభస్మ శీఘ్రం అన్నాడు పెద్దలు.”

కాత్రి గుండెల్లో రాయి పడింది. ఏవీ టిడి! రేపు రాత్రి 12 గం|| 48 నిమిషంకు ముహూర్తం. అతనికి తల దిమ్మెక్కి పోయింది. రెండు తుమ్ములు తుమ్ముడు.

“అల్లుడు లేచినట్టున్నాడు రెండు తుమ్ములు ఈబాన్ని సూచిస్తున్నాయి. మరినే వెళ్ళొస్తాను పూర్వం!”

పూర్వయ్య లోపలికొచ్చాడు. ఆయన్ని చూస్తే భయం వేసింది. కాత్రికి.

“లేదాబూ! రే-లేచి ముఖం కడుక్కో- ఇప్పుడే పురోహితుడొచ్చాడు.

“స్టేట్ బ్యాంక్ ప్రయాణీకుల చెక్కులు గురించి ఎవరైనా ఆయనకు చె:

అయితే పాడురైల రేవీర భటుల దియూనుకం దాం సొమ్మ వ్యయకరం. మీరు కావలసిన సొమ్మనుకం వైట్ బ్యాంక్ ప్రయాణీకుల చెక్కుల మూలంగా ఎందుకు తెలుసుకుని పోరాదు? అది వూరిగా సురక్షితం మరియు ఎంతో ఎక్కువ అనుకూలం. ది స్టేట్ బ్యాంక్ ఆఫ్ ఇండియా రు. 50/- మరియు రు. 100/- విలువగల రమ వ్యవధి రూపాయి ప్రయాణీకుల చెక్కులను నమోదు చేస్తుంది. వీటి లోకమును ది స్టేట్ బ్యాంక్ ఆఫ్ ఇండియా యొక్క 2888 మిందియన్న అఫీసులలోను మరియు దాని

అధికారమైన అఫీసులలోను దేనియందైనా తీసుకోవచ్చును. వీటిలోనుండి చెల్లింపు ఏజెంట్లుగల విమానాశ్రయముల, మరియు సాఫ్టువేరు కూడా వాటి లోకమును పొందవచ్చు వేళలందైనా, బ్యాంకింగు కొలానరడం సహకం అవి అనుకూలమైనవి. కలిగివైన లాంఛనము అక్కర్లేది, పోగొట్టుకోవచ్చుయతిం అ చెక్కులను ఇరులు సులభంగా పొందవచ్చును.

(ప్రమాదముల పాటుగాకండి. స్టేట్ బ్యాంక్ ప్రయాణీకుల చెక్కులను తీసుకోండి,

స్టేట్ బ్యాంక్ — మిక్కిలి చిన్న వారికి సేవజేసే మిక్కిలి పె

ముహూర్తం నిర్ణయం కూడా అయింది. రేపు రాత్రికి బేముగా ఉందంటున్నారాయన, ఏదో—ఇది అయిందని ఏస్తే నాబరువు తీరి పోతుంది....”

అసలు జడగుతున్న బేమిటో శాస్త్రికి అంతు పట్టలేదు. నిలువు గుడ్డపై చూస్తూ కూర్చుండి పోయాడు.

“ఒక్కగ నొక్క పిల్ల. ఇంకనా తెప్పరున్నాడు; స్వార్థిత్వంపది హేనెకరాలూ, ఈ కొంపా మీసే. మేం బతికి నన్నాళ్ళూ ఇత తింటాం. అతడవాత మీయిష్టం...”

శాస్త్రికి గుక్క తిరగలేదు. అసహ్యంతో అతని మనసు విండి పోయింది. తను భయపడినంతా అయింది. తనకు పెళ్లి!! పిల్ల ఎలా గుంటే తనకేమి ముహూర్తం మాత్రం నిర్ణయమై పోయింది. తననలు పెళ్లి చేసుకో దలచుకోలేదు. పెళ్లి చేసుకున్న మగళ్ళంతా ఎలా బతుకుతున్నారో తనకు తెలుసు. తెలిసి తెలిసి తన సముదంలో దూకలేదు. పెళ్లి చేసుకున్న మగళ్ళంతా పురుగుల్లాగా దోషుల్లాగా, బానిసల్లాగా ఎగ్గు ఎగ్గు విడిచే బతుకు తున్నారు. వాళ్ళకి పొరువు లేదు. పెళ్ళాం నవ్వితే చాలు బాగు తమని తాము మరిచి పోతారు. మంచి చెడ్డా, పగలూ రాత్రి. చూడదు, తను వాళ్ళ మాదిరిగా బతుక లేదు. తనకి స్వతంత్రం కావాలి. ఒకరి జోలీ కొంతి, తనకక్కలేదు. అకలేస్తే తింటాడు. ఏద్రోస్తే పడుకుంటాడు. తాని—నెళ్ళయితే ఏమోతుంటే స్వతంత్రం ఉండదు. ఇష్టాయెష్టా బుందవు.

తను పెళ్లి చేసుకోకూడదు.

పెళ్లి చేసుకొని తన వ్యక్తిత్వాన్ని

జ్యోతి

పోగొట్టుకోకూడదు.

పెళ్లి చేసుకొని తనూ ఎగ్గు ఎగ్గు విడిచి పెట్టకూడదు.

అయితే ఏం చేయాలి?

ఏర్పాట్లన్నీ జరిగాయి. నిమిషాల్లో కొబ్బరాకల పండిరి వేశారు. రాబరికు పచ్చి కొబ్బరాకలు చుట్టారు. మామిడాకు తోటలు కట్టారు. ఉరందాకి భోజనాలు చెప్పారు. ఆ మరునాడు పుడయం వింటి ఏవేవో సీనిమా పాటలతో వీధి వీధి తా నోరెత్తిపోయింది. అయినా వాళ్ళూ, ఆ పుయా వింటి వంటలతో భోజనాలు చేశారు.

శాస్త్రి మనసు తుక తుక ఉడికి పోయింది. విషం దొరికితే బావుండను కున్నాడు. గట్టిగా గొంతెత్తి నలుగురిలోనూ అల్లరి చేయమన్నాడు. అందరూ తనను అతి గౌరవంగా పలికిరించి, బాగోగులు చూట్టాడు తప్పవు అతను పిచ్చి పిచ్చి వేషాలు వేయలేక పోయాడు.

ముహూర్తం వేళకు శాస్త్రి పెళ్లికూతురు మెళ్ళో మూడు ముళ్ళూ వేయకతప్పలేదు. బాబాయి మోగాయి.

పెళ్లికూతురు అతి హుషాదుగా తలంబ్రాలు పోసింది.

గృహప్రవేశ సమయానికిగాని ఆతనికి మరదలి పేరు తెలిలేదు.

“కామాక్షి నేనూ వాచ్చాం,” అని శాస్త్రి ఎంతో బాధగా, అసహ్యంగా. మెల్లగా, ఎగ్గుపడితూ చెప్పి పెద్దరు అమ్మలక్కలు కిసుక్కున నవ్వారు.

మర్నాడు సత్యనారాయణ వ్రతం.

ఆ తరువాత రెండురోజులకు రాత్రి

పది దాదాస తరువాత, శాస్త్రి పూలపరి మఠం అలముకున్న కోటనం గదిలో తెల్లటి దుప్పటిమీద, తెల్లటి దుస్తులతో అవహ్యాంగా అటు తిరిగి వడుకున్నాడు.

తలుపు గడియ పడింది.

కామాక్షి చాలాసేపు తలుపు దగ్గరే నిలబడింది.

ఒకసారి శాస్త్రి తరెత్తి చూచాడు.

అతనికి కామాక్షిమీద బోలెడంత కోపం వచ్చింది వక్కు పట పట కొరికాడు. ఆ పిల్ల చాలాసేపు నిలబడి పెల్లగా మంచం దగ్గర కొచ్చింది.

ఎంతకూ శాస్త్రి పలకరించకపోయే వడికి ఏం చేయాలో తోచిందికాదు.

మెల్లగా తన చేతివి అతని భుజంమీద వేసింది.

శాస్త్రికి ఎక్కడలేని కంపరం పుట్టు కొచ్చింది. ఆ చేతిని విడిచికొట్టాడు.

"అదేమిటి బావా! ఎంత కోపమైతే మటుకు అలా ముడుచుకు పడుకుంటే — తలుపు నందుల్లోంచి చూస్తున్న నాళ్ళ మను టుటారు?" అనడిగింది కామాక్షి.

అయినా శాస్త్రి గోడ వైపే చూస్తూ వదిలుకున్నాడు

"సాయి తాగుబావా!" అంది కామాక్షి.

అయినా అతను కిమ్మన లేదు.

మంచం మీద కూచుని, అతన్ని తన వైపు తిప్పుకోబోయింది. అతను చటుక్కున లేచి కూచున్నాడు.

'ఇదిగో పిల్లా! ఇవేం నాకు నచ్చవ్. ఇలా చేయడం నాకు హ్యాం, నాకనలు పెళ్ళించే రోత, అయినా మీరంతా కలిసి నన్ను ఎందుకూ పనికిరాని వాణ్ణి చేశారు మువ్వ ఈ ప్రేమా గీమా నటించకు. ఒక్క

తీవరం కాక పోతే ఈ పెదవ్వేసారేమిటి? ఆ పారేవో తాగి మెకల కుండా పడుకో" అనేసి గోడ వైపు ముఖం పెట్టుకు వడుకున్నాడు శాస్త్రి.

కామాక్షి నిక్కబచ్చి పోయింది. మరేం మాట్లాడకు. ■ పిల్ల శరీరంలోని పడుచుదనం వేడంతా క్షణాల్లో దిగి పోయింది

మెకల కుండా పడుకుంది.

ఓ రాత్రి వేళ శాస్త్రికేదో పీడకం వచ్చి నట్టుంది— "వాడ్లు...నాకొద్దు— నాకనహ్యం ... పో... దూరంగా పో... " అంటూ గట్టిగా అరుస్తూ లేచి కూచున్నాడు.

కామాక్షి అదిరి పడి లేచింది.

"ఏమండి— ఏమైంది?" అనడిగింది నన్నటి కిరసనాయిలు దీపం వెలుగులో శాస్త్రి ఆ పిల్ల ముఖంలోకి చూచాడు.

నిద్రతో మత్తిల్లిన కళ్ళు, చుప్పటి చెక్కిళ్ళు, అందమైన పిర్రటి పెదాలు, పసిట తారి దిరుగు పద్ద వక్షం మీద ఎదిగిన ఎత్తులు—ఆమాయకత్వం, అందం శాస్త్రి మనస్సును ఒక్క క్షణం ఊపి వేశాయి. అతను నిద్రగహించుకోలేక పోయాడు. మనసు తుపాను నాటి సముద్రమై పోయింది. రెండు చేతులా చాచి, ఒక్కసారిగా కామాక్షిని గర్భంగా కావలించుకొని మెల్లగా మెత్తగా "కామా!" అని విలద్రా మనిపించింది. మరుక్షణం తోనే అతను మామూలు శాస్త్రులు పోయాడు.

కొంచెం తడబాటు కలిగింది

ఏం మాట్లాడ కుండానే, అటు తిరిగి

వదితున్నాడు.

కామాక్షి ఎన్నో కథలు వదిలింది. ఎన్నో కలలు కంది తొలిరాత్రి మాధుర్యాన్ని చవి చూచిన ఆమె పేపరు రాళ్లు చెప్పిన కమ్మని కథలు వింది.

తన వరకూ వచ్చే సరికి తలకిందైన తన కలల్ని తలచుకుని, ఆమె ఒక పెట్టార్యు విడిచింది.

తెల్లవారు రూమున ఆతనికి మళ్ళీ మెలకువ వచ్చింది. కామాక్షి చేయి ఆతని కంఠాన్ని అప్యాయంగా తొగలించుకునుంది, అతను తాదుపామును చూసి నట్లు దడుసు కున్నాడు. మెల్లగా ఆ పిల్ల చేతిని తప్పించి, తలగడ మీదమోచి, తలపు తెరుచుకుని బయటికి వచ్చాడు.

కామాక్షి స్వర్ణ ఆకాశి బాగానే పున్నట్లున్నా. లోపల గూడుకట్టుకున్న అపహ్యాంవల్ల, అడవాళ్ళుంటే ఆతనికి ఏర్పడ జగుప్సవల్ల అతను తనలో కలిగిన కోరిక గొంతు నొక్కితాడు.

బయటంచి చల్లగా పుంది, వదిమీద గోడకు మెల్లగా జొరగిలబడ్డాడు. మళ్ళీ విద్రలోకి జారుకున్నాడు.

అప్పుడే లేచిన అత్తగారు ఆతణ్ణి చూసింది. పూర్ణయ్య చూశాడు వాళ్ళిద్దరూ జరిగిందేమిటో తెలిక కొంచెం తికమక పడ్డారు.

కామాక్షికి మెలకువొచ్చాక ఆతను కనిపించలేదు. కంగారు పడింది. కళ్ళు నులుముకుంటూ బయటికొస్తున్న కూతురిని చూసింది రాజ్యలక్ష్మి.

తల్లి కనిపించగానే సిగ్గు పడింది.

"ఏమే మీ ఆయన బయట పడు కున్నాడేమిటి?" అనడిగింది రాజ్యలక్ష్మి.

కోకో

కామాక్షి కేం చెప్పారో తోచలేదు.

"రాతంతా ఉక్కబొప్పొందని గోల పెట్టారు. పాపం! తెల్లవారు రూమున బయటికొచ్చి పడుకొన్నట్లున్నారు...." అంది.

రాజ్యలక్ష్మి కూతురును దగ్గరకు తీసుకుని, మెత్తగా అపిల్ల బుగ మీద ముద్దు పెట్టింది. కామాక్షి సిగ్గు పడిపోతూ, మెల్లగా తొగిలి తప్పించుకుంది.

అనేక శాస్త్రీకి మెలకువ వచ్చేసింది. చల్లగా స్నానం చేశాడు. ఉప్పారో జీడి పప్పుకట్టి పెరుకుని, పళ్ళుదర్శ యిరికించి, ఆలోచనలో మునిగాడు శాస్త్రీ. ఎదురుగా కూర్చున్న పూర్ణయ్య ముఖాన్ని ఓసారి చూసి, "ఇవాళ మర్యాదాం బయలు దేరుతాను" అన్నాడతను.

పూర్ణయ్య ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. ఇంకా నాలుగు రోజులు కలవుంది గడదోయ్" అన్నాడాయన.

"కంపకేమిటి? రేపెప్పుడైనా అవసరమైతే కష్టం. వెళ్ళి కాన్సెల్ చేసుకుంటే. మళ్ళీ అవసరమైనపుడు పెట్టుకోడానికి ఏలొకుంది"

పూర్ణయ్యకేం చెప్పడానికి తోచ లేదు. లోపలకళ్ళి బాధ్యుని. కూతురిని విడిచిగా సంప్రదించాడు వార్త విన్న వాళ్ళిద్దరూ ఆశ్చర్య సోయారు. ముఖ్యంగా కామాక్షి.

ఏమైతేనేం. ఆపాట బోజనం చేసి శాస్త్రీ బయట దేరాడు.

రాత్రి వదిగంటల వేళ అతను తన గది చేరుకుని ముఖం చేతులూ కడుక్కుని, కిటికీలోంచి అదీకట్లో ఏమీ ఎరగనట్లు, నిలబడ్డ ఆకాశ వృక్షం వంక జాటిగా

దీనంగా చూస్తూ జరిగి పోయిన మోర ప్రమాదాన్ని తలచుకుంటే కూర్చుండి పోయాడు. జరిగిదంతా అతనికి ఒక కలలాగా ఉంది. కలైతే బావుండిపోను. కలకాదు. వేలికి బంగారం బటపు స్పష్టంగా, వెన్నెల వెలుగులో మెరిస్తూ కనిపిస్తోంది. ఇది కలంకాక పోవడమేమిటి? నిజమే! అక్షరాలా నిజం: తనకు పెళ్ళయింది, తను కామాక్షి మెడలో మూడు ముళ్ళు వేశాడు. ఈవిధంగా తను సతవస్త్రే పోయాడు. ఇంతే! ఈ బ్రతుకింతే!

అతని కళ్ళలో ఏళ్లు తిరిగాయి. కిటికీ అందు మీద తల పెట్టి, అతను ఊపల నందు నుంచి దీనంగా బయటికి చూశాడు.

తను వచ్చే ముందు కామాక్షి తనతో ఎదో చెప్పాలని కావశ్రయ పడింది. అందుకు తను అవకాశ మివ్వ లేదు. అపిల్ల ఏమని చెప్పి ఉండేదో: రెండెళ్ల బందె క్కుతున్నప్పుడు గదిలో కిటికీలోంచి కప్పి రోడు తున్న కళ్ళతో అపిల్ల కనిపించడం అతనికి జ్ఞాపకం వచ్చింది.

అప్పుడతనికి ఏం అని పించలేదు.

ఇప్పుడు మాత్రం మనసు చెప్పు గిల్లింది.

పాపం! ఆ పిల్ల ఏం తప్పు చేసింది? అందరిలాగా ఆ పిల్ల పెళ్లి చేసుకుంది. కాని— తనెందుకు చేసుకోవాలి!:

తాను దొర్లార్యుడు. తనకు సుఖం లేదనేది స్పష్టం. తన వల్ల మరెవ్వరికీ సుఖం లేదు. తాను దురదృష్ట వంతుడు కనుకనే అమ్మా నాన్నా చచ్చి పోయారు. తన దురదృష్టం కామాక్షికి కూడా పట్టు కోవాలా! కామాక్షి దురదృష్ట వంతురాలు కాక పోతే తానెందుకు కామాక్షిని చేసు

కుంటాడు!

కాత్రికి చాలా జారి వేసింది. తన మీద తనకే జారి వేసింది. కొంచెం కోపం కూడా వచ్చింది. అరచేత్తో నుడుచి మీద నాలుగు సార్లు మోడుకున్నాడు.

అసీసులో జనానికి కాత్రిమీద అనుమానం వచ్చింది. వారం రోజుల్లోనే కాత్రి బుగ్గలు కొంచెం నునుపెక్కాయాయి. ఎప్పుడూ హాళిలు తిండికే అలవాటు పడి పోయిన అతని నారిక కోనసీమ తిండికి పులకరించింది. విధంగా అతను అక్కడున్నన్ని రోజులూ రెట్టింపు తిండి తిన్నాడు. అదంతా రక్తమై అతనిలో కొత్త ఉత్సాహాన్ని పుట్టించింది.

పెళ్లాన్ని తలచు కున్నప్పుడు కాత్రికి కొంచెం గర్వం కూడా కలుగుతూ వచ్చింది. తన పెళ్లాం బంగారు బొమ్మ. నూటికి పదిమందిలో మాత్రం అందం కనిపిస్తుంది. చక్రాలంటి కళ్ళు, పన్నటి ముక్కు. అందమైన పెంజాయి— ఇవి జ్ఞాపకం వచ్చి నప్పుడు వెంటనే అతనికి శోభనం నాటి తెల్లవారు యామున కామాక్షి తన కంఠ పైన చేయేసుకు పడు కోవటం గుర్తొచ్చి, అతను పులకించి పోయేవాడు. ఆ వెను వెంటనే తివిలా క్రమంగా కామాక్షి వైపు ఆకర్షింపబడుతూ ఉన్నాడని గ్రహించి ఏగుంపడేవాడు. కోసంతో తల బాదుకునే వాడు.

ఆ రోజు ఆయ్యరు కంది పచ్చడి చేశాడు అద్భుతంగా ఉంది. ముద్దమీద ముద్ద తింటున్నాడు. ఎప్పుడూ లేనిది తింటూ తింటూ! నర్సరీతో వేళకోకం అడేడు.

వాడు ఆశ్చర్య పోయి చూశాడు.

ఎప్పుడూ నోరెత్తని వాడు ఇలా మారి పోయాడేమటా అని వాడికి గొప్ప ఆశ్చర్యం కలిగినట్లుంటే తప్పు లేదు.

శాస్త్రికి వెంటనే అప్పన పల్లి గుర్తొచ్చింది. ఆశ్చర్యంతో కంది పచ్చడి గుర్తొచ్చింది. అనెను వెంటనే కామాక్షి కళ్ళ ముందు కదలింది.

తను బండెక్కెటప్పుడు కిటికీ లోంచి కన్నీళ్ళిడు తున్న కళ్ళతో జారిగా దీనంగా చూస్తున్న కామాక్షి తలపుకు రాగానే అతనికి తనమీద తనకే కోపం వచ్చింది.

తను నిజంగా మూర్ఖుడు. ఒక అమాయకురాలి చునప్పుడు బాధ పెట్టే అర్హత తనకు లేదు. బంగారు బొమ్మలాంటి లార్యని పువ్వుల్లో పెట్టి పూజించుకో వలసింది బోయి. ఒట్టి పల్లెటూరి గద్దెలాయీలాగా. వడపురాని మూర్ఖుడిలాగ మనసు విప్పి మట్లాడడం చేతగతక. తొడిరాత్రి అదరంగా ఆచిమానంగా ఆత్మకల్పేషతో చేబోతే పోగొట్టి తీసుకోడానికి మనసు లేక తనెంత గొప్ప పిప్పిదం చేశాడో తెలిసి అతను ఎంగిలి చేత్తో తలబాదు తున్నాడు. అది చూసిన సర్వర్కి మరీ మతిపోయింది. తను చేపిందేమిటో తెలుసుకుని. శాస్త్రి క్షణం నితరపోయి గది గటా చేయి కడిక్కోడానికి లేచి వెళ్ళాడు.

రోజులు గడస్తున్నాయి. తెల్లవారగానే అప్పను గుర్తుంది. చీకటి పడగానే అతనికి కామాక్షి గుర్తుంది. మామగారు ఎన్ని ఉత్తరాలు రాసినా శాస్త్రి సమాధానం రాసులేదు. రాద్ధామని కూచునే సేతు రేవు రాద్ధామనే అనిపించేది.

అయినా. ఎం రాస్తామనే అనిపించేది. "నేను రాలేకపోతే మటుకు ఏమాటం దిలే అని కూడా అతననుకునే వాడు.

ఉత్తరాలు రాయటం అంది పువ్వుకోవటంలోని అందవందలు అందరికీ తెలివు మరి.

ఒక రోజు రాత్రి అతను కిటికీ దగ్గర కూచుని చెట్టు వంక చూస్తో ఆలోచించు కుంటున్నప్పుడు తలుపు తోసినట్టుని పించింది. గాలి కాటోలను తున్నాడు. ఎవరిదో అడుగుల చప్పుడైంది. అయినా ఎవరాస్తారనే అనుకున్నాడు.

"ఏవయ్యా; ఎన్నుత్తరాలు రాసినా జవాబే లేదు"

శాస్త్రి గుండె గతుక్కు మంది. చటుక్కున లేచి నుంచున్నాడు.

"ఇదేనా రావటం" అనడిగాడు శాస్త్రి.

"రావటం మధ్యాహ్నమే వచ్చింది. ముందు నా ప్రశ్నకి సమాధానం చెప్పు" అని మొరాయించాడు పూర్ణయ్య.

శాస్త్రి మ్రో మ్రో మ్రో అటా — "ఒంట్లో బావుండకా" పిళ్ళ నమిలేశారు.

"ఒంట్లో బావుండక పోతే — ఓ కార్డు ముక్కు రాయడానికేం — అన్నాయిని వంపించే వాణ్ణిగా!"

శాస్త్రికి గొప్ప అనుభావం వచ్చింది 'రావటం మధ్యాహ్నమే వచ్చింది' అన్నాడు పూర్ణయ్య. అంటే ఊరి నుంచి వరుగురైదుగురు స్నేహితులు వచ్చుచున్నారు. తను పెళ్ళయిన వెంటనే మాటామంతి లేకుండా పారిపోయినట్లు వాచ్చేసి తరువాత ఉత్తరం వత్తరం లేకుండా

మానం వహిస్తే ఇప్పుడీ పెద్దలంతా వం
చాయితీ చేసి నాకు తగిన శిక్ష వేస్తారు
కాబోయి. హోరి భగవంతుడా! నేను
దొరికి పోయాను. ఇంక ఏళ్ళు నన్ను
గోతలో దింపేస్తారు. నమ్మద్రంలోకి విసి
రేస్తారు. కామాక్షి విజయం చెప్పేసుంటుంది.
అదంటే సుకరామూ నా కిష్టం లేదని
నమ్మి వీళ్ళంతా నా మీదకి దుండయాత్ర
చేశారు అనుకున్నాడు శాస్త్రి.

“గదికి తాళం వేసి పద” అన్నాడు
పూర్ణయ్య.

గదికి తాళం వేస్తున్నప్పుడు శాస్త్రి చే
తులు వాణిశాయి.

“నేను వట్టి కులాసాగా తిరిగి రాగ్గ
లనా” అనుకుని ఏడుపు ముఖం
పెట్టాడు.

రిక్తా మీద యద్దరూ శాస్త్రి వాళ్ళ అ
పేనుకు దగ్గర ఓ యంటి దగ్గర దిగారు.
గుమ్మంలో ఒకావిడ భుజాల మీద
కొంగు కప్పుకొని నిలబడుంది. శాస్త్రిని
చూడగానే లోపలికి వెళ్ళి పోయింది.

ఆ యిల్లెవరిదో శాస్త్రికి అర్థం కాలేదు.
ప్రశ్నార్థకంగా పూర్ణయ్యని చూసేడు.

“నడవ్వయ్యా-లోపలికి నడు” అన్నాడు
గావి పూర్ణయ్య లోపలికి రాలేను.

శాస్త్రి వితుకు వితుకుమంటూ లోపలి
కొచ్చాడు. అక్కడ గది గుమ్మం దగ్గర
రైలు వెలుగులో కామాక్షి కట్టించింది.
శాస్త్రి ముఖం ఓక్కసారి ఆనందంతో
పెరిగింది. కామాక్షి! అవును. తన పెళ్లామే
అడుగు ముందుకు వేయబోయి అగి
పోయాడు

కామాక్షి ఎందుకు వచ్చినట్టు?

తనని వీళ్ళంతా నమ్మద్రంలోకి తోపే

స్తారు. తాను మురిగిపోతాడు.

కామాక్షి తండ్రి కి ప్లాను చెప్పి
వుంటుంది.

గదిలో యద్దరూ కూచున్నారు.

“మధ్యాహ్నమే వచ్చాం మేం. ఈ
గది వసారా అద్దెకు మాట్లాడారు నాన్న
గారు. మీ రా గది వాడలేసి రేపొద్దుట
సామానంతా తెచ్చే యం ది” అంది
కామాక్షి.

గది తలుపులు దగ్గరగా వేసి మెల్లగా
శాస్త్రి పక్కజేరి “ఇప్పటికయినా మీ
కోపం పోయిందా?” అనడిగింది.

శాస్త్రి వటుక్కున లేచి బయటి కొచ్చే
కాడు. బయటరుగు మీద పూర్ణయ్య
నిద్రకు జారుకుంటున్నాడు. అరికిడికి
మెల్లగా తలెత్తి. “మా భోజనాలవి
అయ్యాయి. ఇప్పుడు గదికే వెడతావు
గానీ - ఇక్కడే పడుకో లోపలికి వెళ్ళి
తలుపు గదియ పెట్టు” అనేసి, ఆయన
మళ్ళీ కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

• • •

శాస్త్రికి యిప్పుడు నడుగు రాకవల్లదా
ఇద్దరబ్బాయలూను. పెద్ద స్త్రీలు వసంతకు
కిందిచేదాని పెళ్ళయింది. పెళ్ళికి ముందు
వసంత “నే ననం పెళ్ళి చేసుకోను
మొర్రో!” అని మొత్తుకుంది. శాస్త్రి
పాపం! చాలా ఓపిగ్గ-పెళ్ళాడితే కలగే
లాభాలూ, సుఖాలూ వివరించి చెప్పాడు.
అయినా ఒకంతట ఆ పిల్లి వినలేను.
కోప్పిడి. బెదిరించి, ముహూర్తం వరకూ
గదిలో పెట్టి తాళం వేసి కడకు పెళ్ళి
చేశాడు.

ఆ పిల్లకో అడవిల్లి. రెండు నెల్లె
మనవరాలితో ముచ్చట్లాడుకుంటూ శాస్త్రి

నంతోపపడి పోతున్నాడు పాపం! అతని కిప్పుడు క్షణం తీరికలేదు. పిల్లల్ని చూసు కోవారి. కామాక్షికి కోపం రాకుండా వాళ్ళని నమస్కరించి, బట్టలు తోడిగి, వలకా బలవం యచ్చి బిడ్డకి పంపారి. కాలేజీ వడుపుల వాళ్ళని పేకకు కాలేజీకి తోలారి మధ్య మధ్య మనవరారిని ముద్దా దారి. ఇదంతా ఆయన వెనుక అదరా బాదరా రెండు మెతుకులు కలికి అపీనుకు పడగెత్తారి.

క్షణం నిలబడ్డానికి తీరిక లేని మనిషికి అలోచించడానికి అవకాశం ఎక్కడినీ సాయంకాలం బజారు వరుణ. యింటా విడ వురచాయించే మరేదయినా సమయం రాత్రి తోజనం వేళవరకూ వీటితోనే సరిపోతుంది. తోజనం కాగానే నిద్ర

కాపు కిప్పుడు ఏ పిగుడూ లేదు. జీవితం అతనితో ప్రమేయం లేకుండా దారి దారిని అది నడిచి పోతోంది.

ఎదొచ్చి ఎప్పుడైనా తాను ఒంటరిగా బ్రతిననాటి అలోచనలు జ్ఞానం వచ్చి నప్పుడు మాత్రం అప్పటి వన తెలివి తక్కువతనానికి జాలిగా నచ్చుకుంటాడు.

ఇప్పుడు రెండో పిల్లకి పెళ్ళి స. బం దాలు వెతుకుతున్నాడు కాపు. రెండో దానికి పెళ్ళయిపోతే మది మూడేళ్ళదాకా మిగతావాళ్ళ విషయంలో వాద పడనవ సరం లేదు.

ఒకనా రెప్పుడో కాపుకి కొంచెం అలోచించుకోడానికి తీరిక చిక్కినప్పుడు నన్నెందేళ్ళ వాడు తన పెద్ద కొడుకు. అలోచనలు ఏవిధంగా ఉంటాయోషని అతనికి అనుమానం వచ్చింది.

"బహుశా చాడకి నా అలోచనలు

వచ్చుండవు. వాళ్ళమ్మలాగా నాకు తెలి వయన వాడు" అనుకున్నాడు.

ఆ వెంటనే అతనికి మరో విషయం జ్ఞాపకం వచ్చింది. పెళ్ళి వాక ముందు అతను వివరీకమయిన అలోచనతో సతమతమయి పోయేవాడు. క్షణం తీరిక లేకుండా ఎవితేవితో అలోచనూ మన క్కాంతి లేకుండా పోయేవాడు. బ్రతు కంతా నిదరా విస్మయంతో నిండనట్లు. దుఃఖమే తప్ప జీవితంలో మరేం లేనట్లు అపింపేసి, అనందం అంటే భయం. వేసేసి అడవాళ్ళంటే కలిగిన అవహ్యాం వల్ల, మనుషులంటే కలిగిన ద్వేషంవల్ల మనసంతా కలపికమై పోయ్యేది. తన కత్తి సావర్ధాల మీద నమ్మకం లేని మనిషి అనందాన్ని అందుకోడానికి ముందుకు రాలేదని అతని కిప్పుకిప్పుడు అర్థమౌతోంది.

కామాక్షితో కావరం పిటాక. అంతకు ముందు కనిపించని అనందమంతా కళ్ళ ముందు పడింది. క్రమేక్కువై నా అందులో ఎంతో సంతృప్తి కనిపిస్తోంది. ఒక బార్యక మనస్థుగా కంటిక్కునిపిస్తున్నప్పుడు మనిషికి చాతకాపితనం జ్ఞాపకం రాదు. ఎదో విధంగా అసని పూర్తి చేసి కోపాన్ని తవన తప్ప మరో ధ్యానే వుండదు. సంసారాన్ని సాగరంతో ఉప మానించిన పెద్దల అభిప్రాయ మేమిటో కాపుకి స్పష్టం కాలేదుగాని, అతనికిప్పుడు ప్రపంచ సాగరంలానే ముల సంతోషా ఇన్నట్లు అనుభవం వేర్పింది.

ఇంతలా నెదురుపెనుపిస్తున్నప్పుడు కాపు గర్వంగా రొమ్ము విడమగన, ఓ పడు నవ్వు నవ్వుకున్నాడు

ఆకల శిఖరే

సైను చుట్టావున్న జనాన్ని గమనిస్తూ
ఒక్కొక్క మెట్టే మెట్లగా ఎక్కు-
తున్నాను.

మా ఎదురుగా రకరకాల వాళ్ళు
దిగివస్తున్నారు.

కొందరి చేతుల్లో బ్రా విప్లవ రుద్దు
వున్నాయి.

కొంతమంది నేరు కనక్కాయలు
నములు తున్నారు.

నలుగురు ఆడపిల్లలు కాలేజీస్టూడెంట్స్
లా వున్నారు. దాదాపు ఒకే వయసులో
వున్న వాళ్లు ఏదో చెప్పుకుంటూ కిక్కిరి
నప్పుతూ దిగివస్తున్నారు. వాళ్ళలో ఒక
ఆమ్మాయి మాతోసడిచి పైకి ఎక్కుతున్న
తాస్కరాన్ని చూడగానే 'తాస్కరం!
అంటూ దగ్గరగా వచ్చింది.

"హలో! సత్య!" తాస్కరం ఎంతో
ఆదంబరంగా, ఆ ఆమ్మాయిని చూడ
గానే కలిగిన ఆనందం దాచుకోవట్టు
చూస్తూ పరికరించాడు.

సత్య: ఆ పేరు నాకు బాగు గుర్తుంది.

మధ్యదమ్మగారి నోటినుండి రోజుకి
కేవలం రెండు మూడు సార్లయినా
వింటూ వుంటాను.

సత్య: తనసక్కావున్న ఆమ్మాయి:
తాస్కరానికి 'నా ప్రెండ్' అంటూ
పరిచయం చేసింది.

తాస్కరం. ముందు గోపాలాన్ని
సీకని, తర్వాత నన్ను పరిచయం
చేశాడు.

నాగురించి పరియం వినగానే 'ఓ,
అంటూ చూచింది. వెడల్పుగా వున్న ఆ
కళ్ళలో కుతూహలం తదంతం నేన
గమనించక పోలేదు.

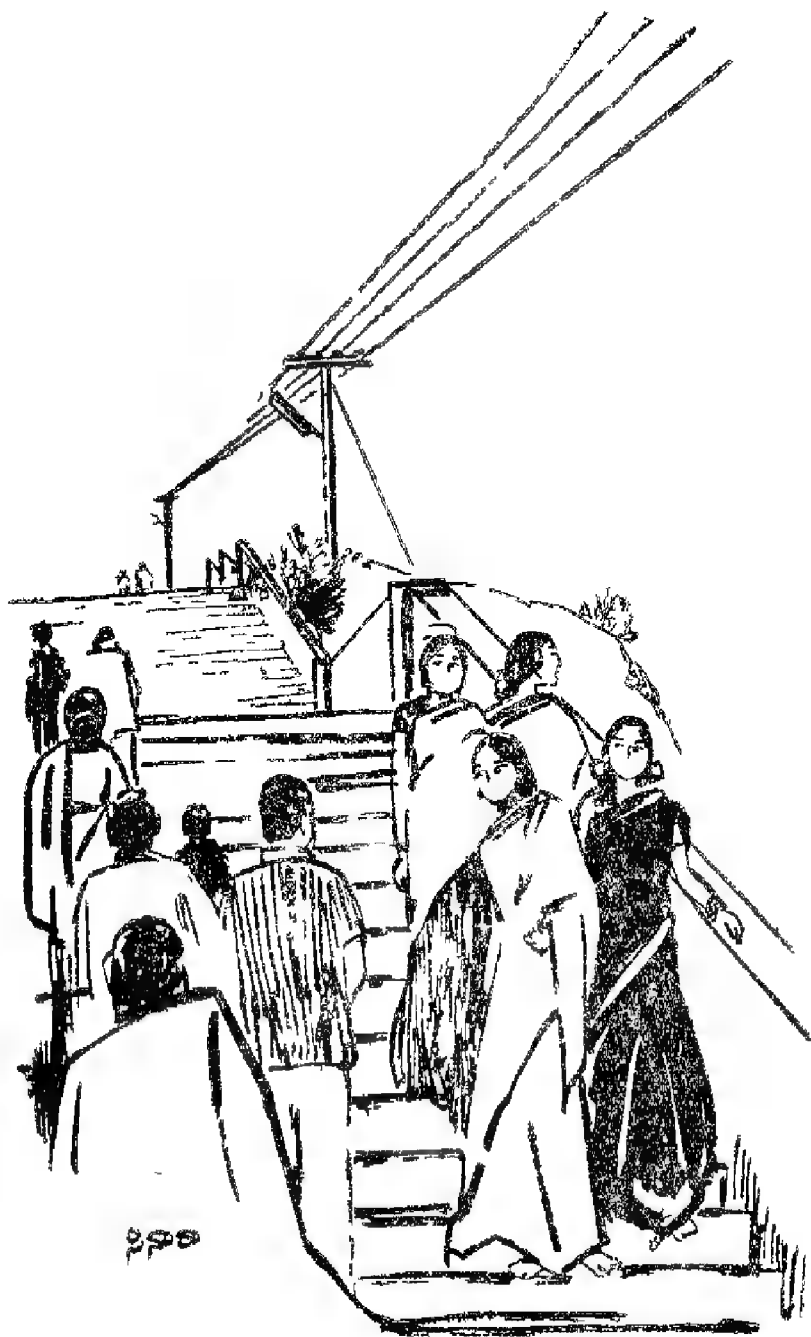
"మిమ్మల్ని గురించి అత్తయ్య చెప్పగా
విన్నాను." అంది నవస్కరిస్తూ. నేన
ప్రతి నవస్కారం చేశాను.

నా కళ్లు జీడంసేపు, ఆ ఆమ్మాయి
ముఖం మీద పరికిలనగా నిలిచి పోయ
వాయి.

అంత పొడుగు. పొట్టిగానీ విగ్ర
హం.

తెల్లటి చీర. తెల్లటి జాకెట్టు.

సీరియల్

చేతులకి తెల్లటి గజాలు తన్ను యంత
అలంకరణ లేదు. అయినా సరే. కళ్ళకి.
పెట్టుకున్న కాటుక. మదుట మీద సరిగ్గ
కన్నబొమల మధ్యపైకి వున్నట్టుగా వున్న
గుండ్రటి బొట్టు యివే యీ రెండే ఎన్నో
ఆభరణాలు పెట్టుకున్నంత కళగావుంది.

“వలదెడలంలో, చేతులు జోడించటంలో
ఎంతో పొందికతనం కనిపిస్తుంది.

“రా: మాతో కాపేపు కూర్చుండువు
గావి.” అన్నాడు భాస్కరం.

“ఉహూం. వచ్చి చాలా సేవయింది.
పెదతాం.”

మా అందరి దగ్గర ఏదోకొకటి తిను
కుంటున్నట్టు ఒకేసారి నమస్కారంగా
చేతులు జోడించింది.

సరిగా సరిపోయేది.

గోపాలం భాస్కరం యంకా ఏదో
మాట్లాడు తూనే వున్నారు.

దురంగాటాంక్ బండ్ మీద రైట్లు
మిరిమిల లాడుతున్నాయి

ఒక చేయి వెనక్కు అన్ని పరద్యా
నంగా కూర్చున్న నాకు ఆ రోజు పత్త
గురించి సుదర్శనంగారు చెప్పిన మాటలు
ప్రతి అక్షరం గుర్తుకు రాపాగినాయి.

సుదర్శనంగారు మంచం మీద నుంచి
లేవటానికి పాద్యం తాకిపోవటంతో అన్ని
పనులతోపాటు సంపాదకీయం వ్రాసేపని
కూడా నా మీదనే పడింది. పేపరు
విషయంలో అవకన్నంత ఆకాభంగం

యద్దనపూడి సులోచనారాణి

“వసాసు.”

మరుక్షణంలో నా ప్రక్క నుండే దిగి
చగ్గరూ వెళ్లిపోయారు.

మేం పైకి ఎక్కుతుండగా. నేను
వెనక్కు తిరిగి చూడకుండా వుండలేక
పోయాను.

ఎవరో మనస్సులు అడు రావటంతో
నాకు మాకు కనిపించ లేదు. అందరం
పైకివచ్చి పచ్చిగడ్డిలో కూర్చున్నాం.

పత్త. ఎంత చక్కటి పేరు; అవి
పించింది.

కాబి ఆ పేరు ఆ అమ్మాయికి తగి
వట్టు లేదు. ఆ విదానానికి. పొందికత
వానికి ఏసుకీలో. నుగుతో అయినట్లయితే

ఏమీలేదు. ఇంగు చక్కటి న గుడ్డలా. ఒక
నాడు విజంగా జ్వాలాముఖిలా వెలిగిన
పత్రిక దాకిలో పేడిచి కోల్పోయినా జనం
పూర్వపు అభిమానంతో యంకా చదువు
తూనే వున్నారు. ప్రస్తతం చేయవలసిన
కల్లా దీనికి సేరుగులు కద్దరించాకరమే.
పాత చింతకాయ వచ్చడలా. కొన్ని
సంవత్సరాల నుంచి ఒకే మూసలో వస్తు
న్న దానికి కొన్ని మార్పులు చెయ్యాలి.
ఇందులో కనిపించే విషయాలు ఎప్పుటి
కప్పుడు విశ్వసూతనంగా. సామర్య
ప్రజావీకారి కగ్గరగా వుండేలా చూడాలి.

సాయంత్రం వేళ ఎప్పుడై నా
సుదర్శనంగారి దగ్గర కూర్చున్నప్పుడు

జ ర్గి న క థ

అనాధకవచాలయంలో వచ్చిన వుద్యోగంలో యెంతో కాలం విజవలేకపోయాను. ఇంటర్వ్యూకి వెళ్ళిన నాకు గోపాలంతో పరిచయమైంది. ఉన్నట్టుండి గోపాలానికి. సుస్తీ చేయడంవల్ల ఆతపి డ్యూటీ నేను చేపట్టి ఆ విధి నిర్వహణలో నమాజందే దొంగగా ఉహించబడ్డాను

దాదాయి ఏదో సంబంధం ఉన్నదని. ఆరువేలు కట్టుం ఇస్తారని దాంతో తన బాకీ తీర్చవచ్చని ఉత్తరం రాశాడు నేను ఆ సంబంధం చేసుకోను. నీ బాకీ తీర్చలేని అసమర్థుడనే అని ఉత్తరం రాశాను. గోపాలం ఆరోగ్యం కొంత కుదుట పడింది. గోపాలం బలవంతుడమీద వివిసాహాయ గేటు కీపరుగా చేరటానికి ఒప్పుకున్నాను.

అక్కడ తలవని కలంపుగా పాతి పరివయస్సురాని శాంతి తక్షణమడిగి. ఏగుతో కుంచించుక పోయాను గత మంతా స్మృతి పథంలో తిరగిడిన మొదలైంది.

తరువాత 'శ్వాలాముఖి' ప్రతికనుండి ఇంటర్వ్యూ వచ్చింది. ఎడిటర్ ఆడరంతో ఆ ఉద్యోగం నాకే యిచ్చారు.

ఒక రోజున శాంతి నా కోసం గోపాలం ఇంటికి వచ్చి నాళ్ళ ప్యాక్షరీలో మేనేజరుగా చేరమని కోరింది. నాకు వేరే ఉద్యోగం దొరికింది మీ దగ్గర చేరలేను అని చెప్పాను. అలా అన్నందుకు గోపాలానికి నా మీద కోపం వచ్చింది. తరువాత గోపాలం ఆ ఉద్యోగంలో చేరాడు

—ఇక చదవండి.

నేను మెల్లగా యీ విషయం ఎత్తేవాడివి. ఎందుకోగాని ఆయన చప్పున నా అభిప్రాయాన్ని ఒప్పుకునే వారు కాదు. దీనికి కారణం ఎటువంటి వారు చెప్పిన విషయాలు ఒకటికి పదిసార్లు ఆలోచించి దాని లోతుపాతులు సరిచేసి పేగాని అంగీకరించని ఆయనమనస్తత్వం అచి తర్వాత తర్వాత క్రమంగా తెలిసి వచ్చింది.

ఆయన మనస్తత్వం చాలా విచిత్రమైంది.

ఏ విషయం చెప్పినా వెంటనే అంగీకరించరు. పూర్తిగా వ్యతిరేకంగా మాట్లాడుతారు. దానిలో లోటుపాట్లని వేరెత్తి చూపిస్తారు. విమర్శిస్తారు. చిరరికెప్పుడో. యికయీ యిట్టి ఒప్పించటం అసంభవం అని మనం పిఠాక చేసుకున్నప్పుడు మనతో ఏకీభవిస్తున్నట్లు చెప్పి ఆశ్చర్యపడతారు.

నత్రిక విషయంలో కూడా యిలాగే అరిగింది.

నేను చూపించిన మార్పులకి ఆయన చూపించిన వ్యతిరేకత చూపి నేను వోల్టోంచి మాటరానట్టుగా కూర్చుండి పోయేవాడివి.

ఆలాటి నమయంలో సుభద్రమ్మగారు నాకు మద్దతుగా వచ్చేది. నావైపు ఆయన తర్కాలకి ఓగేది.

ఇద్దరూ యిరువైపులు అయి వాదనకి దిగినప్పుడు నాకు అక్కడ కూర్చోవడం చాలా యిచ్చిందిగా వుండేది.

సుదర్శనంగార్కి నేను నచ్చచెప్పలేక పోయానా. సుబద్రమ్మగారు నా తంపున విలబడి. నా అభిప్రాయాలు బలపరచటంతో నైతికంగా నాకు ధృఢమైన విశ్వాసం

కలగ సాగింది.

దాంతో రాను. రాను. క్రమేణా ఏదయినా సలహా సంప్రదించుటకి ఆయన కంటే అవిడ దగ్గరకే ఎక్కువ వెళ్ళ సాగేను.

నత్రిక విషయంలో పూర్తి స్వీకారత్రయం యిస్తున్నట్లు అవిడ పదే పదే స్పష్టంగా తెలియపరుస్తూ వుండేది.

నేను = రోజు వాళ్ళింట్లో అడుగు పెట్టేసరికి తార్కా భర్తరిద్దరూ ఎందుకో ఘర్షణపడతూ వున్నాడు.

మాటలు విగ్రరగా వివిపించటంతో ముందు గదిలోనే ఆగిపోయాను.

“యంతకంటే యింకో మార్గం లేదు మరి” అంటున్నారాయన.

“మీరెప్పుడూ యింతే. నన్ను దాం పెడతేగాని మీకు ఆనందంరాదు.” దుఃఖంతో వట్టుకుపోయిన కంఠంతో అన్నారావిడ.

“నన్నేంచేయమంటావో చెప్పు.”

“మీరు నోరుతెరిచి ఆడగాలేకాచి ఎవరైనా అప్పిస్తారు.”

“అప్పా! ఆ పని నావల్లకాదు. ఇంతి వరకూ యీ చెయ్యి ఇవ్వటమేగాని మీ తినుకోవటం ఎరగదు. నేనిప్పుటికి నగం చచ్చిపోయాను. నన్నింక చంపకు.” వరండాలో విలబడి అంతరంగికంగా మన్న ఆ సంభాషణ వివరం నాకు బాగా వివిపించలేదు.

నా పులికివి తెలియచేయటానికి అన్నట్లు విగ్రరగా దగ్గను.

“ఎవరో వచ్చినట్లున్నారూమాడు.” అన్నారాయన.

అవిడ బైటకవచ్చేలోపలే నేను లోప

జేతనిండా మురేకి ఉండనుకొండి.

వింకాపొడున్నించవలె తలక్
మాలిన జేయలేదు

లకు అడుగుపెట్టాను.

“రవి” నన్ను చూడగానే చెప్పి.
అవిడ నావైపు నడిగా చూడకుండానే
లోపలకు వెళ్ళిపోయాంది.

నేను లోపలకువచ్చి ఆయన ముఖం
పక్కనవున్న కర్మిలో చూర్చున్నాను.

ఆయన ముఖం కోపాన్ని నిగమింపు.
కున్నట్లుగావుంది.

నన్ను చూడగానే బలవంతంగా చిరు
నవ్వు తెచ్చిపెట్టుకుంటూ “రా. కూర్చో.
ఏమిటి వికేషా?” అని అడిగారు.

“కెమెరా తీసుకువెళ్ళడానికి వచ్చాను.”

“కెమెరానా? ఎందుకు?”

“పదివుంది. కొన్నిరోజులు తీసుకో
వాలి.”

“అ అయ్యేరాతేరు.” అన్నారు నేలితో
చూపిస్తూ.

నేను తిరిగి చూసాను. నా వెనకే
వుంది అయ్యేరా.

రేడియో తలుపులు తీశాను.

అందులో బిర్రెన టీపెట్టు. దీన్నడు
పేట్టు ఏవో పుస్తకాలు. బాటిలోపాట్టు
పక్కన కెమెరాకూడావుంది.

“రేపు సాయంత్రం తెచ్చియిస్తాను.”
అన్నాను.

ఆయన తలవూపాడు.

కామూలాగా అయితే నుభ దమ్మగార
నన్ను చూడగానే అప్యాయంగా కళ్ళ
చుట్టలు వేసినట్లు ఏదో ఒకటి మాట్లాడేది
ఈరోజు నన్ను చూడగానే లోపలకు

వెళ్ళిపోయిన అవిడ వదిలి ముషాణ అయినా బైటకారేదు.

వాళ్ళదో చాలా ముఖ్యమైన విషయం మాట్లాడుకుంటున్నట్లున్నాడు. నేను మ్యూదలో అడ్డువెళ్ళాను.

అందుకే అచ్చే జావ్యం చేయకుండా 'వస్తాను' అని చెప్పి బైటకి వచ్చేశాను. నేను వరండా దాటుకుండగా లోపలి నుంచి అవిడ స్వరం వినిపించింది.

"రవి వీడి?"

"వెళ్ళాడు."

"అదేమిటి! నేను బీపెట్టాను."

"అది ఎవరికి తెలుసునంటావు?" కోపంగా వినిపించింది ఆయన స్వరం.

నేను ఒక్కక్షణం ఆగాను.

ఆ యింటికేవలనే అవిడచేతోచేసిన బీ కాగి వెళితేగానీ నాకు వంతెనపైగా అవి పంపించదు.

తిరిగి లోపలకు వెళదామా అనిపించింది.

మళ్ళీ విరమించుకుని బైటకి వచ్చేశాను.

దబాబుకి వచ్చి రివ్వకొన్నాను.

నానాయక్ లో ఎప్పుడో పాతది ఒక తెమెరా వుండేది. ఏన్నికి ఫొటోలంటే తగవనిపి. రివ్వకొచ్చింది రకరకాలుగా పిల్లలందిరినీ నాచేత ఫొటోలు తీయించేది. తిర్లత నేను కాలేజీలో చదువుకునే

టప్పుడుకూడా నా పెండ్యకి. తోటి వాళ్ళకి తెమెరా తెచ్చి నేనే ఎక్కువగా ఫొటోలు తీస్తూవుండేవాడిని

మాఫాళ్ళో పెళ్ళి. పేరంటం. ఏ నంద్యం వచ్చినా నన్ను ఫొటోలు తీయటానికి రమ్మనవని కబురు చేసేవాళ్లు.

దాంతో బాబాయి నన్ను అప్పుడప్పుడూ వ్యంగ్యంగా ఫొటోగ్రాఫర్ గారూ అవి పిలుస్తూ వుండేవాడు.

ఒకసారి బాబాయి ఒంటి మీద చొక్కాలేకుండా వెల్లకిలా వడుకుని. నోరుతెరిచి, కళ్ళు సగం తెరిచినట్లు కోడి విద్ర పోతున్నట్లు గుట్టపెడుతుండగా ఫొటో తీశాను.

ఆయన ఫొటో పిల్లలెవరో చూపి 'నాన్నా! ఆన్నయ్య పిఫోటో తీశాడు. ఇదుగో' అంటూ యిచ్చేవారు.

ఆ రోజు నేను ఇంట్లో అడుగుపెట్టగానే ఆయన తిట్టిన తిట్లు జన్మలో మర్చి పోలేను. హిరణ్యకశిపుడు అవతారం ఎత్తాడు.

ఆ తర్వాత చాలా రోజులవరకూ ఆ ఫొటో తీసిన కోపం మనసులో పెట్టుకుని నన్ను చీటికి మాటికి తిడుతూనే వుండే వాడు. ఆ రోజుల్లో తమాషాగా. అల్లరి చేసినట్లుగా నేర్పుకున్న ఆ ఫొటోగ్రాఫే యానాదిలా నాకుత్తికి పువయోగవదు కుండని కంఠోకూడా అనుకోలేదు.

రచయిత: చాలా మంది ప్రచురణ కర్తలకి నా మీద ఒకే విధమైన అభిప్రాయం ఉండేయి.

పైసాకుడు: అంత దైర్యంగా ఎలా చెప్పగలుగుతున్నావ్!

రచయిత: అ! ఏమింది. నేను పంపిన కథలవి వదిలి వత్రికలవారు పదిలంగా పిప్పి పంపించేవారు.

కమెరా తీసుకుని సరాసరి కూలిపేటకి వెళ్ళాను. అక్కడున్న మురికిగుంటలు, ఇరుకునందులు, చీమిడి ముక్కులతో దిగంబరంగా తిరుగుతున్న చిన్నపిల్లలు, నరైన ఆహారంలేక బొమికలు పొడుచుకు వచ్చినట్లు యింటిముందు కూర్చున్నవన్న పృథ్వులు, చాలీచాలని బట్టలతోవన్న అడవాళ్ళు, వీటన్నిటిని మంచిమంచి కోణాల్లో పొటోలు తీసుకున్నాను.

ఏ విషయం గురించి అలానా లోళ్ళకు కట్టినట్లు చెప్పాలంటే ఆ విషయం తన్నుడి వున్నట్లు చూపిస్తే సరిపోదు.

దాని పక్కన స్టూర్లకి వ్యతిరేకమైన విషయం విలబెట్టాలి.

అంటే తెలుపు ప్రత్యేకత తెలియాలంటే దాని సరసన నలుపు విలబెట్టాలి. ఆలాగే మంచి గురించి కీర్తించాలంటే చెడుని చూపించాలి.

ఆ విధంగానే చారిత్ర్యంకూడా

చారిత్ర్యం సరసన ఐక్యర్యాన్ని చూపిస్తే దర్శిద్దంలోవున్న జోత, అకాంతి, దురద్భిష్టం హృదయావికీ హత్తుకుపోయేలా కనిపిస్తాయి.

అందుకే వీలతోపాటు, ఇంకాకొన్ని పొటోలుకూడా సేకరించాను. అవి అందమైన పేడలు, ఖరీదైన కార్లు, మనుష్యులకంటే ఏపూగా, బలంగా పెరిగి పొగరుగావున్న కుక్కలు, కూర్చుంటే లేవలేక, లేస్తే కుర్చోకేన్నట్లున్న గుండ్రటి అకాదల్లోవున్న వేషమ్యులు, ఖరీదైన బేలంతో, చీరంతో నాటిబాగంతో, కళ్ళకి కూలింగ్ గ్లాసెస్ తో, అదునాకనంగా, అందంగా, ఐక్యర్యానికి అణచి యింతవున్న అడవాళ్ళు ఇవికూడా

సేకరించాను.

“యదీ మనదేశం” అన్న పెద్దపెద్ద అక్షరాలతో హెడ్డింగ్ పెట్టాను.

దానికింద యీ పొటోలు జతచేసి ప్రచురిస్తూ ఒక వ్యాసం వ్రాసాను. ఆ వ్యాసంలో, యిదేశంలో చదువుకున్న వాళ్ళకి, సామాన్యకరగతి వాళ్ళకి జరుగుతున్న అన్యాయాలు, సంఘంలో వరపతి లేని వాళ్లు పడే అనస్తయ, దబ్బులేని వాళ్ళు పడేదాఖలు వాడియిన పరాకాష్ఠ, పెద్దద్యోగం మూలంగా నేను వదిల పేదనంతా అక్కడ తీర్చుకుంటున్నట్లుగా వ్రాసాను.

ఈ వ్యాసం చాలామందికి నచ్చుతుందని నాకు నమ్మకంగా తెలుసు. ఎందుకంటే నా చుట్టూరా యీ సంఘంలో నాలాటి వాళ్ళు చాలా మంది ఉన్నారని ఎవరికీ వారే దీన్ని తమ జీవితానికి అన్వయించుకుంటారు.

ఇంకావున్న వాళ్ళ గురించి.

వాళ్ళకి కోపం వక్షేరావచ్చు.

కానీ సామాన్యమూల వడివున్నట్లున్న యీ పేదరు వాళ్ళ వృష్టికి, అందుతుందని నేను నుకోను.

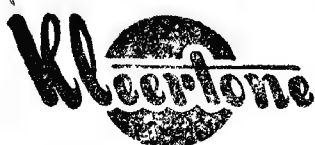
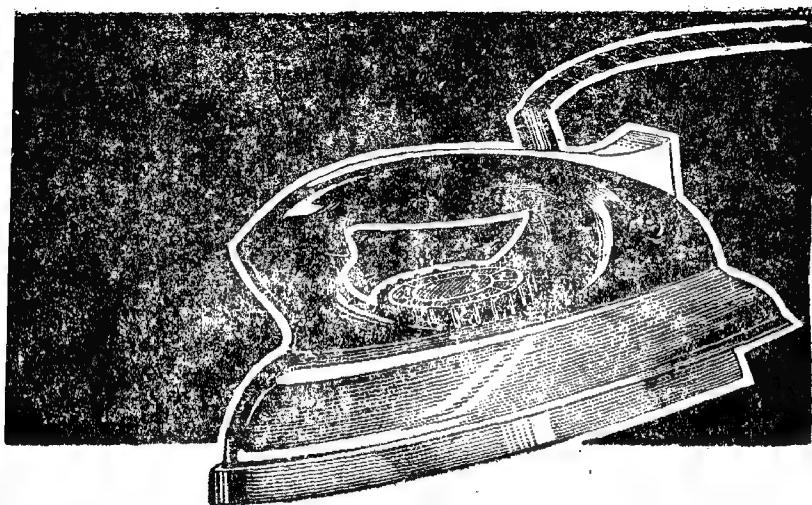
ఒకచో అందినా మంచిదే.

ఒక్కోసారి అందడం కూడా మంచి పద్ధినికే.

వ్యతిరేక సమ్యులేషన్ పెరగాలంటే సదో ఒక సెన్సేషన్ రావాలి. అది తీసుకు రాగలగాలి.

నేను యీ వాన్యం వ్రాస్తున్నట్లు యదర్థనంగార్పిగాని. సుఖద్రమ్మగారికి గాని చెప్పలేదు.

ఇది నా మొట్టమొదటి వ్యాసం.

క్లీర్ టోన్ ఆటోమేటిక్ ఇస్త్రీ పెట్టె వాడి విద్యుత్తు పై శిశు తగ్గించుకోండి

ఎగ్జిరియర్ ఆటోమేటిక్ ఇస్త్రీ

- 230 / 250 వోల్టులు ఏ సి గాని లేక ఎ.సి/డి.సి ల పై గాని పనిచేస్తుంది,
- 800 వాట్లు కలిగి
- 2.7 కిలోగ్రాముల బరువుగలది.
- ఇస్త్రీ పెట్టె అంతా సమానంగా వేడెక్కుతుంది.

క్లీర్ టోన్ — సాటి లేని
విద్యుత్ ఉపకరణాలు

నేషనల్ రేడియో & ఎలక్ట్రానిక్స్ కం. లిమిటెడ్

(జనరల్ రేడియో & ఎలక్ట్రానిక్స్ డివిజన్)

బొంబాయి • కలకత్తా • ఢిల్లీ • మద్రాసు

ULKA-KLI 75

వత్రిక పర్కులేషన్ పెంచటానికి
నేను మొదలు పెట్టిన మొదటి ప్రయత్నం.

వత్రిక ప్రాంతము వచ్చింది.

పేసర్ తీసుకుని పేజీలు తిప్పకుంటే
నా చేతులు వ్యర్థంగా కంపించాయి.

తను జన్మ యచ్చిన మొదటి కుమారుని
చూసుకునేటప్పుడు శ్రీ బొందే అకుమారి
యిలాగే వుంటుందేమో అనిపించింది.

ఆ వ్యాసం నేను వ్రాసినట్టుగానుండా
అప్పుడే చూస్తున్నట్టుగా. నాకు బొత్తిగా
గిట్టని విరోధి ఎవరో వ్రాసినట్టుగా.
పూర్తిగా విమర్శనా దృష్టితో చూసు
కున్నాను.

పర్యాలేదని పించింది.

పాఠ్యంతం సుదర్శనంగారి దగ్గరకు
వెళ్ళాను.

ఆయన అప్పటికే యీ పేరు
చూపేసి వుంటారు.

ఆయన మెచ్చుకున్నా. మెచ్చుకోక
పోయినా నా వనిలో నాకు సంకృప్తి కని
పించింది. ఆయన చూపించడోయే లోపాలు
ఎన్నిదో నాకు ముందే తెలుసు కాబట్టి
ఒకపేజీ ఆయన బాగాలేదన్నా నేను అదై
ర్యపడకూడదు. విరుత్తాహ పడకూడదు.
అనుకుంటూ నన్ను నేనే వెన్ను తట్టి
రై ర్యం చేసుకొంటూ వెళ్ళాను.

ఈ సమయంలో అవిడ లోపల
ఎక్కడో పనిచేసుకొంటూ వుంటారు.

ఆయన బెడమీద నుంచి కదలలేడు.

అందువలన సాధారణంగా తలుపు
మూసేవుంటాయి.

నేను కాలింగ్ బెర్ నొక్కాను.
బదులిముషాల్లో తలుపులు తెరు
కున్నాయి.

తలుపు తీస్తున్నది అనిదే అన
న్నాను. మామూలుగా పరికరింపుగా
వాడైన కిరుసవ్వ నవ్వాను.

కానీ తలుపుతీసి నా ఎదురుగా
బిడింది అవిడ కాదు సత్యవతి.

లోపలకు అడుగువేయబోయిన నే
ఆగిపోయాను.

ఆ అమ్మాయి కూడా బహళా నేన
వుంటానని అనుకోలేదేమో ఒక్కక్షణ
అలాగే నిలబడిపోయింది.

వెడల్పుగా. విర్యం
వున్న ఆ కళ్ళలోకి చూస్తున్న
ఒక్క నిమిషం నన్ను నేనుచుర్చిపో
వట్టు నిలబడిపోయాను.

“ఎవరమ్మా వచ్చింది?” యింక
లోపల నుంచి వినిపించింది.

“వస్తున్నా మామయ్యా!” ఆ
సత్యవతి “రండి లోపలకు.” ఆ
లోపలకు వెళ్ళింది.

“ఎవరమ్మా?” ఆయన అడగ
చుళ్ళి వినిపించింది.

“ఆయనే మామయ్యా!”

“ఆయనంటే?”

“తను.”

“నే నివాళి నుండి సందెములు కట్టడం మానేస్తున్నావోయీ!”

“అలాగని గ్యారంటీ ఏమిటి?”

“ఎంతెంత సందె?”

“తనా తనెవరమ్మా?”

నేను లోపలకు వెళ్ళాను.

అయన వన్ను చూడగానే, ‘నువ్వా’

అన్నాడు.

నేను వెళ్ళి లోపల కూర్చున్నాను.

అయనకి కాస్త స్వస్థత చిక్కినట్టుంది.

లేచి కూర్చుంటున్నారు.

అయన మంచం వక్కని డివిల్ మీద
పేవర్ వుంది.

అది మదతపెట్టిన తీరు చూపే చదివి
పెట్టినట్లే వుంది.

కొద్దిసేపు ఆయనేం చెప్పలేదు.

నేను కూడా ఏమీ అడగలేదు.

“సత్యా: ఆపి పెట్టు తిర్లి.” కేకవేసి
చెప్పారాయన.

“అమెలేరా మింట్లో?” అన్నాను

“కట్టకి వెళ్ళింది యిప్పుడే
వస్తుంది.”

అయన పేవరు చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

నే సనుకున్నట్టే అయింది.

పేసర్ లో వున్న నా వ్యాసం నంగతి
ఎత్తకుండా అక్కడక్కడా వున్న అమ్మ
పొరపాట్లు గురించి సరిగ్గా కన్పించని
ఎక్కడైకొమెంట్స్ గురించి వ్యాఖ్యానం
ప్రారంభించారు.

అయన భోరణి నేను అనుకున్నట్టే
వుండటంవల్ల నాకే మంత విరుత్సాహంగా
అనిపించలేదు.

ఎలాటి అద్దు ప్రశ్నలూ పేయకుండా
చింటూ కూర్చున్నాను.

ఇంతలో అమె వచ్చారు.

నన్ను చూడగానే వచ్చావా నువ్వు.
“అపిసుకి ఫోన్ చేశాను 5 కోసం”
అన్నాడు.

అయన ఎక్కడ మంచంమీద
కూర్చుంటూ పేవరు చేతికి తీసుకొని
నా వ్యాసం వున్న పేజీలు తెరచి చెందిన
దాన్ని గురించి చెప్పసాగారు

అవిడమాటలు వుత్సాహంగా ప్రశంస
పూర్వకంగా వున్నాయి. “నాకు తెలుసు;
అది పొగడ్త కాదు. ఇంకా. యిలాగే
ముందుకు సాగిపోవాలని ప్రోత్సాహం.

పొగడ్తకి, ప్రోత్సాహానికి గల తేడా
నాకు తెలుసు. నాలో ఆసక్తికి, వుత్సాహా
నికి రెక్కలు వచ్చినట్లు అయింది.

నాలో ముద్రమృగారు చూపిన
సమర్థత ఆయనకి అక్షరాలా ముజావు
చెయ్యాలి అనిపించింది.

“రవీ యీ హెడ్డింగ్ యిలా ప్రతి

??|| చదివారా ??||??

భామిని
భామిని
భామిని

సాహిత్య కథల మూలపత్రిక

విజయవాడ మా. 1, సూర్యవంశి కాలనీ/అర్ధ
అర్ధ సూర్యవంశి కాలనీ-5
విజయవాడ లోని పోస్టు ఎంపిఎస్ కార్యాలయం

సంపుట 24 భామిని 17 మార్చి 2017 422 పేజీ

‘మీ మామగారు ఆవులి పే (పేగులైక్క పెడారబోయి):’

‘అలాగా! అనలు నేను ఆవులి పేగా!’

వారం ఏదో సమస్య మీద వరసగా వచ్చేలా చూడు.” అన్నారావిడ.

నేను తల వూపాను.

ఇంతలో సత్యవతి కాపీ తెచ్చి మా ముగ్గురికీ యిచ్చింది.

“నువ్వు ఏం కా వెళ్ళిపోలేదమ్మా:” అన్నారావిడ.

అవిడ కంఠంలో అస్థాయిత తొడి కినలాడడం నేను గమనించకపోలేదు.

“లేద తయ్యా! నువ్వు వచ్చేవరకూ వుండామనుకున్నాను.” ఎంతో అజకువగా అంది సత్యవతి.

“ఇతను తెలుసా? రవి?”

సత్యవతి తెలుసునవ్వట్టు తలూపింది.

“మా పేనకోడలు సత్య.” అవిడ నాకు సరివయం చేసింది.

నేను తెలుసు నవ్వుట్టుచూశాను.

సత్యవతి అక్కడే మాతోపాటు కూర్చుంది.

మా ప్రసంగం ప్రతికవైపు మళ్ళింది.

ముగ్గురం దాని బాగోగులు గురించి వర్ణిస్తున్నట్టుగా మాట్లాడసాగాం.

సత్యవతి పేపరులోకి చూస్తూ కూర్చుంది.

ఒకటి రెండుసార్లు నాకు తెలియకుండానే నా దృష్టి ఆ అమ్మాయివైపు మళ్ళింది.

తం దిండుకుని పేపరులోకి చూస్తున్న

కోణి

ఆ ముఖం వక్కునుంచి చూస్తుంటే, నునుపైన ఆ చెంపలు, వాటి నాజాకుతనం గమనిస్తే, గులాబీ రేకుల్లోని మృదుత్వం గుర్తుకు వస్తుంది. నేను చదువుకునే రోజుల్లో అందమైన ఆడపిల్లలని చాలా మందిని చూశాను. వున్న సౌందర్యం వేయరెట్లు ఎక్కువగా కప్పించేట్టు చేసుకోవటంలో చతురులు.

చీర పింగాణిండుకోవటంలో, నేగలు అలంకరించుకోవటంలో వ్యాకకున్న నైపుణ్యం సాటిలేది.

అందమైన అడవిల్లర్ని చూడగానే ఆ అందం నస్తుతం; ఆ అమ్మాయిదో లేక అలంకరణ పల్ల వచ్చిందో యిట్టే చెప్పగలను.

సౌందర్యపరులైన ఆడపిల్లలని చాలా మందిని చూశానని అనుకుంటున్న నాకు సత్యవతిని చూడగానే యింత అందమైన కళ్ళు యింతవరకూ ఎక్కడా చూడలేదని పించింది. వెదల్చుగా వున్న ఆ కళ్ళని చూడగానే విర్యమైన సరోవరాని గుర్తుకు వస్తాయి.

మనకి తెలియకుండానే యింకోసారి వాటివైపు చూడాలని ఆసక్తికలుగుతుంది.

బహుశా ఆ ప్రత్యేకత వాటిల్లో వున్న విర్మలత్వం అయివుండాలి.

(సశేషం)

యం.రామకృష్ణ
రచన.

కృష్ణ

సమ్యక్సాపికి విందు మనసుకి వడమ పాయలు గట్టి పాం పెల్లుకలాదేవుడి గుడికి సోపానపత్రికి మధ్య దైరీ పారం మిక్కి బాతు మధ్యకరగతి వాళ్ళకి పాలు నద్దుబాటు చేస్తుంది.

పొద్దు కూకతోంది. ఆరు గంటలయినా సురసుర మే నెల ఎండ బంతి వువ్వలా. పాదాజీలా వచ్చి వచ్చగా ఎర్ర ఎర్రగా చెంపలు పాలుగొనితోంది. మనగ మనగగా మనసులో మెదిలే దేవుడి కోసం. మమకలు పెంపికొన్న దేవుళ్ళ కోసం గుడికి. ఆసుపత్రికి వస్తూ పోతూ దేవుళ్ళదే భక్తులతో. బంధుజనులతో కోలాహలంగా ఆ వీధి వల్లెటూరి సంతలా వుంది.

నిద్రాహారాలు మాని. మతులుపోయి యింట్లో పిల్లలందరూ పరీక్షల బీకా హంట్ యెవరి పట్టుకు వాళ్ళు దిమికాలంతంత పుస్తకాలు ముందుంచుకొని నవరి మింగేస్తున్నారు. గుక్కెడు కాపీ తాగదామని అపీయనుంది అవురావురు మనోనే యింట్లో పాలచుక్కలేను. పోనీ మొహం తడుపుకుందామంటే కోళాయి లారేదు. వీడచుక్కలేదు. కుర్రాళ్ళెరూ నా యిబ్బందులు పట్టించుకునేటట్టు లేదు. టబ్బలేనా మార్చుకోకుండా పాలసీసా పట్టుకుని కాగీడ్చుకుంటూ యీసురో మంటూ బయల్దేరేను. అప్పుడే క్యూ పెరిగిపోయింది. అంతో యంతో మదత వంగకుండా పీటుగా రాబు నడిగానే వున్నాను. కర్మ అనుకుంటూ తోకలో తిల్లి వెండ్రుకలా నేనూ నిలబడ్డాను.

అంగీద. జేబుల్లో ప్లేక్ పరులూ. పిచురేగిన కాలర్లు. బటన్సులేని చొక్కాలు

మానికల నంటాములు మానిన గడ్డాల అరిగిన చెప్పులూ చరిగిన బూట్లు కంపు కొడుతున్న పేజోళ్ళు. అంతా ఆ క్యూతో విలబద్ధ వాళ్ళంతా. అంతో యంతో రడు వుకున్న వాళ్ళు. నొకరీలు వుద్యోగ సద్యోగాలు వెలగబెడుతున్న వాళ్ళు. నెం జీతాలతోబాటు సినరో కొనరో కిన్నీలు కొడుతున్నవాళ్ళు జానా బెత్తెడు మహా జనులు. జాతి వెన్నెముకలు. సర్కసులో బహున్ తొడక్కునే కోటుమీద రంగు రంగుల మాపికల్లా వుచ్చారు. చలన కిళ్ళ లోంచి చందమార్తాండరిని తేరిపాత చూసి విబ్బరపడిపోతున్నారు. చిలికిన వేలకి. ఉంగరం వేలకి నడుమ పాపీ దక్కను సిగరెట్టు పిలబెట్టి పాచుపాలా నిడికిరి విగింది చమ్ములాగే తన్న యక్కలలో చిన్న యానందాన్ని చవి జూస్తూ నంబి పడిపోతున్నారు. అంతలో అంత. ముప్పిగిల పేజీ వంతుకుని పేసరు వదువుతూ. వుంతుంది గురగురలాదే పెరిగిన గెడ్డాలను తడుముకుంటూ డ్రెబుక్యాన్ని. అరాచకాన్ని బాతులు తిడు తున్నారు. దొడి వ్యవస్థని విడేశాంగ నీతిని ఏకీ పారేస్తున్నారు. గరిస్తూ గాంధ్రుమంటూ. ఓండ్రపెడతూ. పకీ లిస్తూ. బాకరిస్తూ. హంకరిస్తూ. గుమస్తూ చీవరిస్తూ. ముక్కుతూ మూడుగుటా పాలవాడికోసం అందరూ తహ. తహ లాడిపోతూ ఎడరు చూస్తున్నారు.

కిళ్ళి ఓడిమిద లల్లి సోనాలు. కుయ్యో కుయ్యోమని ప్రాణాలొడిలేస్తున్నాయి. ఆ మొర వివరిదకుండా గుడిలో గంటలు బంగు బంగుచని చెవులు హోరెత్తిం చేస్తున్నాయి. పెద్ద రింగు చుట్టూ చిన్న

చిన్న రింగులు గిరించి జోడించి గట్టు
గట్టుమనిపిస్తూ. యిగల్పి తోడుకుంటూ
వేరుపెనగవప్పు. పిదతకింద వప్పు
అమ్ముకుంటున్నాదొకడు. గుడి చవటా
మీదే పొట్టుపొయ్యి. బొగ్గుల కుంపటి
పెట్టుకొని వేడి వేడిగా చేగోడియా. పును
జీయా వేసి బేరాణ రాబట్టుకుంటున్నా
డింకొకడు. నాజగు సైకిలు చక్రాలు
చేర్చి గుమ్మటం చేసి విజయలలితా,
హెరెన్. వెంకట్రవణమూర్తి పోలోలు
తగిరించి. పోషిచేసి. గేసుపొయ్యి పెట్టి
అందులోనే మసాలా కోడిచి. కబోడిచి
పోమాసాలూ రిడీమేడుగా వేడి వేడిగా
వేస్తూ వేయస్తూ. వచ్చి వచ్చి బలాడీలూ
బంగళాదుంప మసాలా కర్కా కుత-కుత
వుడికిస్తూ. మును మును లాడించి పోటీ
పెట్టేడు మెకకువలెరిగిన పిండివాలా.
ఒకడు గరిచి. మరొకడు అడ్డుగరిచి
తప్పుతూ బెడిండుకుంటూ కారకార
చూసుకుంటున్నారు. దూకటిలు చేసి
యిక్కకి తిరిగిపోతున్న మెకాచిక్కులూ.
ఒక కలాపీయి. గనకొట్టి అలంపొయిన
రిజ్జానాళ్ళు పోతూపోతూ మన్నలో అగి
మోకాళ్ళమీద కూర్చుని వేడి వేడిగా
నోరురుకొంటూ తింటున్నారు. నడి
రోడ్డుమీద బచ్చాలు. గోళలు అడుకుం
టున్న కుర్రాళ్ళు వప్పులూపకోడిచి కొను
క్కుంటున్నారు.

కడుపులో అకణన్నా జేబులో రూక
ల్లేక....పాల టిక్కెట్టు మిగిల్చాపై సాతి
కాకాలేక....చిల్లర మల్లర కల్లర బచ్చు
లకి అవసరమని సాహసంలేక....కొను
క్కోలేక కడుపు కట్టకోలేక....వాననల్ని
వేస్తూ. గుటకలు మింగుతూ కొందరూ

....దబ్బున్నా వరువుకి తయరేడి
కొందరూ....ముందుకి రాలేక వరసలో
కుదురుకోలేక గిరిగిరి తన్నుకుంటున్నారు
క్యూలో....పాల లారీ యెప్పుదొస్తుందా.
గుక్కెడు కాఫీ యెప్పుడు దక్కుతుందా
అని విరివిరిలాడి పోతున్నారు. ముందు
వాదో వెనకవాదో వకోడియేనా కొనక
పోతాడా మర్యాదకోసం ఆపరు
వెయ్యడా అని నీళ్ళు వచ్చుతూ అక
చూపుడు చూస్తున్నారు.

“బాబూ నాయనా ఒక్కగా
నొక్క కొడుకుబాబూ....నచ్చిపోతున్నాడు
మందులేక నచ్చిపోతున్నాడు నాయనా....
గోపాలాన్నటల్లో వడుపుడు....యార్చి
పారేస్తారట....వాన్నా మందుకొడుక్కు
రమ్మన్నరు అయినా రూపాయలు
వచ్చాయి....అరురూపాయలంత సన్నేసావు
అరు పట్టి వచ్చిరు మందుల సాపులో.
ఒక్క రూపాయి నద్దండి బాబులూ. అవకా
పిల్లి చూచి. గుండెల పచ్చకుమంటూవురో
చేసినాను పూరుకానూరు. డిక్కు మారిం
దాచ్చి. నాజగున్న మింగేపీను. నా
నుండిపోనను ... యాదొక్కడే బతి
కున్నాడు బాబయ్యా...” అంటూ మోషా
స్పటిల గేబులోంచి యాదురు గలిలా
దూసుకొచ్చిందో అడమి. పిడిపోతున్న
జాత్తు వేలు ముడివేసుకుంటూ.

అందరూ అటువేపు తిరిగేం. రేగిన
కోకంలాగ. చెలరేగిన దుబంలాగ.
పిడివగట్టివ వేకనలాగ. కల్లగా పొట్టిగా
వుండి. పిడివయసులో వుండి. ముతక
వైసు కోరా గుడ్డ కోకలా చిట్ట బెట్టు
కుండి.

“ఒక్కడే వేన చెగిరిపోతంది నాయనా

నారా... రచ్చించండి... నా పెళ్ళిచాల్సి
మీ పెళ్ళిలు తురతాను... మీ యింట్లో
అంట్లతోపాటే మీ రుణం తీర్చుకుంటాను.
ఒక్క రూపాయి సద్దాది నానున్నాయనా.
నన్నీ మీ కడుపున పుడతాను. నా బులో
దివి బికించండి బాబూ... కడుపుకోత
బిరిచలేను తండ్రీ... నాన్నా ఒక్క
రూపాయి... తలో పదిపైసాలు సాలు
బాబూ... అయింటి ఆడకూతురీ... దయ
తల్పండి... ఆపదకాయండి బాబూ...
రూపాయ... ఒక్కరూపాయ... నా
కొడుకు... ఒక్కగనొక... కొడుకు...
అంటూ గుండెల్ని కోరేస్తూ, కడుపు
దేవేస్తూ బెక్కి బెక్కి ఏడుస్తూంది. కాళ్ళూ
వేళ్ళూ బిరుకేసింది.

యంగీకరించే బిరుకడపు స్టేక్ పర్చు
రికి జేబుల్లేవు వున్న జేబుల్లో డబ్బుల్లేవు
వున్నా వివర్యానికి చెయ్యాడదు మన
సుంది. లేమిలో కరుకుదేసింది. చేతగాక
వెక్కిరించింది.

“తండ్రీ లేదా?”

“గొజినేక గుంటలు కల్లు తేలేస్తే...
గుండి బేరెత్తి పరారైపోనాడు. ఆడు
డింటే నాకీ పాల్గొండకు నాన్నా...”

“అలా చెప్పు... అదీ సంగతి.”
అని ఆదోలా వేషేదో పెద్దమనిషి
కూర్చో చెవలె తుడుకుంటూ.

“అనయన్నాడా అని.” అన్నాడు నా
ముందున్న వాడు పెద్ద జోతు వేసినట్టు
తనలో తానే నవ్వేసుకుంటూ.

కుప్పలా కూలిపోయిందా ఆడకి.
రోషంగా చూసింది. యివిన పులిలా
గుర్రుపెట్టింది. దిక్కుమాలి అసహ
యంగా పుసురుంది

పరువుకోసం శనివారాని చేస్తూ,
గుట్టుగా చాలి చాలని బ్రతుకుల బ్రతుకు
తున్న చదువులూ, పుద్యోగాలూ, హోదా
అంతస్తూ నన్నీ మేలిమునుగులు. విజాన్ని
మావచియ్యవు. లేమిని అంగీకరించ
వియ్యవు. తిరగబడే మనసుని తొక్కి
పారేసి అంకూ పొంతులేని ఆలోచ
నల్లో ముంచేస్తాయి.

“అన్నత్రీలో మంచివ్వరా? యిదెందు
కుకొనుక్కోవాలి? అలా అయితే దగ్గును
పత్తేవింటి నా మొహం అంతేవందీ...
పేదవాళ్ళంటే సాక్షాం.” అన్నాడు
కూర్చో మరొకడు మొహం చిట్టించి
విచారాల్లో దిగుతూ.

“స్టోరులో పూచే యిస్తారు. నను
యాని కుందొమ్మా?” అన్నాడింకొకడు.

“ఉండకే వవుతాయా? గవర్న
మెంటాన్నత్రికవా?”

“ఎలా పుంటాయా? ఊళ్ళో మందుల
షాపుల గోదొనులు విందాలి. పెద్ద
దక్క ప్రయవేయ ప్రాక్టీసులికి సరి
పోవాలి. ఎక్కడ నుండుదీసడతాయండీ?
ఎలా పుంటాయండీ?”

“ఊరిరాడక గుంటడు నచ్చిపోత
న్నడు. తలో పైసా సద్దండి నాన్నా.”

“...యే ఏ...టిగోం. మమ్మల్ని నిల
బడవివ్వవులాగుంది పోతవా పోవా...
వెవరసాన...” అని కనురుకున్నాడు
వాళ్ళు. కత్తివివారణకి అడ్డొచ్చిందని.

తలో చూసి, ఒక్కోతుకుని మరో
కరి ఒగ్గరికి పోయిందా దొంగ్యుగారూ.

“పాపం! రామరామ... అలా కనిపి
పారేసేరేంటి?” అన్నాడొకడు జాలిగా.

“మన చిక్కుల మాచేవింటి మన

బాధ ఎవరు తీరుస్తారు? ఈ వ్యవస్థ మారాలి. యీ సమాజం సమూలంగా కూలిపోవాలి ... బతుకులు బాగుపడాలి. మరో మార్గం లేదు మాస్టర్, అన్నాదో యువకుడు తీవ్రంగా గొంతు పెట్టడమే.

"ఓజువే ననుకోండి. కానీ, అదెలా జరగుతుందండీ ... మనం మర్యాదగా క్యూల్లో నిలబడకాలాదు," అన్నాడు నా ముండన్న వాడు.

"తిరగబడాలి తుడిచి పెట్టేయ్యాలి" అన్నాడా యువకుడు పుక్రీషంగా.

"ఎవరి మీదండీ? దేన్ని తుడిచి పెట్టాలంటారు?" అన్నాడో ముసలాయన.

"అందరి నోళ్ళు కొట్టి, దేశంలో నంపద దోచుకుంటున్న బండిపోతు దొంగలమీద. ఈ దోపిడీ వ్యవస్థను తుడిచి పెట్టేయ్యాలి. దరిద్రగొట్టు దేశం ... ఏం వుందనండి ... వెదవ బతుకు, వెదవ సమాజం..." అని చీదరించుకున్నా డాయువకుడు.

"సమాజం..దేశం..అంతా ఆ స్త్రీ మననే కదండీ..మన మీద మనమే తిరగ బడాలంటారు!" అన్నాడు ముసలాయన వాదన పెంచుతూ.

"నడుపుకున్నోలు... కష్టసుకాలెరుగు న్నోలు.. నా ఓడ్డజ్జీ బతికించండి నాన్నా.. ఒక్క పైసా..అలకో అయిమా తలకో పది ఏసిక పాలు బాబూ.. రచ్చించండి"

"చెప్పేసిక్కూ.. వెళ్తూ యార్చి పారెయ్యకా.. గెబ్బుటో! దిర్టీవుమన్" అన్నాడా యువకుడు అసహ్యంగా చీదరించు కుంటూ లోపల బాధ పడిపోతూ.

"అ దిక్కు మాలిన ముండ మీద..

అంత చిరాకెందు కండి...విద్యుక మీద బ్రహ్మాస్త్రం' అన్నాడు ముసలాయన.

"చిరాకు మనషి మీద కాదండీ...."

"మరెవరి మీద?!"

"ఒక్కగనొక్క కొడుకుని బతికించు కోడానికి..మండు కొనుక్కునే ఆదరపు చూపించని సంఘం మీద....దిక్కు దివాణం లేని దౌర్భాగ్యపు గవర్నమెంటు మీద..దోపిడీ సమాజం మీద" కోపం పట్టలేక, ఎండపొడ తట్టుకోలేక ఎర్రబడి వుడికు బోతుగా మోచేత్తో మొహం తుడుచుకున్నాడా యువకుడు.

"అంత ఆవేశమెందుకు బాబూ!....

ఎంత ఓర్వాక్షిణ్యంగా కసిరి పారేశావ్!....

పాపం" అని నొచ్చు కున్నాడు ముసలాయన.

"ఏం చేస్తాం మరి?"

"అవకల ప్రాణం పోకోందని గోం పెళుతుంటే.. సంఘం సమాజం అవి దుమ్మెత్తి పోస్తే ఏం లాభం చెప్పండి.. మీ వీరావేశం అవదని కాస్తుందా."

మరేం చెయ్య మంటారూ? అయ్యో అమ్మా అని జాలి పడిపోమంటారా!.... పెద్దవారూ..మీరే చెప్పండి...." అన్నా డాయువకుడు అక్కసుగా వెక్కిరిస్తూ.

"కొంపలంటు కుంటే....మా తులు తవ్వేరట.. అలావుంది మీసలహా..

ప్రాణం పోతుంటే.. సమాజం మారాలి సమాజం మారాలి.. యదేం గోలండీ బాబూ"

"అదొక్కటే మార్గం..మీరూ నేనూ ఎంత మందిని ఆదుకోగలం చెప్పండి.. మన తరరమా?"

"విజుమే.. సమాజంమంత మల

భంగా మారిపోతుందా బాబూ.. ఎంత రక్తం పారాలి.. ఎన్ని సంసారాలు కూలాలి.. యీ లోగా పుణ్యకాలం కొస్తా చక్కా పోతుంది. రూపాయి తక్కువయి ముందులేక విందు ప్రాణం బిల్లె పోతుంది. దిక్కు మొక్కులేక ఆ వెర్రిముండ గుండె పగిలి చస్తుంది." అన్నాడు విదానంగా ముసలాయన

"అందుకే కాంతి వర్షంలో. ఏకాన్నాడూ అంటే.. అంటూ మరొకరు కలగ చేసు కున్నారు.

"అడ కూతుర్ని బాబూ.. విద్వజనర్షి పోతున్నడు" అని మధ్య కొచ్చి జోరీగ లాగ చెబులో గూడు కట్టి పోరు పెట్టిందా కొర్రాళ్ళురాలు

'చీ.. పో' అని కసిరేగాడా భారత పేత్త తన మాటకి అడ్డుచ్చిందని వుడు క్కుంటూ

పాపం చిన్న మొహం చేసు కుందా దురదృష్టంకు రాదా.

"అవుతే మనం చెయ్యగలం చెప్పండి." అన్నాడా యువకుడు మళ్ళీ పీరియన్ గా సంభాషణ పొదిగిస్తూ

"కొంచెం సానుభూతి.. ఉన్న సహాయం బాబూ జాలి కనికరం.. పసి పై నలు చిల్లర.. పదిమంది కలిస్తే.. ఆ యల్లారి అవద గడుస్తుంది...." అన్నాడు ముసలాయన

"ఆ పనేదో తమరే చెయ్యొచ్చుగా.. మాకెందుకీ ధర్మ పన్నాలూ?"

"ఆ మాత్రం ఉంటే యంత వాడె దుకు బాబూ.. యంత సేపా" అన్నాడు ముసలాయన జాలిగా నవ్వు కాళీ జేబులు తడుము కుంటూ.

పై మీద కండువతో చెయ్యగలే కళ్ళొత్తుకుంటున్నాడు. "మానం సంపుకుని యాదిన ఏడ్చాను నాయనా.. నా దురదృష్టాన్ని ఎక్కిరించకండి నాన్నా.. దిక్కుమాలి నెయ్యి సాపినను.. ఎగతాలి నెయ్యకండి బాబూ.. కసురుకోకండి.. విద్వోడి మొకం సూసి.. ముప్పైయ్యండి.. నా బుల్లెట్టి బతికించండి బాబుల్లా" అని అందరికీళ్ళు వట్టుకుంటుంది అతిల్లీ.

"నహాయం. సాన భూతి. ముప్పి. జాలి దయా. ఫ. చ. అన్యాయం దోపిడీ కనబడ కుండా మత్తుకుందులు. తోటి మనిషంటే ఎంత చివక! ఎంత చిన్న చూపు! ఏం దేకంరా బాబూ యిది.. ఓ హోహోహో.. ఏం ధర్మాలూ! నాన్నెన్నో.. ముప్పికింత గొరంవలూ.. వాటేకంట్రీ. ... తోటి వాళ్ళని అవమాన పరచలేను. ముప్పి వేసి కింప పరచలేను.. యీ సమాజం.. బూజు పట్టిన ధర్మాలు న్యాయాలూ సమూహంగా కూలిపోవాలి.. వ్యవస్థ మారాలి.. యీ బతుకులు బాగుపడాలి.. అంటే మాస్తామా.. మరో మార్గం లేదు గురూగామా.. అంటూ లోపల గొణుగు కుంటూ వుండ బట్టలేక గాలిపీ దూలిపీ తిట్టుకుంటూ.. లోకాన్ని కలస్తూ.. ముసలాయన ఒక పేడ పురుగున్నట్టు జేపురించుకున్న మొహం తిప్పేసు కున్నాడు యువకుడు.

పేంటు జేబు తడ ముసున్నాడు. చేతులు జేబులోనే వుండి పోయేయి. ఆ చూపులే చెబుతున్నాయి — జేబులో చిల్లలేగని చిల్లర లేదని

నా ఉగ్రుండి.. మిల్లింగు లయిపెన్స్ జాలీ చేసి నందుకు కాంటూరిం కర్చుగా

పాపూడు యిద్దిన పచ్చకాయకం జేబులో బయటగా వుంది. అదపా దడపా అ కాయకాయ యీ కాయకాయ అటూ యటూ తిప్పనందుకు కక్కుర్తి పడ్డదూ పాయలూ రెక్కూ బొత్తుగానే వున్నాయి. కానీ కర్చు బోగా మిగిలిన కాలక్ష్మి యంకా పేంటుజేబులో పుల్లు పుల్లు మం మందోం.

నిండుగా దీహగా నిలుచున్న నన్ను చూసి పాపం శ్రీరామ వంద్రుడను కుడా అమాయకరాయ. దీక్షతో అల్లాడి బోకూ కాపం తిన్న అహయ్యలా వింపిరి తమ్ముకుంటూ నా కాళ్ళ ముందు కూరి బడి బోయింది.

బోనీ ఒక్క పుణ్యం చేద్దానని జేబు లోచెయ్యి పెట్టేను.

"దొంగవేషాలు! గండు ముండలు.. అపేక్షపు చూడండి ఎంత బాగా.. ఆ! పిళ్ళికే పిలిచాల్సిందాన్ని ప్రే.. ఎవరగు తారండి పిళ్ళముందూ!...." అన్నారెవరో మళ్ళీ

"మన కన్నీళ్ళెవరు తుడుస్తాడండీ.. గుడిలో బేవుడా.. గవర్న మెంటు పెద్దలా.. బెల్లం కొట్టి నాయలు.... పరికరూ పురి కరూ.. అన్నారెవరో

"అన్నిటికీ దేవుడాకను చవగా దొరి కేను నోరూ నాయా లేదు కదా అవి.... దేవుడే! చేసేడండీ. దగాలు చెయ్యి మన్నాడా.... వేషాలు చెయ్యమన్నాడా.... దొంగ వేషాలు!" అని మరోవ్యాఖ్యానం వినిపించింది.

"దొంగ వేషాలు.. ములుకులా గుచ్చు కుండా మాట.

అ మధ్యనోమారు అ మెరికాలో కొన్నాళ్ళూ, రష్యాలో కొన్నాళ్ళూ అవేవో పెద్ద చదువులు చదివి, పెద్ద పెద్ద వుద్యోగాలు చేసి పికారుగా వ్యవేశంవచ్చి నన్ను చూడబోవాలని నొచ్చేకు నా చిన్న నాటి ప్రిహతుడొకడు. మూడు రోజులు నాతోనే వుండి దేశం బోగట్టాలూ ముక్కటి పూజాలూ మూటలు పిప్పి చూపించి వాళ్ళూ తిరిగి పెళ్ళిబోతు న్నాడు. అంత అభిమానంగా నన్ను చూద్దామని వచ్చేడని మొహమాట వడి యింట్లో కుర్రాడు చైపాయితుతో మంచాన పడి పుళ్ళా బహిండు దాకా సాగినంప దానికి బయల్దేరేను.

వానజల్లులు జల్లులుగా కురుస్తూంది. పూరంతా చిత చితలాడుతోంది. కరంకు బోయి వీధులన్నీ మనగ చీకటిలో చివ్వ చివ్వ మంటున్నాయి బస్టాండు రోడ్ లో దీపారెప్పదూ వుండవు. ఇక్కలో దీపాలు కూడా లేవేమో ఆ దారి గూర్చుంటా. సొరంగంలా వుంది. కళ్ళు కావలూ గోతులూ. బుర్రగుండలూ కలగావుం గమైపోయి పీరి పీరకా వూదిలా వుంది. చుట్టు వక్కలంతా కర్రల అపరీతు, కక్కల గు సెరు. చుట్టిముద్దులు. అందులో ఎరిక కలుగుల్లాంటి యిచ్చు. తాటాకు గొడుగులకింద, నేకేజీ దొక్కల మీద ఆముదం దీపం గుడ్డి వెలుగులో కవాప్పు ల్లలా. వుల్లికారం పూసిన గుడ్డూ పెట్టు కుని జంగిదీవాళ్ళు అమ్మకం. ఆ బుర్రద ఆ మనుషులు.... అప్పు. దేశంలో దురదం దొర్నాగ్యం అంతా అక్కడే మురుగు తోంది. అనాథలూ, అన్నాథలూ, కష్ట వాళ్ళూ, ముష్టివాళ్ళూ. బిర్రూ, బొక్సీ

నులూ, కీడిలూ, కిల్లాడిలూ మనిరేవాక అది. సారా కొట్టూ, చవకబాను బూకు కొట్టూ, కిటికలలాడే దేగల గూకు, కారదలిలాంటి పట్నం, ఆ పట్నం గుండెల్లో ■ చోటు బ్రహ్మజెయిదు దొ. క. మళ్ళ తుప్పు, అది మునిజనతాప సోత ఎకంజ్యం కాదు. రాకాసులాంటి మనసులూ, మనసుల్లాంటి పికావాలూ తిరుగడే ఆరణ్యం-వడకొరణ్యం.

ప్రాజాతా పిడి! దో పెట్టుకుని, ఎలా గయతేనేమి బురదలో యిడుకుని బయట పడి బిస్సు స్టాండు చేరుకుని బిస్సుకోసం ఎదురు చూస్తున్నాం. వెళ్ళదనం కోసం సిగరెట్లు ముట్టించి ఒకే గొతుగులో ముడుచుకుపోయి బాతఖానీలో పడ్డాం. బ్రతుకులూ, బాడలూ, దేశం రాజ కీయాలూ అన్నీ దొరికిపోతున్నాయి. గుడ్డి వెలుగు, అవదం దీపాల కీవిడ చీదర చీదరగా వుంది.

“బాబూ!”

పులికిపడి చూసేం. నల్లగా బొడుగు వుంది. నడి నయసులో వుంది. ముక్కి కారిన ముకక చీర భుకాల మీద కప్పు కుంది.

“సిరోడికి జబ్బు చేసినాది బాబూ.... సాపు బిక్కిల్లో మంచం మీననడి తిమ్మ కుంటున్నాడు. మందు కొనుక్కోవాలి. డాక్టురాలు సీటీ రాసిచ్చాడు. సూడండి నాయనా.... సాయం చెయ్యండి బాబూ! మీరు పున్నె ముంటుంది.... నడుపుకున్న మారాజులు.... కిష్టం సూడండి నాన్నా” అని మెల్లి మెల్లిగా వూపిరి పీచస్తూ, ముక్కు కిక్కు తుడుచుకుంటోంది.

“వెళ్ళమ్మా వెళ్ళు.... ఎక్కడ పడితే

అక్కడ మనిషి కనబడితే చాలు” అని మావాడు విసుక్కున్నాడు.

వెచ్చగా సిగరెట్ టాగ పీల్చి గాలిలో రింగులొడుచుకున్నాను.

“దిక్కుచూలి దాన్ని బాబూ! విడ్డగు మంచం మీదున్నాడు బాబూ.... మాకిచ్చే దేపాటి బాబూ! మీ సిగరెట్లు కర్చుపాలుం డదు. కనికరించ ది బాబూ! అంటూ దీరాతి దీనంగా నా కళ్ళలోకి చూసి దోపరి పట్టింది.

సిగరెట్లు మీక సిగరెట్లు వేస్తూ మా వాడితో ఎచ్చి డప్పలు కొడుకున్నాను. జంట్లో మంచాన పడున్న కుర్రాడు గుర్తు కొచ్చి గతుక్కు మన్నాను. కుర్రాడెలా వున్నాడో, మా అవిడేం కంగారు పడు తొందో గాథరా పడ్డాను. చేతిలో రాజు తున్న సిగరెట్లు చరుక్కుమంది. ఆ మంషి నావేసలా ఓగులుగా చూస్తూ రై న్యాన్ని వర్షిస్తూంది. చిగ్గా సిగరెట్లు పీక విసిరి పారేసి పేంటు జేయ తడిసి చేతికి దొరికిన రూపాయి నోటు ఆ దోపిడ్లో పడేసేను.

“మా బాబు మా బాబే.... బగునం కురు మిమ్మల్ని మీ పిల్లల్ని నల్లగా సూదాలి తండ్రి... మంచి మనసుబాబూ! మీ పెద్దరికి దండాల” అంటూ చేతిలో రూపాయి చూసి నమ్మలేక పదిసార్లు గుడ్డి వెలుగులో చూసుకుని పుక్కిరి బిక్కిరై పోయింది. కొంగున ముడేసుకుంటూ చేతులెత్తి దండాల పెట్టుకుంటూ వెళ్ళి పోయింది.

“మవ్వో పూలునిరా.... బనే.... యూ ఆరే బిగ్ ఫూల్!” అన్నాడు మా వాడు కోసంగా.

“ఏంరా.” అన్నాను తెల్లబోయి.

“అనిన్నీ దొంగ వేషాలు కల్లబొరి కబ్బరకి కరిగిపోయి పైసా పరకా కాదు. రూపాయిచ్చేస్తావా? దబ్బించే అంత విరక్త్యంగా వుందా? చచ్చి దొరుకు తోచా.” అన్నాడు సూటింపుగా.

నా కిప్పిరి మీద విసురు విసిరేడు. ఒక్కమారు తడుముకున్నాను. కాని వెంటనే సర్దుకున్నాను.

“పాపం... కొడుకూ.... జబ్బా.... దరిద్రం... చూస్తూ ఎలా పూచుకో గలం రా.” అన్నాను జారిపడుతూ.

“నీ మొహం.... ఎవరైనా చూసేవు? దానికి కొడుకున్నాడో లేదో... వున్నా వాడికి జబ్బుందో లేదో... నీకేం తెలుసురా? జీవో నాటకం... నీకు తెలుసా?” అన్నాడు విలదీసి జడాయస్తూ తరక్కుతో నా నడ్డి విరగొడుతూ.

“తేరీదురా.... కానీ ఆ గొంతులో దైన్యం దుఃఖం.... నా మనసెందుకో కలకున్నాను.”

“అది చూసి నీరై పోయేవు. అంతేనా? నాటకాలవాళ్ళు, సినిమాలవాళ్ళు యంతా బాగా ఏదీపిస్తారు. అదంతా విజయేనా అని? హోరి పూటా? ఫిల్మిక్లంటి? దర్జీ బెగ్గర్స్?” అంటూ నన్నూ దేశాన్నీ మనుషుల్నీ పట్టుకుని ఒక్క డుడపు డులి పేడు.

“అంతా నాటకంవంటావా?” అన్నాను అమాయకంగా.

“హం.... బతుకురా...” అని నీని కలగా నవ్వేరు.

“అంటే?”

“బాటకం రా....”

పున్న సిగరెట్లన్నీ చూచి పారేగాం దగ్గరే పున్న కిళ్ళి బడ్డీ దగ్గర గోడ్లపైకి లేచి. మావాడు పెదవి విరిచేడు. మరోటి కిట్టడు. కొంచెం దూరం వెళ్ళి నందు మడపు తిగి మరో కిడ్డీ గర్లకు వెళ్ళేం. గేస్ రైటు వెళ్ళి బడ్డీ కిక్ కిక్ లాడు తోంది. నేను సిగరెట్లు కొంటున్నాను.

“చూడరా” అన్నాడు మావాడు పక్క నున్న కాకా హోదలు అడుగుపేపు గెద్దలా చూస్తూ.

గేసు రైటు వెలుగుతోంది. రాగి బోయలరు చుట్టూ చేరి మోకాళ్ళ మీద కూర్చుని టీ తాగుతూ చలి కాదుకుంటు వ్నారు ఆ వీధిలో నాకు. కొడుకూ, మందూ అని ఏదీ నా దగ్గర రూపాయి ఒడికిన మంషి కేరింకలు కొడుకూ పును కులు తింటూ టీ పదనంగా చప్పరి స్తుంది. టీ కలుపుతున్న కాకా దానిపైకి లోకి తొంగి చూస్తున్నాడు, వాడ్ని మత్తె క్కిస్తూ, పైకి జార్చి వెకిరి నవ్వులు నవ్వుతోంది. మరో పునుకందుకుని యింకో చుక్క టీ పోయింతుకుతోంది.

నేను తెలిబోయేను.

“ఆ గొంతులో యప్పుడేం వింటు వ్నావురా.... ఏనా విన్నా.... నవ్వా ఏడిపా? తుళ్ళి తుళ్ళి విరగబడి నవ్వు తోంది. నేనలా.... చూడూ...” అని కసిగా మావాడు మోడేత్తో పక్కలో పొడిచేడు.

వెర్రి మొహం వేసేను.

“బోధ ఏడిచా? బతుకంటే నాటకం రా.... విన్నేడిపించో నవ్విందో కవ్విందో నలుపు దోపిడీలు చేస్తారు. ఇందాక విన్నేడిపించింది. యప్పుడా కాకాని నవ్వి

స్తూంది కడుపు కక్కుర్తి అంతేరా
 హార్ సింపుల్ ట్రాక్... దొంగవేషాలు.
 కడుపు విండగానే మర్కెదో బేరానికి
 కడుగు కుంటుంది... దోస్త్ క్రోయవర్
 హార్టవర్నా మనీ ఆస్టిక్ బెగర్స్....
 దొంగ ముండలు... దొంగవేషాలు" అని
 నన్ను ఓత్తువేసి పారేశాడు మానాడు'

కంటిముందు కొద్దొచ్చి నట్టు కనబడు
 తున్న నిజాన్ని కాదనలేక పోయేను.
 గుడ్లమెటకరించి నోరు మూసుకున్నాను.

దొంగవేషాలు అన్న మాట వినిగానే.
 బిస్సుస్టాండు దగ్గర ఆనాటి తతంగం
 వెంటా నా కళ్ళ ముందు గిర్రన తిరిగింది.

కాళ్ళ ముందు కూల బడ్డ ముప్పవేపు
 చూసేను. నలుపు. వడి వయసూ..
 ముతక మురికి చీర....కొడుకూ....జబ్బు
 ముప్పవే నేమో!.. ఏమో!..మళ్ళీ బుట్టలో
 వడిపోతున్నా నేమో!.. మానాది వార్నింగ్
 గుచ్చెపల్లో గింగురు మంది. చెంప
 చెక్కు మంది. చిర్రదిగిసి పోయేను.

"బాబూ! ఓపికలేదు..విలబడలేను.
 కనికరించండి బాబూ! ఓక్క మాలిన
 ముచ్చడి.. అవకాశంలే బాబూ!.. ఒక్క
 చూపాయనద్దండి నయన్నాయనా" అంటూ
 నిరాశ వడిపోయి బెక్కుతూ బెక్కుతూ
 తలెత్తి నా మొహంలోకి చూసింది కాళ్ళు
 వట్టుకుంది

మనగ చీకటిలో ఆనాడు నా గుండెవి
 ఏందేన చూపు అదే. ఇదంతా నాట
 కలా అన్నీ వేషాలేనా! కడుపు కక్కుర్తి
 కొనం వేసే వేషాకేనా.... యీదగానే.
 మోసాన్నీ ముప్పవేసే రెప్పుగొట్టానా....
 తాలి వదనా!...యీదకుకే సులభం అని

పిస్తుంది మారదు అర్థిక వ్యవస్థ చక్క
 బడాలి..కొత్త సమాజం రావాలి..వంది
 కొక్కుల సజం వడిపోవాలి....యీదకు
 కులు బాగు వడాలి..యీగాడికి కరి
 పోయి పీళ్ళవిదయకల్పదానికి నేనెంర్ని.
 పాయం చెయ్యనా మాననా" నందే
 హంలో వడి పోయేను.

కాత్త చర్చిలో దిగబడి పోయి. సమా
 జం సంఘం అంటూ ఆలోచనల్లో
 మురిగి పోయేను. జేబులో చెయ్యి
 జేబులోనే వుండి పోయింది.

వదుపుకోసం. ప్రజాభిప్రాయంకోసం
 ధర్మశాస్త్రాన్ని కొగరించుకుని ధర్మ
 పత్నిని నట్టకవికి పంపిన శ్రీమ
 చంద్రుడిలా గుండె రాయి చేసుకున్నాను.
 గుడిలో గుండ్రాయలా పాపాణమై
 పోయేను.

ఎంతో ఆశగా నా మొహంలోకి
 చూసిందా అడకూతురు. గతిలేక "లావ
 పెండ్రా" అని వుప్పురంది.

కాశరేపులా గునగున లాడతూ
 పాల లారీ వచ్చింది. క్యూలో కొంత
 చివరనున్న లారీలో తెలిసున్న మొహం
 వొకటి వాకొక సీసా రియర్ చేసింది.
 నా కంట్లో ఆ అడమపిప్పి మెదల్తూనే
 వుంది. నా గుండెమకో పీకతూనే
 వుంది. పాంసీసా దక్కించుకొని దిక్కు
 దిక్కుమంటూ యింటికి బయల్దేరేను.
 తీరా యింట్లో అడగు పెట్టేరికి—

పెట్టేరికి...అబ్బే ఏమీ జరగలేదు.
 అందరూ బాగానేవున్నారు. ఎవరూ
 గుటుక్కుమనలేదు. కాని కరెంటు పోయి
 లైట్లారిపోయేయి కొవ్వొత్తులు పెట్టుకుని
 పిల్లలందరూ ఏడేసంలా వదుపుకుంటు

న్నార కౌంకనేపటికి కరణదొప్పించి గుప్పుమని దీపాలు వెలిగి యల్లంతా కళ కళలాడుతొంది. హమ్మయ్య అనుకుని ఆ రాత్రంతా గుండెమీద చెయ్యెసుకుని హాయిగా పక్కొన్నాను.

కానీ ఆ మర్నాడు

తెల్లవారిందో లేదో మా పిల్లలంతా అప్పుడే చక్కా స్నానాచేసి కాపీలు తాగి పెద్ద పెద్ద పరిక్షలు రాయడానికి బయలుదేరిపోయారు. దీక్షం, కోశం, దరిద్రం యీ దేశంనుండెలా తరిమి య్యాలా అని బళ్ళకొద్దీ పుస్తకాలు చిన్న బుర్రల్లో యముడ్చుకుని నెయరు వేసుకుంటూ వెళ్ళిపోయారు. స్నానం పానం అయ్యేసరికి అపేను వేళయింది. వుడికి

వుడకని వచ్చడి మెతుకులు మింగి ఆదరా బాదరాగా నేను అపేసుకి బయలుదేరాను. అలవాటు ప్రకారం గుడి ముందాగి చెప్పలు విడిచి—

“జలుగురికి నా ఆవహం కల్పించి నాలుగురాళ్ళు ముట్టజెప్పు తండ్రీ, నా జీవితేనాటి. పూట బత్తెనికి నరిపోదు. పిల్లలవాణ్ణి. పెద్ద సంసారం దనువులా కాలేజి పీజాలా, పుస్తకాలా, బార్లెక్ పోతున్నాను, కడుతించు మహా ఫణ్ణో.” అని కళ్ళు మూసుకుని చేతురెత్తి మొక్కుకుంటున్నాను.

“ఈ దిక్కుమాలిందా ని కడపు నెందుకు వద్దావురోరి కొడకా....దరిద్ర గొట్టాముండవ...మందుకి గతిలేక పేతు

- ప్రధాని నారిక చివర్ని మాత్రమే తాండవించేది - ప్రణాళిక.
- చైనాలో పిల్లలు ‘మ్యావ్, మ్యావ్. అవడానికి బదులు ‘మావో, మావో’ అంటాయట.
- వంశవర్ష ప్రణాళిక: ఫలితదానికి అధికంగా వర్షాల మీదనే ఆధారపడేది.
- పారిజాతా పహరణానికి కూడా పత్కాగ్రహమే అయింద!
- ఎప్పుడూ ‘ధుమ ధుమ’ లాడుతూ ఉండే మొహం - రైలుఇంజను,
- వట్టపరిక్షలో అనేకసార్లు దండయాత్రచేసి, పెళ్ళికి మాత్రం ఉబలాట వదుతున్న సుపుక్రణ్ణి చూసి, తండ్రి “స్నాతికోత్సవానికి అర్హులరేడు గాని, స్నాతకానికి మాత్రం తయారు, బడద్దాయి,” అని కపిరాడు.

రచన జగ్గూవావ్.

లారా సంపేరుకున్నానో "

తల్లి పేగు మెతబడి, చిక్కుబడి బావురు ముఁదోంది. కడుపులో రగలే చిచ్చు ఖరించలేక హోరుపెట్టే నమ్మదం లాగ.

"హమ్మ కొడుకో...." అని గుండె బాదకుని హృదయవిదాకరంగా ఏడుస్తోందెవరో.

తుళ్ళిపడి కళ్లు తెరిచి చూసేను.

నల్లగా వుండి, నదవయసులో వుండి, ముకత మురికి చీర చుట్టబెట్టుకునుంది. ముందురోజు సాయంత్రం ఒక్క రూపాయికోసం అందరి కాళ్ళూ పట్టుకున్న డిక్కుమాలిన ధీసురాలు, హీసురాలు. నా కళ్ళు బైర్లుమేయి.

"అప్పుడే మూడేల్లా పెల్లిపోయి నాయరో వీకూ... బికారిముందని....నా కడుపునందుకు పట్టివురో." అని గొంతు పీండించుకుంటూ కొడుకు శవాన్ని భుజంపెడ వేసుకుని గొడ్డలా అడుస్తో ఆయాసపడిపోతోంది. చిండులు త్రొక్కి నమ్మద్రంపేపు పడగులెడుతోంది.

■ ఏడుపు సుడిగాలిలా నా చెవులు దూకుకుపోయింది. ఏడుగుం వానలా గుండె పగలకొట్టింది. క్రాంతిపోయేను, కీర్తనపోయేను.

ఓజువో....అబద్ధ వో.... నటనో బాటకనో...అవన్నీ నా కెందుకూ పోతే యెంత? ... ఒక్క రూపాయి. అంతేగా, జేబులో బొత్తుగా పడున్న నోట్లలో ఒకటి సులభంగా సుకాయానంగా గిడ్డి కరిచి ఆరిజీవన రూపాయి. ఒక రూపాయి నడ్డుపాటువేస్తే పసివాడు బతికిపోయేవాడేమో! ఆ తల్లి కడుపులో

చిచ్చు లేవకపోనేమో! మనసు కలకల్లు మనగానే ఒక్కరూపాయి పారేస్తే యీ హత్య జరగకపోనేమో!

ఒక విండుప్రాణం బలై పోయింది. ఒక తల్లి కడుపు మండి మసైపోయింది. నా అనుమానాలూ, సందేహాలూ, ఉదాసీనతా కర్తవ్యం యీలా కొంపతిస్తాయని కోలేదు. నా తర్కాలూ వాదాలూ మరొకటి ప్రాణనంకటం అనుకోలేదు. విషాదరణంగా ఆ పసివాడి గొంతుక పిసికేస్తున్నా ననుకోలేదు.

మరిషికి మరిషికి యీ లోకంలో యంత సంబంధం వందా! బ్రతుక్కి బ్రతుక్కి మర్య యంత అనుబంధం వందా!

సమాజం మారాలి అంటూ బుద్ధిగా క్యూలో ఆలోచిస్తూ కూర్చుంటే యీలో గా యెన్నెన్ని మూగజీవాలు బలై పోతాయో! మనుకలు కరువుపోయి మనసులు యగిరి యంకిపోయి యెందరెందరు వూపిరాదక గిజగిజ లాడిపోతున్నారో!

ఆలక్ష్యంచేసి ఎంత నేరంచేసేనూ! ఎలాంటి ఖానీ చేసేనూ! యీ పరిస్థితులెప్పుడు చిక్కబడతాయో! ఈ బ్రతుకులెలా బాగుపడతాయో! ఈ ఆలోచనల్లో అంతులేవా! ఈ క్యూలకి కెంపులేదా!

విలవలేకపోయేను. విలువునా కూలి పోయేను.

ఎంత పొరబడ్డాను! ఎంత మోరం చేసేనూ! ఎంత దాదాణం! ఎంత అమానుషం! మైగ్! మైగ్!

నా గుండెలో గునపం దిగింది.

అపోలో ఆర్. ఎస్. జె.

మద్రాసు అపోలా హోటల్లో జరిగిన సమావేశంలో తమిళనాడు విద్య, ఆరోగ్య శాఖామంత్రి శ్రీ వి. ఆర్. నెడుజెయిన్ 'శ్రీరా' సంగీతంలో ప్రత్యేక సేవద్య గాయకుడు శ్రీ పి. వి. శ్రీవాస్. శ్రీమతి జానకి పాడిన పాట 'మాన్ నెట్ హిట్ పుట్ ఆన్ మూన్' అన్న ఆంగ్ల భాషలో గల గ్రామఫోను రికార్డును ఆవిష్కరించారు.

అపోలో చంద్రమండలంలో దిగిన నందర్నాన్ని పురస్కరించుకొని ఈ పాట తయారు చేయబడింది.

ఈ ఆంగ్ల రికార్డు రావడానికి కారకులైన శ్రీ వి. రాధాకృష్ణ (శ్రీ గజేష్ ప్రసాద్ మూవీస్ విమాత) కొద్దిసేపు మాట్లాడారు.

నెడుజెయిన్ మాట్లాడుతూ ఇలాంటి రికార్డును దక్షిణ భారత దేశముయితో తయారు చేయడం గొప్ప విషయం. మన సాంప్రదాయమైన సంగీతాన్ని కూడా ఇలాగే విడేశాల్లో విడిపించే ఏర్పాట్లు చేసి మన సంస్కృతి సభ్యత వారికి తెలియ చేయాలి అన్నారు.

సమావేశానికి హాజరయిన ఎదుగుతు పెద్దలకు ఎదు రికార్డుకావడం సమర్పించారు.

గాయకుడూ, గీత రచయితా అయిన శ్రీ పి. వి. శ్రీవాస్ అందరికీ కృతజ్ఞత లండజేశారు.

పి. వి. శ్రీవాస్ రాష్ట్రపతి శ్రీ పి. వి. గిరిగాంకి, శ్రీమతి గిరి గార్లకు రికార్డును బహూకరిస్తున్న దృశ్యం

కోడలు దిద్దిన కాపురం

యన్. ■ ఆర్ ఎస్ బీ వారు నిర్మిస్తున్న ఈ చిత్రంలో శ్రీ. ఎన్. టి. రామారావు, జగ్గయ్య, నాగభూషణం, రేణుగి, వత్సనారాయణ, దూపాళ, మిక్కిలి నేని, పాపత్రీ, వాణిశ్రీ సూర్యకాంతం మొదలగువారు నటిస్తున్నారు. యోగానంద దర్శకత్వంలో నిర్మాత త్రివిక్రమరావు నిర్మిస్తున్నారు.

ఎన్. టి. రామారావు నటించిన 'రెండు వందల' చిత్రం అనతరుదనీ ఆక్టోబర్లో విడుదలవుతుందనీ తెలిస్తోంది

శ్రీ రామాంజనేయ యుద్ధం

ఈ పౌరాణిక చిత్రాన్ని భారీ శ్రువ నిర్మించడానికి కళాంయ శ్రద్ధ ప్రౌఢ కన్న అనుమాతన స. స్వ నిర్మాహాలు చేస్తున్నారు. త్వరలో పెట్స్కు వెళ్లే ఈ చిత్రంలో రామపాత్రను రామారావు ధరిస్తారు. దర్శకత్వం: మానాపురం అప్పారావు

ఫల్గుణ వారి జగత్ జెట్టియ

ఈ నెం 12 న విడుదల కానున్న ఈ చిత్రంలో ఎన్. వి. రంగారావు, శోభన్ బాబు, గుమ్మరీ, ప్రభాకర్ రెడ్డి, చంద్ర మోహన్, రాజబాబు, వాణిశ్రీ, విజయలలిత మొ॥ వారు నటించారు.

ఈ చిత్రానికి కథ: విజయవాఁడికు, స్క్రీన్ ప్లే, దర్శకత్వం, తె వి నుదనరావు.

మట్టిలో మాణిక్యం

చలన చిత్రాన్ని రెండవ చిత్రంలో జమున నాయకగా నిర్మించుచున్నది. ఆరు రీతు తయారయిన ఈ చిత్రానికి దర్శకులు చి ■ ప్రసాద్

రవిచిత్రవారి "పగసాధిస్తా"లో విజయలలిత

బంగారు తల్లి

బాబు పిక్చర్స్ వారు 'మదర్ ఇండియా' ఆధారంగా తెలంగాలో నిర్మిస్తున్న ఈ చిత్రం మాటింగ్ చాలా పెరమా పూర్తయింది. ప్రధాన పాత్రలను జమున, జగ్గయ్య, శోభన్ బాబు, కృష్ణం రాజు, నాగభూషణం, జల్లారావులింగయ్య పెన్నీరాదై నిర్మల, రిమాప్రభ మొ॥ వారు ధరిస్తున్నారు. ఎన్. రాజేంద్రరావు సంగీత దర్శకుడు. కాపీ చాణక్య దర్శకత్వం వహించే ఈ చిత్రానికి నిర్మాతలు ■ హెచ్ హుటాబు ఎన్ కేఎగిరిరావు

ఉత్తమ చిత్రవారి సాంఘికంలో నాగేశ్వరరావు, జమున.

పూజకొద్దీ పురుషుడు

ఎస్. ఆర్. పట్టన్న దర్శకత్వం వహించే ప్రొడ్యూసర్స్ కంపెనీ వారి ఈస్టబ్లీష్ మెంట్ కలర్ చిత్రానికి "పూజకొద్దీ పురుషుడు" అని నామకరణం చేశారు. వాణిశ్రీ స్వీపాశ్రావీయం చేస్తున్న ఈ చిత్రంలో విశాలాకాశంగా నాగేశ్వర రావు నటిస్తున్నారు.

ఎస్ వి రంగారావు గుమ్మరి వాగయ్య అల్లరామలింగయ్య సూర్య కాంతం యితర పాత్రలను ధరిస్తున్నారు

మాధవీ ఆర్ట్ ప్రొడక్షన్

పి. సాంబశివరావు (అర్థరాత్రి) దర్శకత్వంలో విర్మాత ఎ. ఎస్. ఆర్. ఆంజనేయులు ఒక సాంఘిక చిత్రాన్ని అరచిస్తున్నారు.

ఎస్ వి. ఆర్. శోభన్ బాబు, కాంచన ప్రధాన పాత్రధారులు.

'కల్లాడు' నాగేశ్వరరావు

సవిత్ చిత్ర వారి "చిట్టి కల్ల"లో కె వి నాగేశ్వరరావు ప్రముఖ పాత్ర ధరిస్తున్నారు

జి కె మూర్తి దర్శకులు రచయిత

శ్రీదేవి" చిత్రంలో తె. ఆర్. ఎం. జయ, హునాద్.

మహావిష్ణు పిచ్చప్ప "శ్రీదేవి"

పుట్టిన తొమ్మిది రోజులకే కన్నవారికి.
తొమ్మిదేళ్ళకే పెంచిన వారికి దూరమై,
చివరకు కన్నతల్లిని చేరుకున్నా "అమ్మా"
అని పిలిచే అదృష్టానికి నోడుకోని బాలిక
జీవిత గాథ

తొక్కిరి

ఆ. ఆర్. ఎం. జయ, హునాద్, గుంటూరు

సూర్యకాంతం, రాజబాబు, అల్లురామ
లింగయ్య, జేబీ రోజూరమణి నటిస్తూన్న
ఈ చిత్రానికి దర్శకులు శ్రీ బి. ఎన్.
నారాయణ, నిర్మాత శ్రీ ఆర్. ఎన్.
నారాయణ

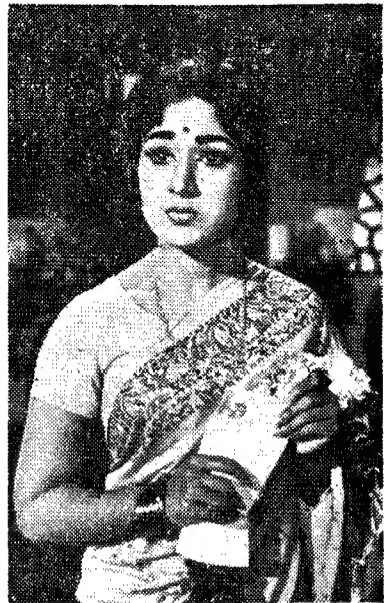
శ్రీ విజయరాణి కంట్రైన్స్ వారి
“ఖడ్గవీర”లో కాంతారావు

ఖడ్గవీర

చుండు సూర్యనారాయణ నమ
ర్పించు ‘విజయరాణి కంట్రైన్స్’ వారి ఈ
చిత్రంలో కథానాయకునిగా కాంతారావు
నటిస్తున్నారు. రాజశ్రీ, రాజవారి,
చంద్రమోహన్, త్యాగరాజు, జ్యోతిరక్షి
ఇతర పాత్రలను ధరిస్తున్నారు. 11 వ
ఈ చిత్రం విడుదలవుతుంది

మూగప్రేమ

ప్రీతి ప్రేమించడం తప్ప, భేష్టిం
చడం తెలియదని చాటి చెప్పే సాంఘిక
చిత్రం యిది. ఆశ్రేయ రచన. వాణిశ్రీ.
విజయలలిత, గోపన్ బాబు, చలం, ప్రభా
కరరెడ్డి మొ॥ వారు నటిస్తున్నారు. ఈ
చిత్రానికి దర్శకులు శ్రీ జి. రామిరేడు.
సంగీతం: చక్రవర్తి. చాయ: జి. కె.
రాము, కళ: రాజేంద్రకుమార్, కూర్పు:
అంకిరెడ్డి, నిర్మాతలు: నశీం ఎంటర్
ప్రైజెస్.

నశీం ఎంటర్ ప్రైజెస్ వారి
“మూగప్రేమ” లో వాణిశ్రీ

రాజూ ఎక్స్‌ప్రెస్ వారి "అత్తరి కంకణం" లో అనిత, కాంతావ్

జన్మ భూమి

టి. సి. ఎస్. పిక్చర్స్ నిర్మాత టి. సి. మల్లిక్ విర్మించే ఈ చిత్రంలో కాంతావ్, రాజారాం, రామకృష్ణ, సత్య నారాయణ, రాజశ్రీ, విజయలక్ష్మి, మొ॥ వారు నటిస్తున్నారు.

జి. విశ్వనాథం దర్శకత్వం వహించే ఈ చిత్రం ఈ నెలలోనే విడుదల కాగలదని తెలుస్తోంది

జ్యోతి

నవశక్తివారి చిత్రం

నవశక్తి ప్రొడక్షన్స్ వారి నిర్మిత సాంఘిక చిత్ర నిర్మాణం శరవేగంతో ముందుకు సాగుతోంది. ఇటీవలనే మదరాసులో సూటింగ్ ఆరంభం అయిన యీ చిత్రానికి యంతవరకు 8 రీళ్ళవరకు షిద్దం అయింది. ఈ చిత్రానికి కథానాయకుడు శ్రీ ఎస్. టి. రామారావు.

ఇటీవలనే బొ. బాబులో ప్రముఖ సంగీత దర్శకులు శ్రీయుతులు శంకర్ - జె!షన్ల సారధ్యంలో ఆరు పాటల రికార్డింగ్ జరిగింది. ఈ ఆరు పాటలలో నాలుగు యుగళ గీతాలు. ఒక విషాద గీతం. ఒక 'కబితా' వాయిద్యం సంగీతం వున్నాయి. వీటిని మన ప్రముఖ రచయిత శ్రీ ఆరుద్ర వ్రాశారు శ్రీయుతులు పండిత సార, హిందీగాయని శారద వీటిని పాడారు.

పద్మశ్రీ బిరుదును అందుకొన్న వెంబనే రీల్స్ సుంచి యీ పాటల రికార్డింగుకూ బొ. బాబు విచ్చేసిన శ్రీ పండిత సార వారిని శ్రీ శంకర్ ఘనంగా నవాదించారు.

సర్వసమాజానికి. నాగరికతకు, మనస్సుకు, మనుషకు సంబంధించిన యీ చిత్రాన్ని అగస్త్య నెలలో విడుదల చేయాలని నిర్మాతలు ఆశిస్తున్నారు. శ్రీ ఆరుద్ర శ్రీ కణశ్రీ రచనతో, శ్రీ సత్యనారాయణ కెమెరా పనితంతో, శరవేగంగా తయారవుతున్న యీ చిత్రానికి దర్శకులు శ్రీ సి ఎస్ రావు శ్రీ ఎల్ రిం శెట్టి సమర్పించే యీ చిత్రానికి నిర్మాతలు సారధి శ్రీ పి గంగాధ రావు

నటరాజన్ పిక్చర్స్ వారి రెండవ చిత్రంలో రాజశ్రీ

రామకృష్ణావారి తల్లి తండ్రులు

ఆ పులూ, అత్మయలూ ఎన్నడయినా విడిపోయినా, తిరిగి కలుసుకొంటారనే సత్యాన్ని చాటి చెప్పే చిత్రం ఇది. శ్రీ బోలావగడ సత్యనారాయణమూర్తి గారి "కౌసల్య" ఈ చిత్రానికి ఆధారం. ప్రముఖ తారాగణంతో నిర్మించే ఈ చిత్రానికి దర్శకుడు కె. బాబురావు. నిర్మాత వారి సోపరుడు కె. ప్రభాకర్.

ఆడజన్మ

విజయలక్ష్మి మూసినవారు నిర్మిస్తున్న చిత్రం ఆడజన్మ చాలావరకు పూర్తి అయింది గత నెల 28, 29, 30 తేదీ

లలో యీ చిత్రం తాలూకు అవుట్ దోర్ మాటై గ్ శ్రీ సై లం వద్ద చిత్రీకరించారు.

శ్రీ ఐ. ఎస్. మూర్తి దర్శకత్వంలో నిర్మింపబడుతున్న యీ చిత్రంలో జమున హరనాథ్, నాగభూషణ, చంద్రమోహన్ రాజబాబు, సత్యనారాయణ, నాగయ్య, అల్లు రామలింగయ్య, జెజుశ్రీ గీతాం జలి, మాలతి మొగుడు నటిస్తున్నారు. నిర్మాత: టి. వి. యస్. రాజా, మాటలు: భమిడిపాటి రాధాకృష్ణ, స.గీతం: జేలు.

మేరాలి 9.55 నిలకు సినిమా కల్యాణ మండపంలో డి. వి. ఎస్. నిర్మాత శ్రీ డి. వి. ఎస్ రాజా తమ కుమార్తె సౌభాగ్యవతి లక్ష్మిని చిర, జీవి రామరాజా కిచ్చి వైభవంగా వివాహం జరిపారు. పరిశ్రమలోని ప్రముఖులందరూ విచ్చేసారు. శ్రీ ఎస్. టి. రామరావు అతిథులను కల్యాణ మండపానికి ఆహ్వానించారు. బాలముగీళ్ళపై తన గాన కచేరీతో విచ్చేసిన వారి ముగ్ధులను చేపాడు.

లక్ష్మి పిల్లమ్మ భాగస్వాములలో ఒక రయిన శ్రీ చలసాని ఉమామహేశ్వర రావు (ఒల్లబ్బాయి) తమ జీవితపు తీర సౌభాగ్యవతి రూపిని, స్త్రీ గురజానాన వులు శ్రీ వుప్పలపాటి వెంకట సర సింహరావు ప్రధమ పుత్రుడు చిర, జీవి తాము ప్రసాదకు ఇచ్చి 31వ తేదీ రాత్రి 10.44 నింకు కృష్ణాజిల్లా రైస్ మిల్లర్స్ అసోసియేషన్ భవనంలో వైభవంగా వివాహం జరిపారు.

పరిశ్రమలోని ప్రముఖ నటీకటులు, విచ్చేసిన సభ్యులను ఆహ్వానించారు.

టి.సి.ఎస్.విక్టర్స్

జనమూలం

టి.సి.ఎస్.విక్టర్స్
జి.వి.చక్రవర్తి
జి.కె.మూర్తి
కోదండరామ
గోపాలరావు

